

ARMAGEDON

Türkiye-İsrail
Gizli Savaşı

Aydoğan Vatandaş

5. BASKI

ARMAGEDON

Türkiye-İsrail Gizli Savaşı

Aydoğan VATANDAŞ

Mayıs 1999

Kitap: Armagedon (Türkiye - İsrail Gizli Savaşı)

ISBN: 975-362-332-1

Barkod: 9789753623322

Basım yeri/tarihi: İstanbul/Mayıs,1999

Yayınevi: Timaş Yayınevi

Dizisi: Türkiye Gerçeği Dizisi

Yazarı: Aydoğan VATANDAŞ

Konu: Tarih, Türk Tarihi, Türkiye Cumhuriyeti, Türkiye'nin Dış Politikası, Politika ve Siyaset, Türkiye'de Politika, Kürtler ve Kürt Sorunu, Dış Politika, Türkiye'de Politika, Mafya

İÇİNDEKİLER

DÖRDÜNCÜ BASKI İÇİN TAKDİM

ÖNSÖZ YERİNE

Birinci Bölüm

TÜRK-İSRAİL YAKINLAŞMASI YA DA SONUN BAŞLANGICI

Askerler Refah'ı Destekledi mi?

PKK Anlaşmanın Merkezinde

Tarih ya da Düşünce Kimyaasının Yarattığı En Tehlikeli Ürün

İkinci Bölüm

ABD'İN ORTADOĞU POLİTİKASI VE İSRAİL

Ortadoğu: egemenliğin Rolü

İsrail PKK'yı Destekliyordu

İsrail, Genelkurmay Belgelerinde

Suriye İllüzyonu

Üçüncü Bölüm

YENİ ORTADOĞU RESMİ, MİTLER VE TÜRKİYE

Kurmay Albay'ın Lobi Yorumu

Emekli Korgeneral İhsan Gürkan: "İsrail Bir Din Devletidir"

İsrail Nasıl Kuruldu?

Efsane'nin Kudreti

Dördüncü Bölüm

VE HERZOG TÜRKİYE'YE GELİYOR

Abdullah Öcalan: "ABD'ye Karşı Değiliz"

Özal Amerikancı mıydı?

Çekiç Güç'ü Türkiye'ye Kim Getirdi?

ABD Tehdit Ediyor: "Sakın Engellemeye Çalışmayın!"

Körfez Savaşı'nı Yeniden Okumak

Tevrat ve Körfez Savaşı

Özal Oyunu Görüyor

Çekiç Güç'ün Gerçek Misyonu

Çekiç Güç'te İsraili Subaylar

Demirel: "İran ile İşbirliği İçindeyiz!"

Demirel: "Apo'nun Telefon Numarasını Hafız Esad'a Verdim!"

Oramiral Erkaya: "Savaşın Eşiğindeyiz"

Çekiç Güç'ün Ettikleri

Türkiye'ye Biçilen Rol

Beşinci Bölüm

ABD VE İSRAİL UYARIYOR

1. MUAVENET OLAYI

Kaza İhtimali Sıfır

Türkiye, ABD'nin Restini Görüyor

2. EŞREF BİTLİS OLAYI

Rapor Değiştiriliyor

17 Şubat 1993

Tarık Bitlis: "Babamla, Uğur Mumcu'nun Ölümü Arasında Bağlantı Var!"

3. UĞUR MUMCU OLAYI

ABD İtraf Ediyor

Türkiye Cevap Verdi mi?

4. SUSURLUK ve KÜRT DEVLETİNE GİDEN YOL

Tasfiyeci Güç Kim?

Refah-Yol'un Çekiç Güç Direnişi

"Fabrikatör"

Meral Akşener: "1980 Öncesinin Rövanşını Alınıyor!"

Hedef Hüseyin Kıvrıkoğlu mıydı!

Solcu Cunta, İsrail'le Elele

Hanefi Avcı: "Amaç, İran'la Savaş"

"Türkiye Suriyeleşiyor mu?"

Hasan Celal Güzel Neyi Açıkladı?

SON SÖZ YERİNE /

Üst Düzey Bir Askeri Yetkilinin Konuşması

BELGELER

(Ek Bölüm

KİTABIN MAHKEME SERÜVENİ)

Dördüncü Baskı için Takdim

AYDOĞAN Vatandaş, küçük sayılabilecek yaşında Deniz Askeri Lisesi'ne girerek orta öğretim hayatına başlamış ve yüksek tahsil dönemini de Deniz Harp Okulu'nda devam ettirmiş; ancak muhtelif ve özel sayılabilecek sebeplerle kendi istek ve iradesi ile çok sevdiği Askerlik mesleğine ve askeri okul hayatına -bir bakıma- son vermiştir. Bu ocakta edindiği güzel hasletler, özellikle mertlik, dürüstlük ve topluma faydalılık noktasında onu bir takım teşebbüslerde bulunmaya sevk etmiştir. Bu cümleden olmak üzere basın hayatına atılmış ve ülkemizin hatırı sayılır yayın organlarından Aksiyon dergisinde araştırmacı gazeteci olarak çalışmaya başlamıştır.

Genç yaşına ve basın hayatındaki kıdem durumuna rağmen üstün bir performans göstermiş yerli ve yabancı görsel ve yazılı basından, her biri ayrı bir araştırma mahsulü olan bilgi ve belgelerden derlediği "ARMAGEDON / Türkiye-İsrail Gizli Savaşı" adlı kitabı yazmıştır. Bu muhtevada bir kitap da kaliteli yayını şiar edinmiş olan Timaş Yayınları tarafından neşredilmiştir. Genç yazar tarafından hazırlanan bu eser, hacmi küçük olmasına rağmen tabiri caiz ise çok büyük bir gürültü çıkarmış ve büyük tepki vermiştir. Genç yaşında piyasanın "yapamazsın, bu işlerin adamı değilsin" 'lerine aldırılmadan araştırarak; akli, mantığı ve hakikatleri ön planda tutarak _derin devlete_ dair araştırma cesaretini göstermiş ve karanlık noktalara gözüpeklikle atılması ile delikanlılığını bu yönde kullanmıştır.

Yayınlanması ile, adeta bir koyundan birden ziyade post çıkarılmak istenircesine adli ve askeri yargıda olmak üzere hakkında muhtelif vasıflı beş ayrı dava açılmıştır. Bu kitapra sunulan bilgilerle, kamuoyunu yakından alakadar eden ve hep merak edilen, belki de gerçek yönleri tam bilinmeyen ve birileri tarafından bilinmesi de istenmeyen olaylar adeta mercek altına alınarak değerlendirilmiş ve tahlil edilmiştir. Yazarı hakkında başlatılan soruşturma ve _gerçekleri yansıtmaktan ve kamuoyunu bilgilendirmekten başka gayesi olmayan kitabın toplatılması_ ile ilgili ve müteakip adli işlemler, gerek Askeri gerekse Adli yargının bağımsızlığına dair bir takım düğünceleri celbetmiştir.

Yazar kitabında bilhassa 1991 yılındaki _Körfez Savaşı_ sonrasındaki gelişmeleri ve bunun Türkiye üzerindeki etkilerini ayrıntılı olarak ele alıp değerlendirmiştir. Kitap bir bütün olarak ele alınmalı, tahlil ve değerlendirme de bu zaviyeden yapılmalıdır. Kitabın yazarının maksadı ancak bu şekilde anlaşılır ve yanlış yoruma sebebiyet verilmemiş olur.

Önemli olan karanlığa küfretmek değil, eline feneri alıp aydınlatmaktır. Aydoğan Vatandaş, karanlığa küfretmedi... Bütün zorluklara, esen ve estirilen rüzgara rağmen elindeki fenerle aydınlattı. Bedelinin ağırlığına rağmen...

Ahmet Cengiz TANGÖREN
(Dava Avukatı)

Önsöz Yerine

BEAUJEU'DAN sonra, Tarikat, varlığını bir an bile ara vermeksizin sûrdürdü. Aumont'dan günümüze dek. Tarikat'ın kesintisiz bir dizi Büyük Üstad'ını biliyoruz. Bugün Tarikat'ı yöneten, onun yüce görevlerini yürüten gerçek Büyük Üstad'ın ve gerçek Üstler'in adları ve

oturdukları yer bir giz, yalnızca gerçek aydınlanmışlarca bilinen erişilmez bir giz olarak kalmışsa, bunun nedeni, Tarikat'ın saatinin henüz gelmemesi, vaktin henüz dolmamasıdır...

(1760 tarihli i el yazması. G.A. Schiffmann, Die Entstehung der Rittergrade in der Freimauerei um die Mitte des XVIII Jahrhunderts, Leipzig, Zechel. 1882, s. 178-190)

Plan'la ilk uzaktan tanışmamız böyle olmuştu. O gün başka bir yerde olabilirdim. O gün Belbo'nun bürosunda olmasaydım, şimdi... kimbilir, belki de Semerkant'ta susam satıyor. Braille alfabesiyle yayımlanan bir dizinin editörlüğünü yapıyor, Frans Joseph'in ülkesinde ilk Ulusal Banka'yı yönetiyor olurdum. Öncül yanı sıra, koşullu önerme her zaman doğrudur. Ama o gün oradaydım. Bu yüzden de şimdi neredeysem oradayım.

Birinci Bölüm

TÜRK-İSRAİL YAKINLAŞMASI YA DA SONUN BAŞLANGICI

23 ŞUBAT 1996 tarihinde, Türkiye, (kimilerine göre stratejik bir kayma olarak değerlendirilen, kimilerine göre son derece rasyonel bir politik sürecin gereği olarak) Ortadoğu'nun sorunlu bölgesindeki en güçlü ama aynı zamanda en suçlu ülkesi İsrail ile tarihî bir anlaşmaya imza atıyordu. Anlaşma Ortadoğu ve Türkiye'de geniş çalkalanmalara yol açarken, anlaşmanın askerî niteliği ilgililerin merakını daha da artırıyordu. Her iki ülkenin demokrasi ile yönetilmesi ve aynı zamanda Batı'ya yönelmiş olmasından bu yakınlaşmanın son derece doğal olduğunu söyleyenler, bir türlü inandırıcı bulunmuyordu.

Anlaşmanın kamuoyuna sızış tarihi ile İsrail'in Lübnan'daki Hizbullah üslerine yönelik başlattığı operasyonun aynı döneme rastlaması, Meclis'te konuyla ilgili öneriler verilmesine kadar varan gelişmelere sebep oluyor, milletvekilleri Türkiye'nin yeni Ortadoğu politikalarını belirleyen böylesine önemli bir anlaşmadan habersiz olduklarından, rahatsızlıklarını kamuoyundan gizlemiyorlardı.

Nitekim Harp Akademileri'nde öğretim üyeliği yapan bir kurmay albay tarafından hazırlanan "Türk-İsrail Yakınlaşması" konulu bir raporda konu ile ilgili olarak şöyle deniyordu: "Taraflar arasında gizli kalması gereken anlaşma İsrail Yediot Aharonot Gazetesi tarafından kamuoyuna duyurulmuş ve bundan sonra da anlaşma üzerinde büyük tartışmalar başlatılmıştır. Ortadoğu ve Türkiye'de yoğun eleştirilere, aynı zamanda tepkilere de sebep olan anlaşmayla ilgili tartışmalar hâlâ sona ermiş değildir. Askerî niteliği ve taraflar arasında 31 Mart 1994'te imzalanan 'Güvenlik/Gizlilik Anlaşması' hükümlerine tâbi olması nedeniyle ancak kısmen kamuoyuna yansıyan anlaşmanın tam olarak bilinmemesi "spekülasyonları" beraberinde getirmiştir."

Sözkonusu anlaşma sadece bir eğitim anlaşması idiyse neden gizli kalması gerekiyordu? Ve neden ilk önce bir İsrail gazetesinde açıklanmıştı?

5 yıllık bir süre için imzalanan bu Askerî ve Eğitim İşbirliği Anlaşması, savaş uçak ve gemilerinin karşılıklı ziyaretleri, tatbikatların izlenmesi, askerî tarih, askerî müze gibi sosyal

ve kültürel alanlarda işbirliği gibi gözükse de, 1990 yılında başlayan görüşmeler göz önüne alındığında, Türkiye'nin bilinçli (ya da zorunlu) bir tercihinin sözkonusu olduğu daha net bir şekilde anlaşılabilirdi.

Başkanlığını Çevik Bir Paşa'nın yaptığı Türk heyeti anlaşmadan üç gün önce İsrail'e gidiyor, İsrail Genelkurmay Başkan Yardımcısı Tümgeneral Matan Vilnai, Genelkurmay Başkanı Korgeneral Ammon Lipkin Shakak ve Savunma Bakanlığı Genel Direktörü David İvry ile bir dizi görüşmeler yapıyordu. Türk tarafını temsil eden Orgeneral Çevik Bir 1993-1994 yıllarında Somali'de Birleşmiş Milletler gücünü yönetmiş olmasından, özellikle Batı kamuoyunda da oldukça tanınan ve takdir edilen bir komutandı.

Çevik Bir gerçekleştirdiği bu görüşmelerde, Türkiye-İsrail ve Ürdün arasında stratejik bir istişare mekanizmasının kurulmasını, her iki ülkenin terörle ilgili sorunlarının varlığını ve bir İstihbarat Protokolü imzalanmasının gerekli olduğunu belirtiyordu. Türkiye'nin Doğu ve Güneydoğu sınırlarını korumak için elektronik bir koruma sistemine ihtiyaç duyduğunu, İsrail'in bu konudaki tecrübesinden yararlanmak istediklerini, F-16 üretilen TAI uçak tesisleri yakınında helikopter üretmeyi düşündüklerini, bu noktada işbirliği yapabileceklerini ifade ediyordu.

İsrail ise bu taleplere karşılık, Türkiye-İsrail-Ürdün istişare mekanizması için öncelikli sürecin Türkiye-İsrail arasında başlatılmasını, sonra Ürdün'ün buna dahil edilmesini, istihbarat işbirliğinin kendilerine de yarayacağını, sınırlarda elektronik koruma sistemiyle ilgili olarak da Türkiye'ye yardımda bulunabileceklerini belirtiyordu.

İsrailli yetkililerin, görüşmeler sırasında Türk yetkililere sorduğu sorular ise son derece ilginçti ve nitelik olarak da farklılık arz ediyorlardı. Birinci soru, Türkiye ile Suriye arasındaki ilişkilerin nasıl olduğuydu. İkinci soru ise, Türk ordusu seçimlerle birlikte ortaya çıkacak yeni tablo karşısında, -örneğin muhtemel bir Refah Partisi iktidarı söz konusu olduğunda- nasıl bir tutum izleyecekti?

Askerler Refah'ı Destekledi mi?

BİRİNCİ soru, Suriye'nin PKK'ya destek veren bir ülke olduğu ve su konusunda da sürekli sorunlar çıkardığı şeklinde cevap veren Türk tarafı Refah Partisi konusunda ise oldukça ilginç, adeta bir RP iktidarından yana oldukları izlenimini veren bir üslupla, Türkiye'nin demokratik bir ülke olduğunu, iktidara gelecek partiyle Anayasa'da belirtilen kavramların değiştirilmesinin mümkün olmayacağını, dolayısıyla endişenin yersiz olduğunu belirtiyordu. Olayın dikkat çeken tarafı bu görüşmelerden kısa bir süre sonra da RP'nin DYP ile bir koalisyon kurmuş olmasıydı. Ancak endişelerin yersiz olduğunu söyleyenler -ki bunu söyleyen Genelkurmay 2. Başkanı Orgeneral Çevik Bir'di- kısa bir süre sonra RP'nin PKK'dan bile daha tehlikeli olduğunu ifade edecek ve Türkiye birçok kez darbenin eşiğine gelecekti.

İsrail'e RP konusunda teminat veren Çevik Bir, kısa bir süre sonra Amerika'daki bir konuşması sırasında Sincan'da yürüyen tanklarla ilgili olarak "demokrasi"de balans ayarı yaptık diyecekti. O halde bu çelişki ne anlama geliyordu?

Aslına bakılırsa askerlerin RP'nin iktidara gelmesi için herhangi bir çaba sarfettiği söylenemezdi. Buna gerek de yoktu. Çünkü kamuoyu araştırmaları zaten RP'nin sandıktan oldukça güçlü bir şekilde çıkacağını gösteriyordu. Ancak tüm bunlardan daha da önemlisi

askerlerin bir RP iktidarını engellemek için hiç birşey yapmamış oluşlarıydı. Bir iddiaya göre bazı askerler bundan maksimum fayda elde edebileceklerini çok iyi biliyorlardı.

Bu iddiaya göre ordu içerisinde bir kanat ciddi denebilecek bir darbe eğilimi içerisindeydi ve bu kanat 1987 yılından bu yana ordu içerisinde hızlı bir şekilde örgütleniyordu. 1987 yılında Özal'ın, dönemin Genelkurmay Başkanı Necdet Üruğ Paşa'nın 2000 planını bozmasıyla birlikte ordudaki taşlar oynamış ve ordudaki darbe geleneğine ciddi bir "darbe" vurulmuştu.

Bu plana göre 2000 yılına kadar kimin Genelkurmay Başkanı olacağı belirlenmişti. Yine iddialara göre Üruğ ekibi olarak bilinen bu oluşum kökenlerini "Yön" hareketinden alıyordu. Ancak Özal kliğinin 1990'ların başında yavaş yavaş güçten düşmesi ve Özal'ın 1993 yılında vefat etmesiyle birlikte, Üruğ ekibi daha güçlü bir şekilde TSK'nin kilit noktalarını ele geçiriyor ve hatta komuta kademesinde temsil edilmeye başlanıyorlardı.

Bütün personel daire başkanlıkları ve hareket başkanlıklarında etkin hale gelen bu ekip, kısa bir süre sonra kendi görüşlerinde olmayan subayları tasfiye etmekte gecikmeyecekti. Kimine "gerici", kimine "faşist" kimine de "Amerikancı" diyerek "Korgeneral" rütbesinde bile bazı isimleri tasfiye etmekten çekinmeyen bu ekip İsrail'le ilişkilerin de başını çekiyordu. Bir iddiaya göre İsrail'in RP ile ilgili sorusu bu yüzdendi ve bu doğrultuda RP, Türkiye'de çok iyi bir darbe gerekçesi olabilirdi.

Diğer taraftan -yine iddialara göre- bu ekip içerisinde PKK ile ilgili olarak son derece farklı düşünenler de bulunuyordu.

Özal ağzına aldığı yoğun eleştirilere sebep olan federasyon, Kürtlere kültürel hak ve özgürlükler gibi sözler bu ekip tarafından artık açıkça ifade edilmeye başlanıyordu. Millî Güvenlik Kurulu'nda bu yüzden MİT ile askerler arasında ülke için tehdit değerlendirmesi konusunda bazı fikir ayrılıkları ortaya çıkıyordu.

MİT'e göre PKK hâlâ 1. tehdit olmaya devam ederken, Genelkurmay yetkililerine göre ise irtica artık PKK'nın yerini alıyordu. Nitekim Hanefî Avcı da 5 Temmuz 1997'de 32. Gün programında üst düzey bir askerî yetkiliyle APO arasında ilginç bir telefon görüşmesi geçtiğini belirtiyordu. Söz konusu telefon konuşmasına göre üst düzey askerî yetkili APO'ya şöyle diyordu: "Siz bir müddet sesinizi çıkarmayın, sizinle sonra ilgileneceğiz..."

RP'nin kafasında ise kendisini ABD'ye göbek bağı ile bağlı olmayan bir Türkiye yaratmak düşüncesi bulunuyordu. Dolayısıyla RP iktidarının yaratacağı bu psikolojik farklılık ABD tarafında "Ankara"nın kafasını kızdırmama düşüncesinin etkin olmasıyla sonuçlanacaktı. Nitekim RP'nin iktidara gelmesinden kısa bir süre sonra da Erbakan; İran, Pakistan, Malezya, Endonezya ve Singapur'u kapsayan Müslüman ağırlıklı "Doğu Seferi" ile Türkiye'nin seçeneklerinin çok fazla olduğunu ABD'ye hissettirecekti.

Dahası, Refah Partisi'nin iktidara gelmesinden kısa bir süre sonra yapılan Çekiç Güç oylaması öncesinde, ABD, Ankara'nın yıllardır kulak tıkadığı bazı taleplerine bu kez tepki gösteremeyecek ve Irak'la ticareti mümkün kılan BM kararının uygulamaya konmasını kabul edecekti. Bundan da önemlisi, Çekiç Güç'ün süresinin uzaması için, Türk tarafınca daha önceleri istenen fakat geri çevrilen bazı Çekiç Güç düzenlemelerine onay verecek ve Kuzey Irak'ta bir Kürt Devleti'ne öncülük etmeyeceğini deklare ederek taahhüt altına girecekti. Bazı askerler için bundan daha iyi bir fırsat olamazdı. Hem Çekiç Güç gitmiş olacak, hem muhtemel bir darbe girişimde ABD'nin desteği alınabilecekti... Bir taşla iki kuş...

PKK, Anlaşmanın Merkezinde

İŞİN ilginç tarafı yapılan görüşmeler boyunca Türk tarafı gerek PKK, gerekse diğer sorunlar dolayısıyla sürekli şikayetçi pozisyona düşerken bölgedeki geçmişi 50 yılı bulmayan İsrail ise şikayetleri dinleyen ağabey gibi davranıyordu.

Orgeneral Çevik Bir, görüşme sırasında bir ara söz alıyor ve Suriye İstihbaratının İsrail gizli servisine angaje olduğunu bildiklerini söylüyordu. Bu tarihi sözün anlamı ne olabilirdi? Acaba Suriye İstihbaratı, kontrolüne girecek kadar MOSSAD'A mı kilitlenmişti ve bu yüzden Suriye olayları MOSSAD'ın istediği gibi mi görüyordu?

İsrail tarafı Orgeneral Çevik Bir'in bu sözlerine cevap vermedi. Oysa Ortadoğu'da kurgulanmak istenen bir çok şey belki de bu cümlede gizliydi.

Dönemin Başbakanı Mesut Yılmaz ise anlaşmayla ilgili kamuoyunda oluşan tepkiden ötürü bu anlaşmayı uygulamadan kaldırabileceklerini söylüyordu. RP'li Abdullah Gül ise, 2 Haziran 1996 tarihinde El-Hayat gazetesinde yeralan söyle- şisinde Başbakan Yılmaz'ın bile bu anlaşmadan rahatsızlık duyduğunu belirterek Refah Partisi'nin iktidara gelmesiyle birlikte bu anlaşmaya son verileceğini kaydediyordu:

"Bu anlaşmanın benzerleri bazı Arap ülkeleri ile yapılmış olsa da İsrail ile gerçekleştirilen bu anlaşmayı kesinlikle iptal edeceğiz. Bu anlaşmanın iptal edilmesi halinde Türk ordusunun herhangi bir müdahalede bulunacağını sanmıyoruz. Ordunun rolü büyük ölçüde değişmiştir. Hükümet güçlü ise ordu da ona uyacaktır."

Sözkonusu anlaşmadan birkaç ay sonra REFAH-YOL Hükümeti kurulmuş ve kısa süre sonra da Hükümetlin çok güçlü olmadığı, Türk Ordusu'nun da rolünün değişmediği anlaşılmıştı.

İşin garip tarafı, Türkiye-İsrail ilişkilerinin tarihine bakıldığında Türkiye'nin son derece temkinli bir politika izlediği anlaşılacaktı. Türkiye, İkinci Dünya Savaşı sonrasında Birleşmiş Milletler'de Filistin'in bölünmesine karşı çıkmış, daha sonra Batılı devletlerin güvencesinde İsrail Devleti'ni tanımıştı. Türkiye'nin İsrail'i tanımmasının bir başka sebebi de Sovyetler Birliği'ydi. Sovyetler Birliği, kendi topraklarında yaşayan Musevilerin İsrail'e göç edeceği düşüncesiyle İsrail'in kurulmasını destekliyordu. Türkiye Rusya'yı karşısına almak istemiyordu.

1950'de, Demokrat Parti döneminde Türkiye İsrail'le bir ticaret anlaşması imzaladıysa da bu çok fazla uzun sürmeyecekti.

1967 Arap-İsrail savaşları sırasında Türkiye, İsrail'in işgal ettiği topraklardan çekilmesini isteyebilmişti. Dahası, 1970'li yıllarda Türkiye, Birleşmiş Milletler'de daima İsrail'e karşı Arapları destekliyordu. Örneğin 1975 yılında Türkiye Siyonizmi ırkçılık olarak tanımlayan ülkeler arasında yer alabilmiş-ti. Aynı yıl Türkiye, Filistin Kurtuluş Örgütü'nü, Filistin'i temsil eden örgüt olarak kabul etmişti. 1976 yılında Türkiye, İslam Konferansı Örgütü'nün bir üyesi olmuş ve ilişkilerinde hep Araplar'ın tarafında olmaya dikkat etmişti.

1988 yılında Filistin'in yurtdışında bulunan parlamentosu tarafından Filistin Devleti'nin kuruluşu ilan edilmiş ve Türkiye bu devleti tanıyan ülkeler arasında yer almayı yeğlemiştir.

Tüm bu süreç boyunca Türkiye ile İsrail arasında dostane ilişkiler de yaşanmıştı. Örneğin 1958 yılında Irak'ta meydana gelen ihtilalden kaçan Iraklı Musevilere Türkiye kapılarını açmış ve Türkiye üzerinden İsrail'e kaçmaları konusunda da yardımcı olmuştu. Ancak Türkiye hiçbir zaman dengeli ve temkinli politikasından ödün vermemişti. Körfez Savaşı'yla birlikte bütün taşlar dağılmış, yepyeni bir tablo ortaya çıkmıştı.

Tarih Ya da Düşünce Kimyasının Yarattığı En tehlikeli Ürün

PAUL VALERY denemelerinin birinde, tarih için düşünce kimyasının yarattığı en tehlikeli oyun diyordu. Tarih disiplininin içerdiği muhtemel tehlikelerden birisi de tarihsel verilerin özel bir ayıklanmaya tâbi tutularak, kimi zaman istenmeyen bölümlerin çıkartılması kimi zaman da olgulara yeni bir anlam yüklemeye cambazlığıyla yeni bir anlam yaratma iddiası kazanma-siydi. Bu yüzden Hanneh Arendt'in de dediği gibi, tarih yazıcısı; sağduyunun artık hiçbir modern olaya uymayan, basmakalıplaşmış, değerini kaybetmiş kuralları ile ideolojik çılgın iddiaları arasında yolunu bulmak zorundaydı. O halde bize belgeler gere- kecekti: Resmî mühür ve imza...

İkinci Bölüm

ABD'NİN ORTADOĞU POLİTİKASI VE İSRAİL

TED GALEN CARPENTER, Foreign Policy dergisinin 91-92 kış sayısında şöyle diyordu: (Ted Galen Carpenter, "The New World Disorder", Foreign Policy, 85

Winter 1991-1992; sh. 24-39)

"Sovyetler Birliği'nin çökmesinden sonra, üstelik son yıllarda ortaya çıkan yeni güç odaklarına rağmen dünyadaki en büyük askerî gücü ve bu gücü kullanma iradesini elinde tutan en büyük devlet olarak, ABD'nin kaldığı görülüyor. Bu durum bazılarında bugün tek süper devletli bir dünyada yaşadığımızı, artık dünyanın tek polisinin Birleşik Amerika olduğunu ileri sürmek olanağını veriyor."

Gerçekten de ABD'nin Sovyet vetosundan kurtulmasıyla birlikte, Birleşmiş Milletler içinde büyük bir etkinlik kazanması ve bu sayede Irak ve Libya karşısında uluslararası toplumu peşinden sürüklemeyi başarması, bu şekilde düşünenleri haklı çıkaran kanıtlardı. Nitekim 1992 yılında hazırladığı son derece önemli bir raporda Pentagon (The New York Times, 8 Mart 1992), ABD'nin hiçbir devlet ya da kuruluşla yetki ve güç paylaşımına gitmeden dünya barış ve güvenliğini korumak için, kollarını sıvamasını istiyordu. 8 Mart 1992 tarihinde The New York Times gazetesine sızan ve büyük tartışmalara yol açan "Tek Süper Devletli Dünya Raporu" adlı bu raporda, Amerikan dış ve savunma politikasının bundan böyle tek amacı şu şekilde belirtiliyordu:

"Batı Avrupa'daki, Asya'daki ya da eski Sovyetler Birliği'ndeki devletlerden hiçbirinin Birleşik Amerika'nın karşısına dikilecek, ona kafa tutacak güce erişmesine izin vermemek..." Başka bir deyişle ABD egemenliğinde tek süper devletli bir dünya kurmak ve bu dünyanın devamını sağlamak... Raporu hazırlayanlara göre bu amaçla ABD kendisine karşıt olabilecek

devletleri uluslararası alanda daha büyük roller yüklemeye heveslenmekten, kendisinin ve dostlarının çıkarlarını korumak için onları saldırgan politikalar izlemeye, çekirdekli silahlar edinmeye kalkışmaktan caydıracak kadar büyük bir gücü her zaman elinde tutmalıydı."

Ortadoğu: Egemenliğin Yolu

BUNUN DA yolu kuşkusuz Ortadoğu'dan geçiyordu. Çünkü Türkiye'nin de içinde bulunduğu Ortadoğu bölgesi üç kıtanın birleşmesinden kaynaklanan jeostratejik öneminin yanı sıra, dünyanın şu anki petrol rezervlerinin yüzde 65,7'sini (yani üçte ikisini) barındırması nedeniyle büyük bir ekonomik öneme sahiptir. (Baskın Oran, Kalkık Horoz, sh. 19)

Hangi anlamda ele alınır alınsın, Ortadoğu, Asya, Avrupa ve Afrika arasında bir köprü durumundaydı ve bu üç kıtaya açılan bir kapı, eski dünyanın ortası, kalbi olma niteliğini her zaman koruyacaktı. Kıtalar arasındaki bu merkezi konumundan ötürü tarih boyunca çeşitli yönlerden gelen göçlerin geçit yeri ve tarihin ilk devirlerinden bu yana insanlığın kaderini belirleyen uygarlıkların beşiği olmuştu. Birinci Dünya Savaşı sonrası Osmanlı Devleti'ni parçalayan sömürgeci güçlerin bölgedeki denetimleri İkinci Dünya Savaşı'na kadar sürdü. Savaşın sonra bölgede dengeler değişmişti, Filistin'de kurulan İsrail Devleti'nin izlediği Siyonist politika, (Ortadoğu Barış Süreci ve Türkiye Üzerine Etkileri, Genelkurmay Başkanlığı, Harb Akademileri Komutanlığı) bölgenin duyarlı dengesini bozuyordu. Yöredeki eski etkinliklerini kaybeden İngiltere ve Fransa yerine ABD, İsrail Devleti'nin destekçisi olarak önemli roller üstleniyordu. Bu tehlikeli ikilinin bölgedeki etkinliği artarken bölgeye, kan ve nefret kelimeleri hakim oluyordu.

Hava Kuvvetleri'nde görevli Albay Mehmet Kocaoğlu'na göre, Ortadoğu petrolünün ABD ve Batı pazarlarına akışının kesintisiz devam etmesi bir ABD reel politikasıydı ve bölgenin jeostratejik konumu ve sahip olduğu zengin petrol rezervlerinden dolayı Ortadoğu, özellikle Körfez Bölgesi ve çevresi ABD millî güvenliği ile ilişkili bir hale gelmişti.

Albay Mehmet Kocaoğlu şöyle diyordu:

"Tarihsel süreç incelendiğinde görülecektir ki, dünyada hiçbir bölge Ortadoğu kadar yoğun bir bölge olmamıştır. Sanayileşme sonucu, petrolün son derece önemli bir nitelik kazanması ve bu maddenin de Ortadoğu'da bulunmasından ötürü, sadece bölge içi ülke ve güçlerin değil, bölge dışı emperyalist güçlerin çıkar ve nüfuz mücadelesi alanı haline dönüşmüştür. 1990'da Kuveyt'in Irak tarafından işgali ile başlayan Körfez Krizi ve 1991 Körfez Savaşı, Ortadoğu petrolü üzerinde sürdürülen nüfuz kurma mücadelesinin tipik ve en çarpıcı özelliğini oluşturmaktadır."

Amerikan-Sovyet çatışması bitmiş ve Körfez Savaşı ile Amerikan egemenliği bölgede tescil edilir edilmez, Amerika ve İsrail bölgede yeni bir Ortadoğu resmi çizmişti. Batı dünyası tarafından onaylanmakta gecikilmeyen bu resme göre Ortadoğu, Soğuk Savaş'ın hemen ardından yeni bir "iki kutuplu" sisteme oturmuştu. Bir yanda Amerika'nın uzaktan koordine ettiği ve İsrail'in başını çektiği Ürdün, Arafat'ın FKÖ'sü, Mısır ve Muhafazakar Arap monarşilerinden oluşan bir 'barış cephesi', diğer taraftan da İran, Suriye ve Bağdat'taki Saddam rejiminden ve iki ülke tarafından desteklenen direniş örgütleri... (Türkiye İçin Milli Strateji, Harun Yahya, sh. 11)

İşte böyle bir cepheleşmede Türkiye'nin yeri nerede olacaktı? Amerika ve İsrail Türkiye'nin en hassas noktasının PKK terörü olduğunu biliyor ve Türkiye'yi kalbinden vuruyordu. Genel

kanı ABD-İSRAİL ikilisinin, bölgedeki terörün aynı merkezden yani Şam'dan yönetildiği, dolayısıyla bölgedeki bütün terör hareketlerine karşı ortak hareket etmeleri gerektiği düşüncesini Türkiye'ye dayattığı ve Türkiye'nin de bu fikre sıcak baktığı ve bu yüzden bu ikili ile işbirliğine girdiği şeklindeydi. Yani Türkiye'ye, PKK'nın da, İsrail karşıtı direniş hareketlerinin de aynı merkezden yönlendirildiği, dolayısıyla birlikte mücadele edilmesi gerektiği söyleniyordu.

Durum gerçekten böyle miydi? Türkiye'nin yaklaşık 20 yıldır en büyük baş belası olan PKK gerçekten Şam'dan mı idare ediliyordu? Yoksa bu bir illüzyondan başka bir şey değil miydi? Çünkü biz biliyorduk ki...

İsrail PKK'yı Destekli(yor)du

YILLAR önceydi. Ankara'da terörle mücadeleden sorumlu üst düzey bir emniyet yetkilisi, ismini ve görev yaptığı birimi açıklamayan bir başka üst düzey istihbarat yetkilisi ile ayrılıkçı Kürt hareketi üzerine konuştuğumuzda, Türkiye'nin en yakın müttefiki olarak bildiği ülkelerin PKK'ya en büyük desteği verdiğini söylediklerinde oldukça şaşırılmışım. Bu tür şeyleri her zaman duyar ve yazardık. Ancak bu sözlerin devletin en önemli aygıtlarından birini yönetmekle görevlendirilmiş biri tarafından söylenmesi Türkiye'nin içine düştüğü acizyeti gösteriyordu. Dahası Abdullah Öcalan'ın Suriye üzerinden İsrail'in kontrolüne girmiş olabileceğini söylediklerinde daha da şaşırılmışım. Türkiye Cumhuriyeti Devleti ya her şeyi biliyor ancak çaresizlikten hiçbir şey yapamıyordu ya da koskoca bir yalanı yaşıyordu.

İki yıl içerisinde 20'ye yakın anlaşma imzaladığı İsrail yoksa PKK'nın yıllarca can damarı mı olmuştu? Neredeyse yarım yüz yıl boyunca yakınında durmak için didindiğimiz ABD, PKK'nın en büyük destekçisi miydi? Tüm bunlar ne anlama geliyordu? Bu sorulara tam olarak yanıt vermek zordu ancak bildiğimiz bir şey vardı ki; o da, ifade edilmekten çoğunlukla korkulan ve çekinilen ileride değineceğimiz "evet" cevabının birçok kez Türk Devleti'nin resmî belgelerinde yer aldığıydı. Genelkurmay Başkanlığı tarafından farklı tarihlerde hazırlanan raporlar, ABD'nin bölgede apaçık bir Kürt devletinin kurulması için yoğun çaba sarfettiğini gözler önüne seriyordu. Bu belgeler aynı zamanda ABD ile Türkiye arasında yaşanan adı konmamış gizli bir savaşın ipuçlarını da veriyordu. Ama ismini açıklamayan üst düzey istihbarat yetkilisi tam odadan çıkarken kulağıma eğilerek şöyle dedi:

"PKK'YI DAĞDA DEĞİL BURADA ARA. ANKARA'DA... BU SÖZÜN NE

ANLAMA GELDİĞİNİ BİR GÜN ANLAYACAKSIN..."

Bu sözün anlamını uzun bir süre anlayamadım. Ta ki Hanefi Avcı 32. Gün programında "devlet içerisinde bir grubun APO ile işbirliği içerisinde olduğu"nu söyleyene kadar...

İsrail, Genelkurmay Belgelerinde

İŞİN daha da ilginç tarafı Genelkurmay Başkanlığı tarafındanhazırlanan "Güneydoğu Anadolu'da Devam Etmekte Olan Bölücü Hareketin Gelecekteki Muhtemel Seyri ve Türkiye'nin Bütünlüğüne Etkileri" adlı dokümanda İsrail, PKK'yı ulusal çıkarları dolayısıyla destekleyen ülkelerin başında geliyordu. Dokümanın birçok yerinde ABD, İngiltere ve Fransa gibi ülkeler üstü kapalı olarak "bazı gelişmiş Batı ülkeleri" şeklinde geçiyordu. Oysa Türk

kamuoyunda bilinen, bundan çok farklıydı, PKK'nın özellikle İran ve Suriye tarafından desteklendiği vurgulanıyor ve Türkiye birçok kez bu ülkelerle çok ciddi sorunlar yaşıyordu. Gerçi bu iki ülke her ne kadar PKK'ya açık destek vermese de, PKK'nın bu ülkelerde kamp imkanlarına sahip olduğu biliniyordu. Ama PKK'nın bu ülkeler tarafından yönlendirildiği, kullanıldığı anlamına gelmiyordu.

Türkiye ile İsrail arasında yaşanan bu yakınlaşmanın mihenk taşını Suriye oluşturuyordu ve her iki ülkenin de Suriye ile ciddi sorunları bulunuyordu. Dolayısıyla "düşmanımın düşmanı dostumdur" mantığıyla hareket edildiğinden doğal bir ittifak ortaya çıkıyordu. Ankara'dan bakıldığında şöyle gözüküyordu tablo: Suriye, Türkiye'nin stratejik düşmanıydı. İki ülke arasındaki ihtilaf konulan, öncelikle Fırat-Dicle sularının paylaşım sorunu ve Suriye'nin Hatay üzerindeki emelleriydi. Suriye bu yüzden PKK'yı destekliyordu. Kudüs'ten bakıldığında ise Suriye, İsrail ile iki kez savaşmış son derece stratejik bir düşmandı, İsrail Golan tepelerini geri vermedikçe, Suriye'nin stratejik düşmanı olarak kalmaya devam edecekti. Dolayısıyla Suriye Lübnan'daki İsrail karşıtı hareketlere İran'la birlikte planlı bir şekilde destek verecekti. O halde Türkiye'nin Suriye ile sorunları ve Suriye'nin İsrail ile olan sorunları arasında nitelik olarak derin farklar bulunuyordu. Bu yüzden bu iki farklı terörden birinin ortadan kaldırılması doğal olarak diğerinin de ortadan kalkması anlamına gelmiyordu. Nitekim Mehmet Ali Bîrand, 30 Ocak 1996 tarihli yazısında şöyle diyordu:

"Suriyeli yetkililer ile yaptığım görüşmelerde duyduklarımı, sonradan Washington ve Ankara'dan doğrulatanca hayretler içinde kaldım. Zira Suriye- İsrail barış görüşmelerinde "PKK" konusu çıkarılmış. Görüşmelerden yine Suriye'nin terör örgütlerine verdiği desteğin bitmesi ele alınıyor ancak PKK yok. Barış sürecinde sadece İsrail tarafından terör örgütü olarak adlandırılan Filistin Kurtuluş Örgütleri'nin hesaba katılması kararlaştırılmış."

Cengiz Çandar ise 23 Nisan 1996 tarihli yazısında şöyle diyordu: "Sizin terörizminiz İsrail açısından hiç öncelikli değil. İsraili yetkililer, bizimkilerin anlattıklarının aksine, PKK konusunda tavr almalarının niçin mümkün olmadığını açıkladılar uzun uzun."

Suriye İllüzyonu

TÜRKİYE'NİN Suriye ile sorunlarını sağlıklı bir gözle, özellikle Türk Genelkurmay'ının hazırlamış olduğu raporlar ışığında incelediğimizde kitabımızın başında belirttiğimiz, Genelkurmay 2. Başkanı Çevik Bir'in, İsrail Genelkurmay Başkan Yardımcısı Tümgeneral Matan Vilnai, Genelkurmay Başkanı Korgeneral Ammon Lipkin Shakak ve Savunma Bakanlığı Genel Direktörü David İvry ile yapmış olduğu görüşmeler sırasında söylemiş olduğu "Suriye İstihbaratı'nın, İsrail'e angaje olduğunu biliyoruz" sözü daha da bir anlam kazanıyordu.

1996 Mart'ında P.Kur.Yb. Mehmet İlhan Ünver tarafından hazırlanan, "Ortadoğu Barış Süreci ve Türkiye Üzerine Etkileri" adlı dokümanda Türkiye'nin Suriye ile arasında çok sık gündeme getirilen Hatay sorununun aslında kimler tarafından gündeme getirilmek istendiğini çok açık gösteriyordu.

Bu dokümana göre İsrail, Suriye'nin üçe bölünmesini istiyordu. Fakat İsrail'in bu projesi Türkiye'yi de tehdit ediyordu. Çünkü bu projeye göre Hatay da üçe bölünmüş Suriye'nin Şii-Alevi bölümünde yer alıyordu. İşin ilginç tarafı Hatay sorunu hep Batı kamuoyu tarafından ya da CIA kaynaklı bazı kuruluşlar tarafından ısıtılıyordu. En son 1.6.1994 tarihinde

Washington'da Amerikan Barış Enstitüsü'nde, eski CIA şefleri tarafından yeniden gündeme getiriliyor ve Suriye'nin Hatay yarısı kaşınmak isteniyordu. Söz konusu askerî dokümanda aynen şu ifadeler yerliyordu:

"Sağlık durumu iyi olmayan Suriye Cumhurbaşkanı Hafız Esad'ın ölümünden sonra ülkede karışıklıklar çıkabilir. Bu durumda ortaya çıkacak istikrarsızlıktan yararlanacak bazı güçler, Suriye'yi bölme planını yürürlüğe koyabilirler. Bu plana göre İsrail'in tasarladığı Suriye şöyledir: 'Suriye etnik ve dinî yapısına uygun olarak çeşitli devletlere ayrışacaktır. Kıyıda bir Şii-Alevi devleti, Şam'da buna düşman bir başka Sünni devleti, Havran-Kuzey Ürdün-Golan bölgesinde de bir Dürzi devleti. Bu yapı, barış ve güvenliğimizin garantisi olacaktır ve bu hedef erişebileceğimiz kadar yakındır.'

Suriye'de meydana gelebilecek bir kargaşa ortamı ve bölünme, Türkiye üzerinde olumsuz etkiler yapabilecektir. Suriye'nin istikrarının korunmasının Türkiye'nin menfaatlerine uygun olacağı değerlendirilmektedir."

Görüldüğü gibi Suriye'nin kendi çıkarınaymış gibi mücadele ettiği Hatay meselesi aslında İsrail'in çıkarlarına hizmet ediyordu. Su konusunda da aynı şey geçerliydi. İsrail bir taraftan Türkiye'ye yakınlaşırken diğer taraftan Fırat-Dicle sularının paylaşılması konusunda da Suriye'yi destekliyordu. P.Kur.Yb. Mehmet İlhan Ünver, İsrail'in "su" politikasıyla ilgili olarak da şunları söylüyordu:

"Su konusunda İsrail'in üzerinde fazlaca durmamızın nedeni, bu ülkenin, hem Ortadoğu'nun su konusunda sorunlu bölgesindeki en güçlü ve "suçlu" ülke olması, hem de ABD ve Batı Avrupa ülkeleri üzerinde büyük etkiye sahip olmasıdır.

İsrail'in suyun temininde gösterdiği maharet, su sorununa bulunacak çözüm konusunda da devam etmektedir. Ortadoğu'da özellikle Türkiye'ye yönelik hasmane düşüncelere bazı İsraili yetkililerin görüşleri temel teşkil etmektedir.

O halde Türkiye'nin İsrail'e yakınlaşmasının Türkiye'nin çıkarına olduğu iddia edilen gerekçeler hiç de gerçekçi gözüküyordu. Diğer taraftan anlaşmanın İsrail'in bölgedeki Kürt hareketlerini, -özellikle PKK'yı- desteklediği Türk tarafınca somut olarak bilinmesine rağmen yapılması, olayı daha da anlaşılabilir kılıyordu."

Üçüncü Bölüm

YENİ ORTADOĞU RESMİ; MİTLER VE TÜRKİYE

"Mısır Irmağından büyük ırmağa, Fırat nehrine kadar bu diyarı senin zürriyetine verdim."

Tekvin, 15/18

ASLINA BAKILIRSA, bölgedeki ABD'nin çıkarları İsrail'in çıkarlarıyla örtüşüyordu. Kaçınılmaz bir zorunluluktan bu. İşte bu örtüşen çıkarlar da kaçınılmaz bir şekilde Türkiye'ye

İsrail'i dayatıyordu. ABD başkanlarından Carter'ın "İsrail'in başarısı politik bir mesele değildir. Olması şart olan bir inançtır" sözü ABD'nin İsrail'le olan ilişkisini gözler önüne seriyordu. Şöyle diyordu Carter: "İsrail'i üzeceğime politik hayatıma son vermeyi tercih ederim." (Middle East Contemporary Survey, Colin Legum, sh. 30)

ABD Parlamentosu'nda yaklaşık 20 yıl senatörlük yapan Paul Findley, ABD dış politikasının belirlenmesinde Yahudiler'in ne denli belirleyici olduğunu anlatan ABD'de İsrail Lobisi adlı kitabında son derece çarpıcı bazı gerçeklerin altını çiziyordu. Arap-İsrail anlaşmazlığının çözümü için özel bir çaba sarfeden ve bu amaçla İsrail işgali altındaki Lübnan'da bulunan Sabra, Şatilla, ve Tel-Zaatar kamplarını yakından inceleme gereği duyan Findley, Yahudi lobisinin yoğun ve ısrarlı kampanyası dolayısıyla sonunda seçimleri kaybetmişti. Nitekim İsrail lobisinden bir yetkili bu olayı şöyle değerlendiriyordu:

"Sonunda Findley'i defettik. Rakibi Durbin'in harcadığı 750 bin doların 685 binini biz Yahudiler'den topladık ve onu defettik."

İsrail Lobisi ile kararlı bir mücadeleye girmekte gecikmeyen, Findley, Lobi ile ilgili bütün kuruluşların faaliyetlerini tüm im-kanlarını kullanarak araştıracaktı. Yaklaşık iki yıl süren araştırmasında Findley, ABD dış politikasının neredeyse Yahudi lobisi tarafından yönlendirildiğini iddia ediyordu. Kitabı tamamen bunların kanıtlarıyla dolu olan Findley, Demokratların İllionis vali adayı Adlai E. Stevenson'un başına gelenleri şöyle yazıyordu:

"Stevenson, İsrail'in işgal ettiği topraklarda yerleşim bölgeleri oluşturmasını engellemeye çalışan bir de tasarı hazırlamıştı. Bu olay hem Carter hem de Reagan yönetimlerinde yasadı ve barışın önündeki en önemli engellerden biri olarak gösterilmişse de, yönetimler kınama mesajları yayınlamaktan başka hiçbir şey yapmamışlardı. Stevenson hazırladığı tasarı ile, İsrail yeni yerleşim bölgeleri kurmaktan vazgeçinceye kadar, yapılması düşünülen 150 milyon dolarlık yardımın dondurulmasını öneriyordu. Yardım tamamen dursun demiyor, sadece o yıl yapılması kesinleşen 2.18 milyon dolarlık yardımın bir kısmı dondurulsun diyordu. Tasarı hakkında konuşurken, Stevenson, İsrail'in aldığı Amerikan yardımının Amerika'nın tüm ülkeler için ayırdığı yardım bütçesinin yüzde 43'ünü oluşturduğunu özellikle vurgulamıştı:

"İsrail'e gösterdiğimiz bu cömertlik ve önceliğin faturasını kendi insanlarımızın ekmeğinden keserek ve Amerika'nın özgür dünyadaki veya gelişmekte olan ülkelerdeki yaşamsal çıkarlarını tehlikeye atarak ödüyoruz. Eğer verdiğimiz para ve destek Ortadoğu'da istikrar sağlayacak ve İsrail'in güvenliğini garanti altına alacaksa bir işe yarar. Ama görünen o ki, verilen yardım ABD'nin İsrail'in güdümüne daha fazla girmesine, Ortadoğu'nun daha çok karışmasına, İsrail'in daha fazla tehlikeye düşmesine ve ABD'nin dünyadaki otoritesinin durmadan daha fazla kaybolmasına neden oluyor. Burada sorun İsrail'e yaptığımız yardım değildir. Sorun, İsrail'in barış çabalarına ve adaletin yerine getirilmesine ne kadar yardımcı olduğudur. Önerdiğim şey, İsrail hükümetinin, İsrail'in çıkarlarının bizimkilerle uyum içinde olması gerektiğini anlamaya çalışmasıdır."

Tasarı, tıpkı Hatfield'inki gibi büyük çoğunlukla reddedildi. Oylamadan sonra birkaç senatör, Stevenson'ın yanına gelerek, "Adlai, çok haklısın ama neden sana karşı oy kullandığımızı anlarsın. Belki gelecek sefere" dediler. Hayır, Stevenson anlamamıştı. Stevenson Lobi'yi yeterince tanımıyordu daha. Lobi'nin başka bir "cephede" işe koyulduğunu sonradan anlayacaktı. Bu cephe, Yahudi Lobisi'nin en güçlü olduğu cephelerden biridir, yani medya cephesi. Tasarıyı hazırlamasının nedenlerinden biri olarak da medyayı göstermişti. Çünkü halkın böylesine önemli bir konudan haberdar olmak isteyeceğini düşünmüştü. Ancak haber

servisleri bu olayla hiç ilgilenmediler. Problemin önemli boyutlarından biri de budur. Sadece Amerikan politikacıları sindirilmemiş, Amerikan gazetecileri de sindirilmişlerdir.

Anti-Stevenson kampanyasını yürütenler onu Araplar'ın yürüttüğü ekonomik şantajın destekleyicisi olarak da göstermeyi uygun buldular. Bu öylesine uydurma bir hikayeydi ki, anlamak için Stevenson'ın Senato'da görev yaptığı süredeki siciline bakmak yeterdi. 1977'de yürürlüğe giren ve Amerikan şirketlerinin Araplar'ın İsrail'e uyguladıkları ekonomik boykota katılmalarını yasaklayan yasayı hazırlayan kişiydi. Ama anti-kampanya yürütenler oturup Stevenson'ın hayatım yeniden yazdılar. Stevenson bojkotu kaldırmaya çalışanları engellemekle suçlanıyordu.

Aslında tasarının sağ salim yasallaşmasını sağlayan da oydu. Bu başarısından dolayı, Amerikan Yahudileri Konseyi'nden bir başarı plaketi ve bol bol övgü almıştı. Ulusal Yahudi Kuruluşları Konseyi'nin Başkanı Theodore R. Mann, Stevenson'a yazdığı bir teşekkür mektubunda, "örgütünün kendisine duyduğu minnettarlığı" aktarıyordu. Mann mektubunda, "Hazırladığınız tasarının yasallaşması, sadece Amerika'nın adalet için gösterdiği çabaların Amerikan Yahudileri tarafından bir kez daha anlaşılması için bir vesile olmamış, daha da önemlisi, ulusumuzun ilkelere ve ahlaka olan duyarlılığının da bir kez daha kanıtlanmasını sağlamıştır" diyordu.

(...) Stevenson valilik seçimlerini eyalet tarihine geçen en az oy farkıyla kaybetti. Aradaki fark sadece 5.074'tü. Bu rakam 3.5 milyon olan toplam oy oranının yüzde onunun yedide birine eşitti.

Time dergisinin yazdığı gibi, seçim günü öyle düzensizlikler ve karışıklıklar olmuştu ki, böyle şeyler yalnızca güldürü filmlerinde olabilirdi. Seçim öncesi Chicago'nun çeşitli bölgelerinde onbeş seçim sandığı anlaşılmaz bir şekilde ortadan yok oldu. Başka bazı sandıklar da sandık görevlilerinin arabalarında ya da evlerinde "unutulmuştu." Stevenson sandıkların yeniden sayılmasını istedi ama İllionis Yüksek Mahkemesi 4'e karşı 3 oyla reddetti. Sandıklar gayri resmi olarak tekrar sayıldığında ise, aradaki farkın 5000'den 7000'e fırladığı görülmüştü.

Seçim sonrasında, tarafsız bir Chicago gazetesinde yayınlanan başyazı, karalama kampanyasının seçimler üzerinde ne denli etkili olduğundan söz ediyordu:

"Chicago bölgesi Yahudiler'inin son anda giriştikleri yoğun çaba, eski vali Thampson'ın koltuğuna göz dikmiş olan Adlai Stevenson'ın hevesini kursağında bıraktı. Seçimlere bir hafta kala, pek çok Chicagolu ve taşralı haham Stevenson'ın aleyhinde vaazlar verdiler. Yahudi yerleşim bölgelerinde binlerce el ilanı dağıtıldı. Herkes eski senatöre cephe almıştı."

Yapılan saldırıları ayrıntıları ile anlatan yazı şöyle sona eriyordu:

"Büyük bir kararlılıkla yürütülen anti-Stevenson kampanyası, Stevenson çoğu kez suçlamalara cevap vermediği için olsa gerek, başarıya ulaştı ve daha önceki Senato seçimlerinde ona ve politikalarına güvenen 248.000 seçmenin oylarını Thompson'a vermelerine neden oldu."

Kampanya yöneticisi Joseph Novak, "Eğer o karalama kampanyası olmasaydı, Stevenson bugün koltuğunda oturuyor olurdu" diyor. Chicago'nun uzak yörelerinde, seçimi alacaklarından emin oldukları Highland Park ve Lake Count gibi yerlerde bile yenilmişlerdi. Halkla İlişkiler sorumlusu Rick Jasculca, "Kesinlikle arkadan vurulduk, kesinlikle" diyor ve

"Beni rahatsız eden asıl şey, Philip Klutznick'in dışında hiçbir Yahudi liderin veya hahamın, Stevenson'ın İsrail düşmanı olduğu saçmalığını yalanlamaması" diye ekliyordu.

Amerikan-İsrail Halkla İlişkiler Komitesi(ALPAC)'ın başkanı Thomas A. Dine, gözleri pırıl pırıl, zaferin tadını çıkararak konuşuyordu:

"İsrail'e yönelik düşmanca tutumu onu ona seçimi kaybettirmiştir. İllionisli Yahudi yurttaşların oyları onu defetmeye yetti."

Tıpkı Dine gibi, Stevenson da Yahudiler'in seçimi kazanama-masında önemli rol oynadıklarını düşünüyordu:

Stevenson'ın İsrail Lobisi'nin ABD politik hayatını nasıl etkilediği üzerine yaptığı yorum ise şöyle:

"Korkunç bir sindirme hareketi var ve Amerika'daki pek çok azınlıktan biri olan Yahudi azınlığın eylemcileri ve lobicileri, İsrail hükümetinin aldığı her kararı, yanlış ya da doğru, destekliyorlar. Bu işi yaparken öylesine hırçın ve kararlı yapıyorlar ki, hem insanları sindiriyorlar hem de azınlık olmalarına karşın tüm Amerikan politik hayatını etkiliyorlar. Başka bir deyişle, ABD'deki Yahudi cemaati İsrail'dekinden çok daha güçlü ve tek merkezli. İsrail Başbakanı'nın, Ortadoğu sorunları konusunda Amerikan dış politikası üzerindeki etkisi, kendi hükümetinin üzerindeki etkisinden genelde çok daha fazla." (ABD'de İsrail Lobisi, Pınar Yayınları, sh. 158-160)

Findley, İsrail'in "Amerikan Dış Politikası" üzerinde ne denli etkin olduğunu, İsrail'in çıkarlarına aykırı hareket edebilecek bütün ABD senatörlerinin nasıl sindirildiğini anlatan 542 sayfalık kitabında herşeyi bütün açıklığıyla anlatıyordu. Amerikan dış politikası ile Yahudiler arasındaki ilişkiyi anlatan ve Amerika'da milyonlarca satan The Lobby adlı kitabın yazarı Edward Tiunan ise kitabı hazırlarken karşılaştığı bu zorluklarla ilgili olarak şöyle diyordu:

"Konu çok hassas ve politik açıdan tehlikeliydi. Yahudi liderler, kongre üyeleri ve onların dostları Yahudiler'in ABD üzerindeki planlarını örtbas etmeyi tercih ediyorlardı. Bu konuda defalarca uyarıldım."

Kurmay Albay'ın Lobi Yorumu

HARP AKADEMİLERİ'NDE öğretim üyeliği yapan ve Türk-İsrail ilişkileri ile ilgili bir de doküman hazırlayan Kurmay Albay'ın 'Yahudi Lobisi' ile ilgili sözleri aynen şöyle:

"Washington'da lobi faaliyetlerinin önemli bir bölümünü de "yabancıların faaliyetleri" oluşturmaktadır. Yüzü aşkın büyükelçilik kendi lobi faaliyetlerinin yanısıra Amerikalı lobici ve lobi firmalarının desteklerini sağlamış durumdadır, ikinci Dünya Savaşı'ndan beri yabancı ülke çıkarları için lobi faaliyetleri Washington'da yasama ve yürütme organlarında önemi giderek artan bir faktör haline gelmiştir. Amerikan Kongresi ve yönetimine etki etmek isteyen yabancı misyonlar ile ABD'de mevcut etnik azınlıkların "ana ülke" isteklerini gerçekleştirmek amacıyla kullanılan her türlü araç, gereç ve personeli kapsamaktadır. En başta gelen çıkar, ekonomik yardım ve silah teminidir.

Son yıllarda Amerikan etnik gruplarının dış politika üzerinde lobicilik faaliyetleri bir hayli artmıştır. Etnik lobicilik, yalnızca bir etken değil, aynı zamanda en zorlu ve en saldırgan lobicilik şeklidir. Bununla birlikte, karşıtlarıyla tartışmak yerine yandaşlarını harekete geçirmeyi tercih etmektedirler. Etnik lobiler, diğerlerine göre daha duygusal olma eğilimindedirler, çünkü yabancı bir ülke çıkarını yalnızca bir müşteri işi olarak yapmazlar. Kendi "ana ülkeleri"nin çıkarlarını, ABD'nin çıkarları önünde tutarlar. Birçoğunun (Yahudi, Yunan) Kongre üyeleri arasında savunucuları vardır. Etnik toplumlar "oy sahibi" olmaları nedeniyle de, kuzu ellerinde tutarlar.

Bugün, ABD'de, yabancı lobilerinin en başında, yoğun şekilde bu ülkenin askerî, siyasî ve ekonomik yardımına dayalı İsrail asıllı olanlar gelmektedir. ABD'de yaşayan Yahudi nüfusu toplam nüfusun ancak yüzde dördünü oluşturuyorsa da siyasi yönden son derece faaldirler. En önde gelen üç TV şebekesinden ikisi olan NBC ve CBS'in ortaklarından olup, en yüksek tirajlı ve siyasi etkinliğe sahip gazetelerden New York Times, New York Neuis ve Washington Post'un sahipleridirler. Kongre'de ise Yahudi asıllı otuz milletvekili, sekiz senatör yer almaktadır.

İsrail Lobisi'nin gücü, üyelerinin "nitelik", "nicelik", "organize" ve "davalarına bağlılıkları"ndan kaynaklanmaktadır. Lobi faaliyetlerini yürüten başlıca kuruluşları AIPAC (Amerikan İsrail Public Affair Committee-Amerikan İsrail Kamu İşleri Komite-si)'dir. Amacı, ABD'nin, İsrail'le ilişkilerini güçlendirmek, Arap ülkeleriyle ilişkilerini engellenmektir. Diğer Amerikan İsrail organizasyonlarının pekçoğunun lideri AIPAC'ın yürütme komitesinde yer almaktadır. Bu şekilde lobi faaliyeti AIPAC'ın kendi üyelerinin çok ötelere yayılır!"

Emekli Korgeneral İhsan Gürkan: "İsrail Bir Din Devletidir "

NİTEKİM Emekli Korgeneral İhsan Gürkan, kendisiyle yaptığım özel bir söyleşi sırasında İsrail'in bir din devleti olduğu gerçeğinden yola çıkarak, yöneldiği politikanın dinî arkaplanıyla ilgili olup olmadığı konusundaki bir soruya şöyle cevap veriyordu:

"İsrail bir din devletidir ve İsrail'in yönelmiş olduğu dış politikanın elbette bununla bir ilişkisi vardır. İsrail'de aşırı dinci Yahudiler'le dinci olmayan Yahudiler arasında bu konuya bakış arasında pek bir fark yoktur. Mesela din adamı olmadığı halde emekli general Şaron gibi son derece tehlikeli düşüncelere sahip olan adamlar vardır. Şaron'a göre İsrail'in kuzey sınırları Toroslar'a kadar dayanır. Bu mümkün mü? İsrail'in Toroslar'a kadar gelebilecek gücü yoktur. Ama İsrail bu kapsamdaki bazı amaçlarına ulaşmıştır. Şaron'dan daha eski bir emekli general "Litani" nehrini sınır saymıştı bir zamanlar. Gerçekten de Litani nehri İsrail'in denetimi altındadır bugün! Ancak İsrail'in bunu gerçekleştirebi- leceğini zannetmiyorum."

John Bunzl, "Öteki İsrail" adlı eserinde antisyonist sol hareketin sözcülerinden gazeteci yazar Michael Warshavsky'ye şöyle sorar:

"Sizce, Sabra ve Şatilla katliamlarını kabullenebilmek, Yahudi toplumunun ancak siyonizmle kendini var edebileceği idealine inanan halk için, bu tür yanılsamalara kendini kaptırmamış olan anti Siyonistler için daha korkunç olmadı mı?"

Cevap son derece şaşırtıcıdır:

"Bana kalırsa, bazı insanlar İsrail Devleti'nin politik yapısını ne olursa olsun korumak ve sürdürmek istiyorlar. Bu politik yapının ortaya çıkardığı birtakım kötü sonuçları ise kaçınılmaz hatalar olarak görüyor ve daha dikkatli bir politik stratejiyle altedebileceğini

umuyorlar. Oysa bazıları tamamen şunun bilincindedirler ki şimdiki savaş da, önceki savaşlar da istenmeden yapılan birer hata değildir. Tam tersine İsrail Devleti'nin politik yapısından kaynaklanmaktadır."

Acaba İsrail'in bölgeyle ilgili stratejileri nereye dayanıyordu? Tüm bunların Tevrat'la, KABALA'yla yani dinî arkaplanıyla, ya da vaadedilmiş topraklar mitiyle ilgisi olabilir miydi?

İsrail Nasıl Kuruldu?

BİLİMSEL bir gözle incelendiğinde bunun hiç de yabana atılır bir iddia olmadığı görülecekti.

Filistin, Arabistan Yarımadası'ndan zaman zaman göç eden insanlar tarafından iskan edilmişti. M.Ö. 2000 yılında Arabistan Yarımadası'nda ani bir iklim değişikliği sonucunda, bu bölge çöl haline gelince Arabistan halkı göç etmeye başlamıştı. Bu göç sırasında Filistin'e ilk gelenlerin Kenaniler olduğu anlaşılacaktı. İncil'de de Filistin'in adı Kenan diyarı olarak geçmekteydi. On- lardan sonra bölgeye Fenikelilerin gelmişlerdi. Bölgeye ismini veren Philistin- Filistiler'in daha çok yerleşik oldukları sahil bölgesine Nil deltasından geldikleri iddia edilmekteydi. Filistiler hakkında fazla bilgi olmamakla birlikte Mısır'dan geldikleri kuvvetle muhtemeldi ve Tevrat'a göre bu bölgede Filistiler, Amaratiler, Kenaniler, Hititler, Heyutiler, Girgazitler, Perizler ve Jebuzitler yaşamışlardı.

Sami ırkından olmayan Hititler'e Tevrat'ta sık sık değinilmekteydi. Tevrat'ta Hititler'in Hebron (Halil-ür-rahman)'da yaşadıkları, Hz. İbrahim'in oraya geldiğinde kendisine yabancı, Hititler'e ise yerli dediği ve oğlunun iki Hititli kadınla evli olduğu yazılıydı. Yine Tevrat'a göre Hititler, İsrailoğulları tarafından tamamen yok edilmişlerdi.

Silahlı Kuvvetler Akademisi öğretim elemanı Hv.Mu.Kur. Alb. Mehmet Sarı tarafından hazırlanan Bağımsız Filistin Devleti'nin Doğuşu adlı dokümana göre İsrail'in Filistin bölgesi ile ilişkileri tamamiyle Tevrat'a dayanıyordu:

"Tevrat'ın yaradılışa ait olan bölümü Genesis'e göre; Yahudiler'in başlangıcı İbraniler'dir. Genesis'e göre İbraniler'in ulu dedelerinden olan Abraham (İbrahim), babası ile birlikte Mezopotamya'nın Harran şehrine gelmiş, babasının ölümünden sonra Allah'ın emrine uyararak kabilesinin başında Kenan diyarına göç etmiştir. İbrahim'den sonra, oğlu İshak ve ondan sonra da İsrail adını alan Yakup kavmin başına geçmiştir. Yakup'la birlikte İbraniler, Beni İsrail yani İsrailoğulları veya İsrail kavmi adını almıştır.

(...) Yahudiler'in Filistin'deki yaşantıları İbrahim Peygamber ile başlamaktadır. Bu peygamber zamanında Yahudiler Mezopotamya'dan gelerek Güney Filistin'e yerleşmişlerdir. Tevrat'ta yeralan bir efsaneye göre; İbrahim'in Kenan diyarında bulunduğu bir sırada Asuriler, İbrahim'in kardeşi Lut'u ve birçok kişiyi esir almışlardır. Bunun üzerine İbrahim, Asuriler'e yetişerek kahramanca dövüşmüş, kardeşini ve esirlerini kurtarmıştır. Bunun üzerine bir gece rüyasında Allah, İbrahim'e görünmüş ve Mısır nehrinden büyük nehir olan Fırat'a kadar, Kenaniler, Keniziler, Kadmaniler, Hetiler, Feriziler, Amaniler, Girgaziler ve Jebusilerin ülkelerini senin nesline veriyorum diyerek bu toprakları İsrailoğulları'na bahsetmiştir. Bugün İsrail'in Nil'den Fırat'a kadar olan toprakları ele geçirmek istediği iddialarının kaynağının burası olduğu anlaşılmaktadır." (Bağımsız Filistin'in Doğuşu ve Geleceği, Harp Akademileri Basımevi, İstanbul, Mayıs 1994)

Efsane'nin Kudreti

ASLINDA bunu "Yahudi meselesi benim için ne sosyal, ne dini bir meseledir, sadece millî bir meseledir" diyen, "dayanılmaz bir kudretin bir araya gelme çığlığını oluşturan" efsanenin kudretinin önemini kavrayan siyonizmin kurucusu Theodore Herzl'e kadar götürmek gerekiyordu.(Theodore Herzl, Yahudi Devleti, s.45)

Filistin, diyordu Herzl, bizim unutulmaz tarihi yurdumuzdur... Tek başına bu isim halkımızın güçlü bir birleşme çığlığı olacaktır... (Theodore Herzl, Yahudi Devleti, s.209)

Siyonizmin babası Theodor Herzl'in 1896 yılında yazdığı "Yahudi Devleti" adlı kitapta; bütün yahudilerin dünyanın neresinde olurlarsa olsunlar, aynı siyasal topluluğun bilinçli üyeleri olduğu ve kurulacak bir Yahudi devleti için en uygun yerin Filistin olduğu fikri işlenmişti. 1897'de İsviçre'nin Basel şehrinde toplanan ilk Siyonist Kongresi'nde de bu düşünce benimsenmiş; bu tarihten sonra, her yıl yapılan kongrelerde de Siyonizm düşüncesi giderek kurumlaşıp güçlenmişti. Sultan II. Abdülhamit, tehlikeyi sezmiş, 1908'de II. Meşrutiyet'in ilanıyla saltanatını kaybedinceye kadar, Filistin'e Yahudi göçünü engellemek için elinden gelen her türlü tedbiri almışsa da hukukî boşluklardan yararlanan Yahudiler'in göçünü durduramamıştı. 1882-1918 yılları arasında, Filistin'e yaklaşık 56.000 Yahudi göçmeni giriş yapmıştı.

1917 yılında, İngiltere Dışişleri Bakanı Arthur James Balfour, "Siyonist Federasyonu"na gönderdiği ve "Balfour Deklarasyonu" olarak bilinen bu mektupta, hükümetinin, Yahudi halkı için, Filistin'de bir yurt sağlanması lehinde elinden gelen her türlü gayreti göstereceğini ve bu deklarasyonu müttefikleriyle birlikte mutabakat halinde yaptığını öne sürmüştü. Amerika Birleşik Devletleri Başkanı Wilson da yapmış olduğu açıklamasında durumdan son derece memnun olduğunu duyurmakta gecikmemişti. Nitekim bu deklarasyonla ilgili Wilson politikası 1922 yılında ABD Kongresi tarafından ittifakla kabul edilmişti.

1922 yılında, Milletler Cemiyeti kararıyla, bölge İngiltere'nin mandaterliğine verilmişti ve böylece İsrail'in kurulması için bütün engeller ortadan yavaş yavaş kalkmıştı. Bununla birlikte İngiltere, Filistin'den ayrılıncaya kadarki süre içerisinde iki yüzlü politikasının kanlı sonuçlarını da yaşamıştı.

İngiltere, Yahudiler'in Filistin'e göçlerini çabuklaştırmak için elinden geleni yapıyordu. Mevcut kayıtlar, 1918 yılında Filistin'de yaşayan 85.000 civarındaki Yahudi nüfusun, 1919/1948 arasında 580.000, 1948-1985 arasında ise 3.349.997'ye yükselerek toplam nüfusun yüzde 82.97'sini oluşturduğunu gösteriyordu.

14 Mayıs 1948'de manda rejimi tam bir çıkmaz içinde sona ererken, aynı gün İsrail Devleti'nin kuruluşu ilan edildi. O gece ABD, bir kaç gün sonra SSCB, bir ay içinde de beşi Doğu ve dördü Batı blokundan olmak üzere dokuz devlet tarafından resmen tanındı ve mayıs içinde Birleşmiş Milletler Örgütü'ne kabul edildi. Türkiye, 9 Mart 1950'de İsrail'i tanıyan ilk Müslüman devlet olmuştu. (Ortadoğu Barış Süreci ve Etkileri, Harp Akademileri Basımevi, Mart 1996)

İsrail'in kurulması, "Siyonizm"nin kendini gerçekleştirme çabasının ilk adımlarından başka bir şey değildi. Harp Akademileri'nde görevli bir kurmay albay konu ile ilgili olarak şöyle söylüyordu:

"İsrail Devleti bugün siyonizmin bir zaferi ve ürünüdür. Siyonizmin sonucudur. "(Türk İsrail Yakınlaşması, Harp Akademileri Yayınları, sh.17) İyi ama böylesine tehlikeli, emperyalist, vahşi bir ideoloji kendisinin ilahî bir kaynaktan beslendiğini nasıl düşünebilirdi? Aslına bakılırsa Herzl'in gerçek anlamda bir Yahudi (İbrahimi) olduğunu söylemek de bir o kadar zordu. Çünkü o kendisini "Ben bir bilinmezciyim/ agnostikim"(sh. 45) şeklinde tanımlıyordu. Yani katıksız bir Kabala'cıydı Herzl...

Fransız asıllı ünlü bilim adamı Roger Garaudy "İsrail, Mitler ve Terör" kitabının başında şöyle diyordu:

"Bu kitap bir sapkının tarihidir. Bu sapkılık, vahyedilmiş bir kelamı harfiyyen ve seçmeci bir tarzda okumak suretiyle dini, kutsallaştıran bir siyasetin aleti yapmaktan ibarettir. Bugün ise "İsrail Politikasının Kurucu Efsanekri" kitabımla Yahudiler'in şimşeklerini üzerime çekmek pahasına yapıyorum. Zaten onlar Haham Hirş'in kendilerine "Siyonizm, Yahudi halkını milli bir kimlik olarak tanımlamak istiyor. Bu bir sapkındır" hatırlatmasında bulunmasından da hoşlanmıyorlardı. (Washington Post, 3 Ekim 1978)

"Mısır ırmağından büyük ırmağa, Fırat nehrine kadar bu diyarı senin zürriyetine verdim."

Tekvin, 15/18

General Moşe Dayan ise 10 Ağustos 1967 tarihinde, Jerusa-lem Post gazetesine şöyle diyordu:

"Bizler Tevrat'a sahipsek, bizler kendimizi Tevrat'ın halkı olarak görüyorsak, Tevrat'ta vaad edilen bütün topraklara sahip olmak zorundayız."(R. Garaudy, İsrail, Mitler ve Terör)

"Şöyle seslenir Rab; Benim ilk doğan oğlum İsrail'dir."

Çıkış, 4/22

"Dünya insanları, İsrail ve bir bütün olarak ele alınan diğer milletler olarak ikiye ayrılabilir, İsrail seçkin millettir. Bu temel doğmadır."

(Haham Cohen, Talmud, sh. 104)

"Bizzat Allah tarafından bütün dünyanın idaresi için bizim seçildiğimizi peygamberler söylemiştir. Allah bizi bu vazifeyi görebilecek bir zeka ile teçhiz etti. Hasım tarafta bir zeka olsaydı. Fakat öyle olsa da yeni gelen bir kimse eskiden beri yerleşmiş olan bir kimse ile denk olamaz. Bu sebeple aramızdaki mücadele, dünyanın bugüne kadar asla görmediği şekilde merhametsiz olacaktı. Evet onların zekası çok geç yetişmiş olacaktır. Bütün devlet mekanizmalarının tekerlekleri bir motor kuvveti ile hareket ettirilir ki O bizim elimizdedir." (Siyon Liderleri'nin Protokolleri, Protokol 5, sh. 35)

Roger Garaudy, hiçbir tarihî temeli olmayan bu inancın ABD dış politikasını nasıl belirlediğini şöyle anlatır:

"Efsanenin tarih olarak fosilleştirilmiş kısmını ve bu "tarihî uyarılama" iddialarının bir siyasetin meşrulaştırılmasında kullanılmasını yalnızca özel bir durum içinde ele alıp

inceleyeceğiz. Bu özel durum, Kitab-ı Mukaddes'te anlatılanların araç olarak kullanılması durumudur. Zira bu efsaneler, en kanlı teşebbüslerini haklı göstererek Batı'nın oluşumunda belirleyici bir rol oynamaya devam ettiler. Romalılar, ardından da Hıristiyanlar tarafından Yahudiler'e yapılan zulümlerden tutun da, Haçlı Seferleri'-ne, Engizisyonlara, kutsal ittifaklara, "seçkin halklar" tarafından yürütülen sömürgeci egemenliklere, hatta İsrail'in aşırılıklarına varıncaya dek... İsrail'in aşırılıkları denilince, onun sadece Ortadoğu'daki yayılcı siyasetinin aşırılıklarını değil, aynı zamanda lobileri aracılığıyla yaptığı baskıları da kastediyoruz. Bu lobilerin en güçlüsü, "en güçlü güç" olan Amerika Birleşik Devletleri içerisinde, Amerika'nın dünya hakimiyeti ve askeri saldırganlığı politikası üzerinde birinci planda rol oynamaktadır."

John Bunzl'un "Otelci İsrail" adlı kitabında da konu ile ilgili çarpıcı örnekler vardır: Sinai Peter adlı eski bir asker, Bunz'a şunları anlatır:

"Ordu içinde politik harekete katılmam, yedek panzer birliğinde asker olmamın doğal bir sonucu olarak gelişti bence. Yani gerçekleştirilecek her türlü saldırı ve operasyona ilk önce çağrılacak insanlar bizlerdik. Bense inanmadığım bir savaşı kesinlikle reddediyorum. Bugün İsrail'in politikası, Maarah (Siyonist İşçi Partileri Birliği) başa gelse bile, aşağı yukarı nettir: İsrail sınırlarını olabildiğince geniş tutmak. Şimdi yönetimde olan Likud Partisi ise bütün toprakları işgal etmek istiyor. Bu politikanın bizi sonu gelmeyen savaflara sürükleyeceği çok açık bence.

Öte yandan, özellikle 1967'den beri başa gelen yönetimler yüzünden İsrail, bölgenin en saldırgan devleti haline geldi. Bu gerçeği göz ardı edemeyiz. Bu savaş artık İsrail'in varolma mücadelesi değildir; tam tersine Filistin halkının ve İsrail yönetiminin politikasını benimsemeyen diğer tüm rejimlerin varolma haklarına karşı girişilen savaştır."

Dördüncü Bölüm

...VE HERZOG TÜRKİYE'YE GELİYOR

İŞİN ilginç tarafı, Pentagon tarafından hazırlanan söz konusu raporun basına sızmasına eş zamanlı olarak Bush'un özel temsilcisi Armigate, Kudüs'e gidiyor ve bölge için bir ABD-İsrail stratejik işbirliği kararı ilan ediliyordu. Cumhurbaşkanı Herzog da kısa bir süre sonra Türkiye'ye gelerek, bu işbirliğinin Türkiye ayağını pekiştirmeye çalışıyordu. İşte tam bu hengamede Türkiye kendisini hummalı bir tartışmanın içinde buluyordu. Kimileri Türkiye'nin bir süper güç olduğu bölgede, aktif roller alması gerektiğini söylerken, kimileri de ABD-İSRAİL-TÜRKİYE kombinezonu şeklinde değerlendirilen bu birlikteliğin Türkiye açısından neyle sonuçlanacağı belli olmadığı gerekçesiyle bu tür politikalarından şiddetle kaçınılmasını savunuyordu.

İşte bu sırada İkinci Cumhuriyet tartışmaları başlıyor, Türkiye'nin artık kabuğundan sıyrılması gerektiği, bölgede uygulanabilecek aktif ama aynı zamanda son derece tehlikeli politikaların zemini hazırlanmak isteniyordu. Tam da bu tartışmalar yaşanırken Özal, Kürt pandora kutusunu açıyordu. Kuzey Irak'ta de facto (fiilen) özerk bir Kürt bölgesinin kurulmasına izin veriyor, iki Iraklı Kürt grubu ile doğrudan düzenli temasa geçiyordu. Nitekim bu grupların liderleri bir kaç kez Ankara'yı ziyaret etmiş ve daha da önemlisi, Özal bağımsızlık yönünde

önemli bir adım sayılabilecek Kuzey Irak'taki seçimlerin yapılmasına ses çıkarmamıştı. Hatta Demirel bile Kürt liderlerle görüşerek Kuzey Irak'ta bir bağımsız Kürt devleti kurmayacakları ve PKK'yı destekleme-yecekleri taktirde kendilerine belirli bir eylem ve statü vermeyi teklif ediyor, daha da ileri giderek Irak Kürtleri'nin Ankara'da büro açmalarına izin veriyordu. O sıralarda pek çok kişi Özal'ın Kürt konusunu bu aşamaya getirmesini doğru bulmuyor ve bunun Türkiye'deki Kürtler'i de etkileyeceğinden endişeleniyordu.

Abdullah Öcalan: "ABD'ye Karşı Değiliz"

NİTEKİM bölgede ABD güdümünde yeni bir yapılanmaya gidildiğini anlamakta gecikmeyen PKK lideri Abdullah Öcalan ABD ilgili son derece ilginç sözler söylüyordu. 5 Şubat 1992 tarihli Yeni Günaydın gazetesinde "Apo, ABD'ye Göz Kırptı" başlıklı Washington kaynaklı bir haberde şu ifadeler yer alıyordu:

"ABD'nin New York kentinde bulunan Kürtoloji Enstitüsü'nün yayın organı Kürt Times dergisine görüşlerini açıklayan Abdullah Öcalan, PKK'nın hiçbir ABD vatandaşını düşman görmediğini ve şimdiye kadar da hedef almadığını söyledi. Öcalan, ABD'nin PKK ile ilişkileri yüzünden Suriye'yi suçlamaya da hakkı bulunmadığını belirterek ABD'den tarafsızlık beklediklerini belirtti. ABD'nin Kürt politikası yüzünden bir gün bölgeden dışlanabileceğim belirten Öcalan; İran, Suriye, Irak ve Türkiye'de Kürt meselesiyle ilgili samimi politikalar üretmesi gerektiğini, öneri geldiği takdirde ABD ile derhal diplomatik ilişkiye geçebileceklerini söyledi."

Marksist-Leninist Abdullah Öcalan, ABD'nin bölgedeki niyetini anlıyor ve ABD'ye yanaşmak için kollarını sıvıyordu. Nitekim, Kasım 1991 tarihinde de PKK'nın yayın organı olan Serxvebun dergisinde Öcalan, ABD ve NATO'ya ilişkin görüşlerini şöyle açıklıyordu:

"Dünya konjonktürünün değiştiği böylesi bir aşamada ABD'nin Türkiye'deki karşı devrimi eskisi gibi finanse edeceğini sanmıyorum. ABD Türkiye'ye yeni büyükelçisini yollarken, kendisine "Git orada bir devrim olacak. Bu devrim biraz Çekoslavakya ve Doğu Almanya'da gerçekleşen devrimlere benzesin" diyor. Söz konusu elçi eski Bern Büyükelçisi'dir. ABD şimdi Türkiye'de bir devrim bekliyor. Büyükelçi'sine bu devrimi kontrol etmesini söylüyor ve fazla anti- Amerikancı olmaması için uyarıda bulunuyor. Dedğim gibi, ABD, Türkiye'de bir "devrim" beklentisi içindedir. Bir kez Türkiye üniter devlet yapısını ABD'ye dayatamaz. ABD bundan böyle Türkiye'den üniter devlet anlayışını terk etmesini ve federasyondan bağımsızlığa kadar kendisini açık tutmasını isteyecektir."

Marksist-Leninist Abdullah Öcalan, bayrağındaki orak-çekici bir yana iterken açıkça Kuzey Irak'ta ABD öncülüğünde kurulacak böylesi bir denklem içinde "ben de varım" diyordu.

Aradan birkaç ay sonra PKK'ya yakınlığı ile bilinen Halkın Emek Partisi'nden beş kişilik bir heyet ABD Dışişleri Bakanlığı tarafından ABD'ye davet ediliyordu. Söz konusu gezide Diyarbakır Milletvekili Leyla Zana, Mardin Milletvekili Mehmet Sin-car, Van Milletvekili Remzi Kartal ile HEP Genel Sekreter yardımcıları Cabbar Leygara ve Murat Bozlak yer alacaktı. ABD böylelikle Abdullah Öcalan'ın çağrısına kulak veriyor, bölgede gitmek istediği yapılanmanın ipuçlarını veriyordu.

O günlerin en popüler sorularından biri şuydu: "Türkiye, güneyinde bir Kürt devletinin kurulmasına mı, yoksa bir Kürt devletinin PKK tarafından kurulmasına mı karşıydı?" Türk kamuoyu o günlerde bu sorunun cevabını ararken devleti yönetenlerin çoğuna göre cevap

belliydi: "Türkiye hangi şartlarda olursa olsun bölgede bir Kürt devletinin kurulmasına karşı olmalıydı." Çünkü böyle bir hareketin kendi topraklarının bir kısmına malolabileceği düşüncesi zihninin hemen her köşesini sarmıştı. Oysa bilindiğinin aksine öyle düşünmeyen bazı komutanlar da vardı.

Özal Amerikancı mıydı?

İSRAİL Cumhurbaşkanı Herzog'un Türkiye ziyareti ile temelleri atılan Türkiye- İsrail yakınlaşmasının ardından Türkiye yavaş yavaş yol ayrımına girmeye başlıyor, Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın öncülüğünde bölgede adeta bir ABD jandarmalığı anlamına da gelebilecek ABD'nin bölgedeki egemenliğini artıracak ve sonuçta neyle karşılaşılacağı belli olmayan bir sürece olanca gerilimiyle girmeye başlıyordu.

Turgut Özal, bu politikalar yüzünden son derece şiddetli eleştirilere hedef oluyordu. Çünkü görünüşte Çekiç Güç'ün Türkiye'de konuşlanmasına o sebep olmuştu. Dolayısıyla Türkiye'nin bölünmesiyle sonuçlanabilecek bir geleceğin de sorumlusu o olacaktı. 18 Temmuz 1991 tarihinde o günlerde muhalefette olan Erdal İnönü şöyle diyordu: "Çekiç Güç'ün bir kumandanı var. O gücün kumandanına biz kendi gücümüzü veriyoruz, işte bunlar bizi savaşa götürecek şeyler. Türkiye bu konuşlandırmadan süratle kurtulmalıdır."

Süleyman Demirel'se, "Yoksa sayın Özal ve iktidarı Türkiye'nin savunmasını ihaleye mi çıkardı? Bizim bildiğimiz savunma millidir" diyordu.

Durum gerçekten böyle miydi? Çekiç Güç'ün Türkiye'ye gelmesini ve bölgede aslında Türkiye'nin taraftar olmadığı politikaların uygulanmasına o mu sebep olmuştu? Türkiye'yi ABD-İsrail ikilisinin dümen suyuna sokan Özal mıydı?

Çekiç Güç'ü Türkiye'ye Kim Getirdi?

DİKKATLİ bir gözle incelendiğinde durumun hiç de öyle olmadığı anlaşılacaktı. 2 Ağustos 1990 tarihinde Kuveyt'i işgal eden ve bunun sonucu olarak ABD liderliğindeki müttefiklere yenilen Saddam, ateşkesten hemen sonra Kuzey'de isyan eden Kürtler'in üzerine helikopterleriyle yürümüş ve kimyasal silahlarını Kürtler'in üzerinde kullanmıştı. Bundan büyük zarar gören yarım milyona yakın Kürt de can havliyle Türkiye sınırına dayanmıştı. Türkiye o kadar zor ve çaresiz bir durumdaydı ki ne yapacağını adeta şaşırılmıştı. Alacak olsa Türkiye bundan son derece zararlı çıkacaktı. Üstelik kamuoyu 1988 yılında peşmergelerin alınmasından son derece rahatsızdı. Nitekim bu dönemde PKK'nın eylemleri tırmanışa geçmişti. Yani peşmergeler PKK'ya yataklık etmişti. Almasa, bu kez Batı dünyası Türkiye'yi soruna duyarsız kalmakla suçlayacaktı. Çözüm belliydi. Özal bu yüzden ABD'den konu ile ilgili yardım talebinde bulunmak zorunda kalmış ve bu insanların yeniden topraklarına dönebilmeleri için bir güvenlik kuşağı oluşturulmasını istemişti. Dolayısıyla Özal, daha sonra Türkiye'nin başına bela olan Çekiç Güç'ün Türkiye'ye gelmesine sebep olmuştu.

Oysa ABD bu süreci pekala önleyebilirdi. Çünkü Iraklı generaller General Schwarzkopf'tan yaralı ve diğer Irak askerlerini taşımak için helikopterler kullanma konusunda İzin İstiyordu, Yılların askeri, Körfez Savaşı boyunca NATO'nun Çevik Kuvvet'ini yönetmiş Orgeneral Schwarzkopf, üstelik bütün istihbarat birimleri bu konuya yönelmişken, Irak'ın bu helikopterleri bölgedeki Kürtler'e karşı kullanabileceğini nasıl olmuş da düşünememişti?

ABD, çok açık bir şekilde, ilkin sağladığı güven dolayısıyla Şiiiler'i ve Kürtler'i ayaklandırmış, ardından da Iraklı generallerin helikopter kullanma talebine olumlu yanıt vererek, Çekiç Güç'ün bölgeye konuşlanmasının zeminini hazırlamıştı. Nitekim kısa bir süre sonra bu bölgede ABD adına çalışan binlerce ajanın bulunduğu ortaya çıkmıştı.

O halde Çekiç Güç'ün bölgeye konuşlanması sadece Turgut Özal ile açıklanabilir bir şey değildi. Öyle olsa idi 20 Ekim 1992'de yapılan genel seçimler sonucunda, iktidarı devralan Süleyman Demirel ile Erdal İnönü, muhalefetteyken karşı olduklarını apaçık belli ettikleri Çekiç Güç'ü kolaylıkla gönderebilirlerdi.

Ancak öyle olmadı. Şöyle diyordu Demirci:

"Batı'yı bilhassa ABD'yi yanımızdan fazla uzaklaştırmamız gerekir. Bizim Batı ile çok işimiz var. Batı'ya teslim olmamalıyız, ama işimizi de sürdürmeliyiz. Benim Batı'ya 50 milyar dolar borcum var. Ya öde diye üzerimize gelirse?" (Milliyet, 12.9.1991)

Demirel kısa bir süre önce Çekiç Güç ile ilgili söylemiş olduğu sözleri unutmuş, Çekiç Güç'ün aslında sadece Özal'la açıklanabilecek bir şey olmadığını ipuçlarını vermişti. Muhalefetteyken Çekiç Güç'ü apaçık eleştirenler nedense iktidarda iken aynı cesareti gösteremiyorlardı. Nitekim bu politikalar yavaş yavaş ürünlerini vermeye başlamıştı. Önce Kuzey Irak'ta başta ABD* olmak üzere çeşitli ülkelerden uzmanların izlediği seçimler yapılmış, ardından hükümet kurulmuş ve devlet olmanın ilk adımları atılmıştı.

Siyasi cambazlığıyla bilinen ve kamuoyunda siyasi fahişe olarak adlandırılan Celal Talabani "Keşke Türkler kadar özgür ola-bilsek" diyerek Kuzey Irak'ı Türkiye ile bir federasyon altında birleştirmek istiyormuş izlenimi veren sözler ediyordu.

Ardından Iraklı Kürt liderlere diplomatik pasaport verecek kadar sahip çıkıldığı bütün dünya kamuoyuna duyuruldu. Bununla birlikte bir Kürt devletinin kurulmasına Türkiye'nin seyirci kalmasını sağlayacak bütün her şey hazırlandı. Çünkü dönemin CIA Türkiye Masası Şefi Graham Fuller ABD'nin konuya ne kadar önem verdiğini, apaçık tehdit edecesine, şu şekilde ifade ediyordu:

ABD Tehdit Ediyor : "Sakın Engellemeye Çalışmayın!"

EĞER Ankara bu süreci durdurmaya çalışırsa ortaya çıkacak sonuç tehlikeli ve masraflı olabilir. Böyle bir deneme sadece Türkiye'nin önemli bir parçasını kaybetmesine yol açmayıp, kaçınılmaz olarak Türkiye'nin diğer bölgelerine dağılmış Kürt topluluğunun da istikrarsızlığına sebep olacaktır. Kürt sorunu, Türkiye'nin gelecekteki istikrarı, bölgedeki rolü ve Batı ve ABD ilişkileri için büyük Önem taşımaktadır." (Graham Fuller, Harp Akademileri Y.)

Diğer taraftan ABD'nin bölge üzerindeki bu hesaplarının yıllar öncesine dayandığı da biliniyordu. ABD'li stratejistlere göre bölgenin (Noam Chomsky, Kader Üçgeni, sh. 535) Osmanlılaştırılması adını verdikleri şey, İsrail açısından uzun vadede akla yatkın bir hedef olabilirdi. Amaç güçlü bir merkez, (önce ABD destekli İsrail, sonra da Türkiye) ve büyük bölümüyle, tercihen birbirlerine hasım olan etnik-dini cemaatlere bölünmüş bir bölgeyle, Osmanlı imparatorluk sistemine benzer bir yapının ihyasıydı. Böylelikle civardaki devletler sürekli olarak istikrarsız kalacak ve İsrail'in güvenliği sağlanmış olacaktı. (Bu konuya ileride geleceğiz.)

Noam Choamsky, Kader Üçgeni adlı kitabında, eskiden İsrail Yabancılar Bürosu'nda çalışmış Oded Yinon'dan şu sözleri naklediyordu: "Diğer cephelerde de aynı yaklaşım geçerlidir; Lübnan, Suriye, Irak ve Arap Yarımadası, Osmanlı döneminde Doğu Akdeniz sahillerinin durumu gibi, dini ve etnik küçük 'parçalara' ayrılmalıdır."

Sözün kısası ABD, Ortadoğu'da yeni bir yapılanmaya gidiyor ve bunu engellemeye çalışacak bütün güçleri apaçık tehdit ediyordu. Bu yüzden muhalefetteyken Çekiç Güç'ü son derece ağır sözlerle eleştirenler, iktidardayken onu göndermeye çalışmaktan dahi korkuyorlardı. Hava Kuvvetleri'nde görevli Albay Mehmet Kocaoğlu'na göre Çekiç Güç'ün bölgedeki varlık sebebini aslında Körfez Savaşı'na kadar götürmek mümkündür. Kocaoğlu'na göre, Ortadoğu petrolünün ABD ve Batı pazarlarına akışının kesintisiz devam etmesi bir ABD reel politikaydı ve bölgenin jeostratejik konumu ve sahip olduğu zengin petrol rezervlerinden dolayı Ortadoğu, özellikle Körfez Bölgesi ve çevresi ABD milli güvenliği ile ilişkili bir hale gelmişti. Albay Mehmet Kocaoğlu şöyle diyordu:

"Başkan Nixon, ABD'nin ve özgür dünyanın Ortadoğu'daki ulusal çıkarları bölgede barışın herhangi bir ülke tarafından bozulmamasına bağlıdır. Herhangi bir gücün, Ortadoğu'da hâkim duruma gelmek istemesi, bölgedeki uyuşmazlıkları ve gerginlikleri şiddetlendirecektir. ABD ile özgür dünya ülkelerinin güvenlikleri olumsuz yönde etkilenecek ve dünya barışı tehlikeye girecektir. Başta ABD olmak üzere sanayileşmiş ülkeler için önemi açık ve net bir biçimde ortaya konmuştur. Aynı mesajı, J. Car-ter, başkan olduğu zaman 1980'de vermişti. Körfez Savaşı'nın siyasi kahramanları Başkan Bush ve Dışişleri Bakanı J. Baker'ın da tıpkı öncekiler gibi 'bölgede petrol üreten ülkelerin ABD ile dost olmak zorunda olduğu, ABD'ye karşı tutum ve davranış içine giremeyeceğini' açıkça vurgulamış olmaları Ortadoğu petrolünün barış ve güven içinde Batı pazarlarına akmasını önleyecek hiçbir girişime ABD'nin müsaade etmeyecek olması, onun değişmez stratejisi haline gelmiştir. BU

STRATEJİYE AYKIRI DAVRANAN HER ÜLKENİN BAŞINA HER TÜRLÜ ÇORAP ÖRÜLEBİLİR. Kuzey Irak'taki oluşum, işte bu Amerikan reel politikasının ta kendisidir."

Körfez Savaşı'nı Yeniden Okumak

ALBAY'IN sözleri bu kadarla da kalmıyor: "Kuzey Irak'ın" yani bir Kürt Devleti'nin oluşması süreciyle sonuçlanan Körfez Savaşı'nın arkaplanıyla ilgili oldukça ilginç saptamalarda bulunuyor:

"Irak, Ağustos 1990'da işgal ve ilhak ettiği Kuveyt'i elinde tutabilseydi, dünya petrol rezervlerinin yüzde yirmisine sahip olacaktı. Irak'ın hedefi ve amacı gerçekten büyük seçilmişti. Elde ettiği ekonomik güçle, sadece bölgede değil, tüm dünyada etkin ve başat bir güç haline gelecekti. Hatta Saddam, Kuveyt'i ele geçirerek, dünyanın bir nevi petrol gücü haline gelmeyi tasarlamıştı. Oysa bu bir rüya idi. Çünkü, başta ABD olmak üzere bütün Batılı ülkeler Ortadoğu petrolünün kendi pazarlarına uygun fiyatlarla akması için her türlü yöntemi kullanmaktan ve hatta savaş yapmaktan bile çekinmemişlerdir. Yerleşik petrol düzeni ile ona bağlı istikrarın bozulmasına hiçbir zaman izin vermemişlerdir. Gelecekte de vermeyeceklerdir.

Bazı iddialara göre Irak'ın Kuveyt'i işgalini önceden bilen ABD bir taşla iki kuş vurmuş oldu. Irak'ın, Kuveyt'i işgal ederek petrol rezervleri bakımından tekel oluşturması, bölgede ve Arap aleminde lider olma heveslerini kırmakla kalmadı, ABD'nin bölgede sürekli kalmasını meşru

hale getirmiş oldu. Kuzey Irak'taki bugünkü oluşum tamamıyla bu stratejik hatanın bir sonucudur."

Yani Saddam tam da ABD-İsrail ikilisinin istediğini yapmıştı.

İşin garip tarafı ABD ve İsrail, Körfez Savaşı başlamadan önce Kuveyt'in yanında olduklarını söylemelerine rağmen Irak'ı silahlandırmaya devam etmiş oluşlarıydı. 1991 yılında Ana Britannica'nın, ana yıllığının, 106. sayfasında şöyle deniyordu:

"Amerika Birleşik Devletleri ve müttefikleri, Irak'a savaşın başladığı tarih olan 2

Ağustos 1990'a kadar en gelişmiş silahlar ve silah üretim olanakları sunmayı sürdürmüşlerdir."

Amerika'nın en saygın gazetelerinden olan Washington Post'un bir haberine göre de, Saddam Hüseyin ile CIA, Körfez Savaşı öncesinde bilgi alışverişinde bulunmuştu. Yani Bush yönetimi, Saddam'ın Kuveyt'i işgalini engellemek bir yana, gönderdiği CIA ajanlarıyla, Irak ordusunu teknik ve taktik açılardan eğitmişti. (Meydan, 30 Nisan 1992)

Nitekim 2 Ağustos 1990'da Saddam'ın Kuveyt'i işgal ettiğini açıklamasıyla kötü bir dönemden geçen neredeyse tümü Yahudi olan Amerikan savaş sanayii rahat bir nefes alabilmiş, silah satışlarının artmasıyla birlikte borsalardaki hisse senedi değerleri de yükselmişti.

Örneğin, Lothead Şirketi Başkanı Daniel Tellep, 24 Şubat 1991 tarihinde, Ekonomik Panorama'ya şunları söylüyordu:

"Şirketlerin satış ve kârları düştükçe düşmüş, hisse senetlerinin değeri azalmıştı. Ama şimdi, birdenbire her şey yoluna girdi. Gelecek yıl için inanılmaz büyüme fırsatları görüyorum.

Bu savaştan kârlı çıkan, İran-İrak savaşında olduğu gibi yine aynıydı. 7 Aralık 1986 tarihinde İsrail Savunma Bakanı Ariel Şaron şöyle diyordu:

"İranlılar ile Iraklılar birbirlerini öldürdükleri müddetçe, geceleri rahat uyuyabiliriz."

16 Şubat 1991 tarihli Sabah Gazetesi'nde yayınlanan haber-de de savaşta en çok kazanan şirketlerin Yahudi şirketleri olduğu belirtiliyor ve birer birer isimleri veriliyordu. Pentagon 1989 yılında 129 milyar dolarlık silah siparişi vermişti ve bu silahların da Körfez Savaşı'nda kullanıldığı biliniyordu. Pentagon elindeki savaş stoklarını bitirmeden savaşa ara vermek istemiyordu. Pentagon'un verdiği silah siparişleri içerisinde en ağırlıklı olanları 8.6 milyar dolarla üç Yahudi firması olan Mc Donnell Douglas, General Dynamics, General Electric bulunuyordu.

Daha da ilginç Kuveyt'in imarını da Yahudi şirketleri üstleniyorlardı. (General Motors, Chrysler, Motorola, Kenet, FMC Corporation, Betchel, Ford, Mitel, La France, Raytheon, Caterpillar)

10 Mart 1991 tarihinde Ekonomist Dergisi'nde geçen ifadeler aynen şöyleydi:

"Kuveyt'in imarı için yapılacak harcamaların 60 milyar doları aşacağı tahmin ediliyor. Bu da yüzyılın en büyük inşaat projesinin uygulamaya konması anlamına geliyor. Manş Tüneli

inşasını bile gölgede bırakan Kuveyt'in imarı projesi, muazzam mali portresi ve yaratacağı istihdam gücü nedeniyle bu işin içinde olanları bile şaşırtıyor."

Ortadoğu'da çıkarılan bu savaş sonucu petrol gelirleri silaha ve ülkelerin imarına harcanmış, böylece bu ülkelerin ekonomik ve siyasi açıdan güçlenmesi engellenmişti. 10 Ocak 1992 tarihli Ekonomik Panorama konuyla ilgili şu yorumu yapıyordu:

"Kuveyt'in Irak tarafından işgalinden bu yana petrol giderlerini en çok artıran ülke konumundaki Suudi Arabistan'ın elde ettiği kâr fazlası 17.9 milyar dolar, uğradığı kayıp ise yaklaşık 30 milyar dolardır. Yeni alınan silahlar, ülkede konuşlanmış bulunan Amerikan ordusu ve kendi askeri gücü için yapılan harcamaların Suudi Arabistan hükümetine beş aylık faturası 30 milyar dolar olmuştur... İran ise petrolden gelen parayı ülkesinin yeniden inşası için harcamıştır... Petrol gelirinden ne yatırım ne de tasarruf yapabildi. Bütün para başta IMF, Dünya Bankası ve büyük bankalar olmak üzere kreditorlere ve silah tüccarlarına gitti." (Şeytan'ın Dini Masonluk, Bilim Araştırma Grubu).

Başbakan Yitzak Şamir, bir keresinde şöyle diyordu: "Saddam psikolojik açıdan ömrü boyunca İsrail'e faydalı olmuştur. Dünyanın, Araplar'a ve dolayısıyla Filistinliler'e nefret duymalarını sağlayacak sınırlı bir Körfez Savaşı, İsrail için faydalı olabilir. İsrail işgali altındaki topraklarda yaşayan Filistinliler güvenlik sebebiyle Ürdün'e gönderilebilirler. Saddam Hüseyin bu stratejik planlama için uygun bir katalizör." (2 Şubat 1991, Weiner, Türkiye İçin Milli Strateji, sh. 41)

Wictor Ostarovsky, "By Way of Deception - Hile Yolu ile Savaş" adlı kitabından sonra yazdığı The Other Side. of Deception (Hilenin Öteki Yüzü) kitabında MOSSAD'ın Saddam Hüseyin'e bakışı ile ilgili bazı ipuçları veriyordu: "MOSSAD, Saddam Hüseyin'i Ortadoğu'daki en büyük fayda olarak görüyordu. Çünkü Saddam uluslararası politika açısından tümüyle irrasyoneldi ve MOSSAD'ın kullanabileceği bir aptallık yapmaya çok yatkındı."

Ostarovski şöyle devam ediyordu:

"MOSSAD liderleri, eğer Saddam'ı yeterince korkunç göstermeyi başarırlarsa ve onun Körfez petrolü için bir tehlike olduğu -ki Saddam daha önce bu konuda bir güvence olarak algılanıyordu- düşüncesini yerleştirebilirse, ABD ve müttefiklerini Saddam'a saldırtabileceklerini hesaplıyorlardı."

Turan Yavuz ise, Saddam'ın iktidarda kalmasının Yahudiler için ne kadar önemli olduğunu şöyle anlatır:

"Körfez Savaşı'ndan sonra İsrail, bölge istikran açısından Saddam Hüseyin'in iktidarda kalmasını savunuyor ve istikrarın ancak, yarı güçlü bir Saddam ile sağlanacağına inanıyordu, İsraili diplomatlar bu mesajı tüm dünyaya yaymakta gecikmediler. Körfez Savaşı'nın Tevrat'ta bir karşılığı var mıydı? Bilim Araştırma Grubu'nun yapmış olduğu son derece kapsamlı araştırmaya göre, evet..."

Tevrat ve Körfez Savaşı

BİLİM Araştırma Grubu'nun (B.A.G.) araştırmasına göre Körfez Savaşı'nın çıkması ile Tevrat'taki efsaneler arasında birebir bir ilişki bulunuyordu:

"Ve Sion'da gözlerinizin önünde yaptıkları bütün kötülükleri Babil'e (Bağdat) ve Kildaniler diyarında (Irak) oturanların hepsine ödeyeceğim."(Yeremya Bölümü, 51/24)

Yahudi sermayeli ABC Televizyonu tarafından savaştan 3,5 ay önce savaş senaryoları üretilmeye başlanmıştı.Cumhuriyet Gazetesi'nin 5.10.1990 tarihinde ABC televizyonundan alıntılanarak "Savaş Senaryosu" manşetiyle duyurduğu haberinde savaş senaryosu çoktan hazırды bile.

"Ve Babil üzerine gelecek bütün kötülüğü, BABİL İÇİN YAZILMIŞ OLAN

BÜTÜN SÖZLERİ YEREMYA KİTABA YAZDI. Ve Yeremya Seraya'ya dedi: Babil'e vardığın zaman bak, ve bütün bu sözleri oku, ve de: Ya Rab, bu yerde ne adam ne de hayvan oturan olmasın fakat ebedi vİrane olsun. Ve bu kitabı okumayı bitirince sen ona bir taş bağlayacaksın ve Fırat ırmağının ortasına atacaksın ve ona diyeceksin: BABİL BÖYLE BATACAK ve onun üzerine getire- ceğim kötülük yüzünden bir daha kalkmayacak. Ve onlar yorgun düşecekler. Yeremya nın sözleri buraya kadardır." (Hezekiel Bölümü, 9/5)

B.A.G'ye göre, Körfez Savaşı'nda muharref Tevrat'ın hükümleri birer birer uygulanmıştı. Savaşta asıl hedef olarak Bağdat şehrinin seçilmesi, Tevrat'ta Babil ve Kildaniler diyarı olarak geçen yerin Irak'ın bulunduğu yere tekabül etmesiydi. National Geographic Mayıs 1991 sayısında, Kildaniler diyarı ve Babil'in günümüzdeki Bağdat olduğu belirtilmiştir. Oxford Bible Atlas, sayfa 75'te de Kildaniler diyarı ve Babil'in günümüzdeki Bağdat olduğu belirtilmişti. Türkiye Diyanet Vakfı'nın İslam Ansiklopedisi 4. ciltteki Babil maddesinde Babil'in günümüzdeki Bağdat olduğu anlatılmaktaydı. Meydan Larousse'un Bağdat maddesinde Babil'in günümüzdeki Bağdat olduğu aynı şekilde anlatılmaktaydı.(Cilt. 2, sf.50/ B.A.G,sf, 334)

Amerika'da yayınlanan, "The Rise Of Babylon - Babil'in Yükselişi" adlı kitabın kapağı ilginç bir şekilde şu sözlerle başlıyordu:

"Saddam Hüseyin Babil'in kaybolan şehrini tekrar inşa ediyor. Tevrat Babil'in son zamanda tekrar inşa edileceğini söylüyor. Bu bizim son neslimiz olabilir mi? Babil'in Yükselişi, 'Son Zamanların işaretidir' başlığı ile başlıyor."

Saddam'ın savaşının gizli tarihine "Jnholy Babylon - Kutsal Olmayan Babil" adlı kitapta Körfez Savaşı ile ilgili dört soruyla dikkat çekiliyordu. Bu dört soru Körfez Senaryosu'nun boyutlarını gözler önüne sermek açısından son derece önemliydi:

1. İsrail'in ordu yardımı ve zekice kullanılan yanlış istihbarattaki rolü neydi?
2. Batı nasıl ve niçin Saddam Hüseyin'in insafsız diktatörlüğünü destekliyor ve onun ilerleme hırsını dikkate almıyordu?
3. İngiltere ve Amerika, Saddam Hüseyin'in Kuveyt'in istilasını planladığına dair raporları niçin ısrarla önemsemedi?
- 4- Hangi Avrupa şirketleri Irak'a kanun dışı ordular gönderdiler ve hükümetler, diğer servisler bunun ne kadarını biliyorlardı?

"Babil (Bağdat) kralı Nebukadnezar beni yedi, beni ezdi, beni boş bir kap etti, canavar gibi beni yuttu, güzel yemeklerimle karnını doyurdu, beni kovdu, Sion'da oturan diyecek: Bana ve etime edilen zorbalık Babil'in boynunda olsun ve Yeruşalim diyecek: Kanım Kildanilerin dinarında oturanların boynunda olsun. Bundan dolabı Rab şöyle diyor: İşte davanı ben göreceğim ve senin öcünü alacağım ve onun denirini kurutacağım." (Yeremya Bölümü, 51/35-37, B.A.G., sf, 333)

Charles H. Dyer, Babil'in Yükselişi adlı kitabında konu ile ilgili olarak bakınız neler söylüyordu:

"Irak'ın gücünün artması Nebukadnezar'ın gücünün artmasına benzerdir. Saddam Batılılar'a göre oldukça mantıksız ve garipti. Acaba onun istekleri ve amaçları neydi? Onun şimdiki faaliyetleriyle Kitab-ı Mukaddes'teki kehanetler ve Yehova'nın dünya için planları arasında nasıl bir ilişki vardı? Saddam acaba Armageddon'a uzanan zincirin bir halkası mıydı? Yoksa yalnızca dünyayı fethedecek uzun zincirin halkalarından en sonuncusunu mu oluşturuyordu? Saddam Hüseyin'in sırrı Babil'de odaklanmıştır."

Armagedon'a gelince? Armagedon, Yahudiler'in dünya hakimiyetine ulaşmak için yapacaklarını düşündükleri son kutsal savaşın adıydı. Bu savaş Yahudiler'in galibiyetiyle sonuçlanacak ve Yahudiler amaçlarına ulaşmış olacaktı.

İşin garip tarafı, Saddam Hüseyin kendisini gerçekten de tüm dünyaya son Babil Kralı Nebukadnezar gibi tanıtmıştı.

"Tevrat'ta Eski Ahid'in vuku bulduğu yer bu çölün altında yatıyor. Saddam Hüseyin kendini son Babil Kralı Nebukadnezar'ın mirasçısı olarak tanıttı." (Bume, 10 Ocak 1991, sh. 55, B.A.O., s. 336)

"Babil(Bağdat) Kralı ürerine bu meseli söyleyip, diyeceksin; Gadreden nasıl yok oldu! Altın Şehri yok oldu." (İşaya Bölümü, H/4)

"Ve Allah Sodom'u ve Gomora'yı yıktığı gibi ülkelerin izzeti, Kildani'lerin gururunun süsü olan Babil'de (Bağdat) yok olacak. İçinde ebediyyen oturulmayacak ve nesilden nesile meskun olmayacak." (İşaya Bölümü, 13/19-20)

"Babil (Bağdat)'ın ortasından kaçın ve herkes canını kurtarsın, onun fesadı içinde helak olmayın; çünkü Rabbin öç alma vaktidir; ona karşılık ödeyecek olan odur. Babil Rabbin elinde, bütün dünyayı sarhoş eden bir kase oldu; milletler bundan dolayı çıldırdılar. Babil (Bağdat) ansızın düşüp kırıldı. Onun için uluyun; sancısı için merhem alın; belki şifa bulur. Babil'e şifa vermek istedik: fakat şifa bulmadı: onu bırakın ve gidelim, herkes kendi memleketine; çünkü onun hükmü göklere erişiyor, ve asumana yükseldi." (Yeremya Bölümü, 51/69)

"... Babil(Bağdat) alındı. Bel utandı. Merodak yıld, onun dikili taşları utandı, putları yıldılar deyin çünkü ona karşı şimalden bir millet çıkıyor ONUN DİYARINI VİRAN EDECEK." (Yeremya Bölümü, 50/2-4)

"İşte, Babil'e karşı ve Leb'kamay'da oturanlara karşı HELAK EDİCİ BİR YEL uyandıracam. Ve Babil (Bağdat)'e harman savuranlar göndereceğim ve onu savuracaklar; ve onun diyarını bos bırakacaklar; çünkü kötü günde her taraftan onun üzerine gelecekler. Yay kurana karşı, ve zırhı ile övünene karşı okçu yayını kursun; ve onun gençlerini esirgemeyin;

hep onun ordusunu bütün bütün yok edin, ve vurulanlar Kildaniler diyarında, ve yaralılar onun diyarında düşecekler..." (Yeremya Bölümü, 51/1-4)

Bilindiği gibi ABD, Irak'a karşı operasyonu gece yarısı başlatmıştı ve adına "Çöl Fırtınası" denmişti...

"Kildaniler ürerine ve Babil(Bağdat)'de oturanlar ürerine ve reisleri ürerine ve hekmetleri üzerine kılıç... yiğitleri ürerine kılıç ve onlar yılacaklar.. ve onlar kadın gibi olacaklar." (Yeremya Bölümü, 50/35-37)

"Babil(Bağdat) yiğitleri cenk etmekten el çektiler, hisarlarında oturuyorlar, güçleri tükendi, kadın gibi oldular, onun meskenlerine ateş verildi, kapı sürgüleri kırıldı. Şehir her taraftan alındı ve geçitler tutuldu. KAMIŞLIKLARI YAKILDI." (Yeremya Bölümü, 51, 30-32)

"Irak Haber Ajansı (IRNA) dün yaptığı açıklamada ABD uçaklarının, Musul'un kuzeyindeki buğday ve arpa tarlalarına yangın bombası atarak, binlerce hububatı yaktığını iddia etti. Irak'ın BM temsilcisi Abdülemir El Anbari de BM

Genel Sekreteri Butros Gali'ye bir mektup göndererek, ABD uçaklarının.. "Ve Babil'in üzerine göklerde, yerde ve onlarda olanların hepsi sevinçle terennüm edecekler çünkü şimalden onun üzerine helak ediciler gelecekler..." (Yeremya Bölümü, 51/48)

"Babil'in yükü, onu Amots'un oğlu /saya gördü.. Dağlarda kalabalığın gürültüsü, büyük bir kavmin gürültüsü gibi biraraya "BİRİKMİŞ MİLLETLER" ülkelerinin kargaşalık gürültüsü! Orduların Rabbi cenk için orduyu yokluyor. Bütün memleketi vıran etmek için, Rab ve gazabının silahları uzak bir diyardan göklerin ucundan geliyorlar." (İşaya, Bölümü, 13/1-6)

"Uluyun! Çünkü Rabbin günü yakındır: herşeye kadir olan tarafından bir yıkım gibi geliyor, bundan ötürü eller gevşeyecek... Memleketi çöl etmek için ve onun içinden suçlu olanlarını helak etmek için. işte Rabbin günü, acımayan gün, gazapla ve kızgın öfkeyle geliyor. Çünkü göklerin yıldızları ve onların yıldız kümeleri ışıklarını vermeyecek." (İşaya Bolümü, 13/6-10)

"İşte Şimal'den bir kavim geliyor, ve büyük bir millet ve çok krallar yerin uçlarından uyanacaklar. Ellerinde yay ve kargı var; insafsızdırlar ve merhametleri yok; sesleri deniz gibi gürüyor ve atlara binmişler ve her biri sana karşı dizilmiş, cenkçi gibi. Ey Babil kızı Babil kralı onların haberlerini işitti ve elleri gevşedi; onu sıkıntı, doğuran kadın gibi ağrılar tuttu." (Yeremya Bölümü)

"Babil'in içinden kaçın ve Kildaniler diyarından çıkın ve sürünün önünde ergeçler gibi olun çünkü iste Babil'e karşı büyük milletler cumhurunu şimal diyarından ben uyandırıp çıkaracağım ve ona karşı dizilecekler ve o yandan alınacak onların okları HÜNERLİ YİĞİDİN OKLARI GIBÎ OLACAK VE

HİÇBİRİ BOŞ DÖNMEYECEK). (Yeremya Bölümü, 50/8-9- Şeytan'ın Dini Masonlu);, Bilim Araştırma Grubu, sh. 333-347)

Gerçekten de Tevrat'ta bahsedildiği gibi BM hedefinden sapmayan üstün teknolojiye sahip füzeler kullanmışlardır.

Tüm bunlar Körfez Savaşı'nın sadece Saddam'la açıklanamayacağını gösteriyor. Daha da önemlisi Körfez Savaşı bir "Kuzey Irak" yaratması ve ardından da Çekiç

Güç'ün bölgeye gelmesi ile sonuçlanan "Kürt Devleti" sürecinin başlatılmasıydı. Şöyle diyordu Muharref Tevrat: "Mısır ırmağından büyük ırmağa, FIRAT nehrine kadar bu diyarı senin zürriyetine verdim."

Özal Oyunu Görüyor

ÖZAL, ABD-İsrail ikilisinin bölgedeki hedefini görmüş ve tâbi devlet olmaksızın sözkonusu politikaları kendisi belirlemeyi ve uygulamaya koymayı yeğlemiştir. Onlarla beraber, onların zamanlamasıyla, onların yönlendirmesiyle bu misyonu gerçekleştirmeye çalışmak, Türkiye'yi reaksiyoner politikalar izlemek zorunda bırakabilirdi. Türkiye, inandırıcı olmayan, başkalarına entegre konumda hareket eden bir duruma geçebilirdi. Türkiye gibi merkezdeki bir ülke için bu son derece tehlikeli olabilirdi.

İşte bu yüzden Özal, Çekiç Güç'ten yana görüntüsü vermiş ve bu bölgede bir Kürt devletinin kurulması faaliyetlerine görünürde ses çıkarmamıştı. Özal'ın Amerikancı olduğu iddiaları tam anlamıyla bir yanılsamadan ibaretti. Diğer taraftan Özal, ABD'nin bölgede yeni bir yapılanmaya gittiğini görüyor ve bunu elinden geldiğince Türkiye'nin lehine sonuçlanacak alternatif senaryolara dönüştürmeye çalışıyordu.

Özal, Misak-ı Milli sınırları konusunda da Atatürkçülerle sadece bir konuda ayrılıyordu. O da Misak-ı Milli sınırlarının değişmezliği ile ilgiliydi. Kafasında bir Musul-Kerkük meselesi oluşmuştu. Buraları Türkiye'ye katmak, en azından oralar üzerinde tasarruf yetkisi almak istiyordu. Türkiye'den bazı parçaların gitmesi konusunda ne düşünüyordu? Özal buna taraftar değildi. Güneydoğu'da bir Federe Kürt Devleti filan istemiyordu. Çünkü bunun olmazlığını görüyordu, ispat etmek istediği de bunun olmazlığından ibaretti.

Özal'ın Musul-Kerkük meselesini bu kadar çok düşünmesinin belki de en büyük sebebi ABD-İsrail ikilisinin bölgedeki niyetini görmesi ile ilgiliydi. Özal bu tehlikeli dostlarının Türkiye'yi Güneydoğu'sundan ayırmak konusundaki ciddiyetini görmüş ve bu yüzden "en azından Musul-Kerkük'ü Türkiye topraklarına nasıl katarım"m hesabına girmişti.

işin daha da ilginç Milliyet'in Washington muhabiri Turan Yavuz, Çekiç Güç'ün bu bölgede konuşlanmasından tam bir yıl önce bu bölgede son derece gizli yürütülmüş bir operasyondan bahsediyordu. Bu operasyon son derece gizliydi ve Irak'ın Kuveyt'i işgalinden de önceye dayanıyordu. Yavuz'un söyledikleri o kadar ilginçti ki daha Çekiç Güç gelmeden ABD-İSRAİL ikilisinin bölgedeki niyeti belli oluyordu.

Çekiç Güç'ün Gerçek Misyonu

1991 MAYIS'I idi. Washington'dan Ankara hükümetine gönderilen nota, varış noktası Kuzey Irak olarak bildirilen ve 600 askerden oluşan bir özel tim grubunun Türkiye'ye getirileceğini bildiriyordu. Kuzey Irak'ta oluşturulan tampon bölgeye ABD askerleri yerleşmişlerdi bile. Acaba Washington neden ek bir gücün daha bölgeye gönderilmesi için istekte bulunuyordu?

Daha sonra, bu iki gücün özelliği neydi? Adı İngilizce "Special Forces" olarak bilinen bu gücün Kuzey Irak'ta işi neydi?

Sözkonusu özel güç ABD'nin ortaya çıkardığı ilk güç değildi. Bundan önce Vietnam, Lübnan, Panama, gibi çeşitli dönemlerde, dünyanın sıcak noktalarında kullanılan bir güçtü.

Hatta, Irak, Kuveyt'e saldırmadan önce de sözkonusu güç Irak'ta bir hayli faal durumdaydı. Bu gücün bir özelliği de şuydu, işgal edilen topraklarda kendilerine yakın gördükleri insanlarla ilişki kurup, mahalli idare ve hükümete karşı koyma, çeşitli sabotaj ve kontrgerilla taktiklerini öğretme görevini de üstlenmiş olması. Sözkonusu özel güçte yer alan askerlerin bazılarının Arapça ve Kürtçe konuşabilir olması da başka bir ilginç yönü. Özel Güç, Kuzey Irak'ta 6 ay kaldı ve Provide Comfort hareketinin birinci süresinin sona erdiği Aralık 1991 tarihinde de geldiği gibi sessizce Kuzey Irak ve Türkiye'den ayrılarak ABD'deki üssüne geri döndü. Bu özel grupta askerlerin dışında kimler vardı? Irak'a denetimsiz neler soktular? Altı ay boyunca Irak'ın kuzeyinde neler yaptılar? Hangi konumda kimleri eğittiler, ne tür taktikler verdiler? Bunları kimse bilmiyor." (Turan Yavuz)

Çekiç Güç'te İsraili Subaylar

TURAN YAVUZ'UN, Çekiç Güç ve İsrail arasındaki ilişkiyle alakalı verdiği bilgiler ise çok daha çarpıcıydı:

"Öğleden sonra Washington'daki Türkiye Büyükelçiliği'nin numarasını çeviren Amerikalı yetkili oldukça sinirliydi. Ankara'daki büyükelçiliklerinden gelen bir kriptö, sınırlarını germiş ve adeta çatacak bir yer arıyormuş gibi, Türkiye Büyükelçiliği'ne ulaşmaya çalışıyordu. Ankara'dan gönderilen bilgi, Refah Partisi Genel Başkanı Necmettin Erbakan'ın o günkü gazetelerde yer alan demeci ile ilgiliydi. Erbakan, Türkiye'nin Güneydoğu'sunda konuşlandırılan Çekiç Güç'e bağlı ABD askerlerinin çoğunun Musevi asıllı olduğunu ileri sürüyor ve bunu da Washington'un bölgedeki gizli emellerine bağlıyordu.

ABD Dışişleri Bakanlığı yetkilisi, ahizenin öbür ucundaki Türk diplomatına beklenmedik şu öneriyi getiriyordu: "Çekiç Güç'e dahil bir çok Amerikalı asker var. Sayın Erbakan'a söyleyin, Çekiç Güç'e bağlı bütün askerlerimizi incelesin, içlerinde Musevi asıllı tek bir asker bulursa, biz askeri bir helikoptere bindireceğiz ve on bin metreden aşağıya atacacağız..."

Amerikalılar, Çekiç Güç'ün İsraili subaylarla ilişkilendirilmesinden son derece rahatsız olmuşlardı. Oysa Turan Yavuz, aslında Çekiç Güç'e bağlı ABD askerleri arasında Yahudi olanların var olduğunu, hatta incirlik Üssü'nde Çekiç Güç komutasında ulunan ABD askerleri arasında adı İsrailî olan subayların bile bulunduğunu belirtiyordu. (Türkiye için Milli Strateji, sh. 65)

Bölgede bir Kürt devletinin kurulması İsrail açısından kaçınılmaz bir stratejik hedefti.

Birincisi kurulması planlanan bu Kürt devleti, İsrail'in vade-dilmiş topraklarına giriyordu, İsrail, Kürtler vasıtasıyla bu emellerine ulaşabilirdi. Çünkü Kürtler'in bir devlet geleneği bulunmadığı için bölgede bir garantör devlete ihtiyaçları olacaktı ki o kuşkusuz İsrail'di.

"Kenan diyarından Fırat ırmağına kadar olan bütün toprakları senin zürriyetine verdim."
(Tekvin /18)

İkincisi, kurulması planlanan bu Kürt devleti, bölgenin en stratejik yeraltı ve yerüstü zenginliklerine sahipti. Su (Fırat ve Dicle) ve petrol...

Üçüncüsü, kurulması planlanan bu Kürt devleti, ABD'nin baş düşmanı, İsrail'in güvenliğini tehdit eden ülkelerin bölünmesiyle sonuçlanıyordu: İran, Suriye, Irak...

Aslına bakılırsa İsrail'in Yahudilerle ilişkileri hakkında oldukça ilginç bazı bulgular da bulunuyordu, İsmail Beşikçi'nin Kürt Aydını Üzerine Tezler adlı eserinde şöyle deniliyordu:

"Kürtler'in Ortadoğu'da Yahudiler'e karşı düşmanlık hisleri beslemesinin hiç bir yararı yoktur. Kürtler Yahudi toplumuyla daha sıcak ilişkiler kurmak durumundadırlar. Yahudi toplumunun demokratik kurumlarını görmezden gelemezler. Yahudi toplumu Ortadoğu'da Kürtler'in doğal ittifakıdır."

Dr. A. Medyalı, Kürdistanlı Yahudiler adlı kitabında Kürtler ile Yahudiler arasındaki tarihsel bağa dikkat çekerek, iki halkın Ortadoğu'da müttefik olmaları gerektiğini öne sürer. (Türkiye İçin Milli Strateji. sh. 48)

"16. ve 17. yüzyıllarda Kürdistanlı hahamlar tarafından yazılmış olan çeşitli belgeler ve el yazması kitaplar, genel olarak Kürdistanlı Yahudiler'in başta dinsel olmak üzere, sosyal ve ekonomik yaşantıları hakkında ayrıntılı bilgilerin yanısıra Kürdistan'la ilgili bazı dolaylı bilgiler de içermektedir. Bu dönemlerde kimi Yahudi toplulukları Kürdistan halklarının genel yoksulluk tablosu içerisinde yer alırken, öte yandan özellikle ünlü Barzani Ailesi'nden gelen hahamlar Kürdistan'ın birçok yerinde dinsel çalışmalar yapmış ve eğitim için merkezler kurmuşlardı. Bu dini merkezler Mısır ve İsrail gibi uzak yerlerden bile öğrenci kabul ediyorlardı." (A. Medyalı, Kürdistanlı Yahudiler, Behrem Yayınları, sh. 64)

Tüm bunlar ABD-İSRAİL ikilisinin bölgedeki hedeflerini anlamamızı kolaylaştırıyor ve bu ikilinin bu projeyi gerçekleştirmeye çok daha önce ve de son derece planlı-programlı bir şekilde başladıkları gerçeğini ortaya koyuyordu. Güneydoğu'da görev yapan subaylar son derece belirgin verilerden yola çıkarak bölgedeki yabancıların PKK'yı apaçık desteklediklerine dair raporlar hazırlıyorlardı.

"Güneydoğu'da görev yapan subaylarımız PKK'nın Kuzey Irak kamplarında bizzat Amerikalı ve İsraili uzmanların askeri eğitim yaptıklarını açıklıyor, hatta bombalanan kamplara girildiğinde, bunlardan bir kısmının cesetlerine rastladıklarını da ekliyorlardı. Çekiç Güç'ün Türkiye içindeki PKK yuvalarına olan malzeme yardımları ya İncirlik'ten kaldırılan C-130 uçakları vasıtasıyla paraşütle atılıyor ya da yine aynı meydana veya Diyarbakır'dan kaldırılan helikopterlerle ulaştırılıyordu. En sarp dağ tepelerinde ele geçirilen ve 'Buralara kadar nasıl taşımışlar' diye herkesi hayrette bırakan ağır silahların sırrı buradaydı. Bizim sevgili müttefiklerimiz bunları PKK'nın ayağına kadar getiriyorlardı." (Ferruh Sezgin, Siyah Beyaz)

Batı'nın Kuzey Irak'ta ne tür bir yapılanmaya gittiğini gören eski başbakan, deneyimli politikacı Bülent Ecevit 2 Haziran 1991 tarihinde Bağdat'ta Saddam'ı ziyaret ettiğinde, Irak'a uygulanan ambargonun Türkiye tarafından dikkate alınmamasını istiyordu. Ecevit oyunu görüyordu: Kuzey Irak'ta Batı eliyle kurularak bir Kürdistan devleti. Bununla birlikte Ecevit Kuzey Irak'taki özerklik girişimlerinin PKK'yı güçlendireceğini belirtiyordu. Bazı stratejistlerin görüşü, bir dönem başbakanlık yapmış olan bir Bülent Ecevit'in Saddam'ı ziyareti ve yapmış olduğu bu açıklamaların "münferit bir olay gibi" değerlendirilemeyeceği

şeklindeydi. Yani Ecevit, Türkiye Cumhuriyeti adına resmi olmayan yollarla hem Türkiye sınırına asker yığmaya başlayan Irak'a "aslında bizim sizinle bir problemimiz yok" mesajı veriyor, hem de Çekiç Güç'le ilgili şüpheler bir şekilde kamuoyuna duyuruluyordu.

Ecevit, 6 Ağustos 1991 tarihinde yapmış olduğu bir başka açıklamasında da, Kuzey Irak'ta Kürtler'e güvence bahanesiyle Mütteliklerin gözetiminde bir PKK üssü oluşturulduğunu öne sürüyordu. O günlerde yenilir yutulur gibi olmayan bu iddiaların kısa bir süre sonra gerçek olduğu anlaşılacaktı.

Bazı askerler de, ilk başlarda her ne kadar Kuzey Irak'ta kurulacak böyle bir Kürt devletine karşı değilmiş izlenimi verseler de, bu durumdan en fazla onlar rahatsızlık duyuyordu. Çünkü askerler herşeyi en kötü ihtimalle değerlendiriyordu. Nitekim o günlerin MGK toplantılarının en önemli konusu buydu. Türkiye son derece hassas bir dönemden geçiyordu. Bir taraftan dünyanın en büyük ekonomik ve askeri gücü olan ABD'nin bölgedeki politikalarının takipçisi ve uygulayıcısı olmak, diğer taraftan bu politikaların Türkiye'nin bölünmesiyle sonuçlanacağı düşüncesi Turgut Özal'ı da, Başbakan Demirel'i de, askerleri de endişelendiriyordu. Türkiye ABD'ye karşı gelemezdi, geldiği taktirde neyle karşılaşacağı belli olmazdı. Karşı gelme büyük bir ihtimalle bu, Türkiye'nin bölünmesiyle sonuçlanacaktı. Dönemin Cumhurbaşkanı Özal bir taraftan devleti temsilen "konfederasyon dahil her şeyi tartışalım" diyerek ABD'ye "sizinleyiz" mesajı verirken, diğer taraftan da Türkiye'de konuşlandırılan Çekiç Güç'le amaçlanan Birleşik Kürt Devleti'ni engellemenin yollarını arıyorlardı. Türk devleti belki de tarihinin en önemli dönemecinden geçiyordu. Turgut Özal'ın ölümünden sonra Cumhurbaşkanı olan Süleyman Demirel'e 28 Haziran 1995 tarihinde, Harp Akademileri Komutanlığında, sadece üst düzey subaylara verilen özel bir konferansta, bir kurmay yarbay tarafından sorulan bir soru konunun ciddiyetini gösteriyordu:

Demirel Harp Akademileri'nde: "İran ile İşbirliği İçindeyiz!"

SORU: Kuzey Irak'ta bir Kürt devleti oluşturma yolunda Batılı ülkelerin artan faaliyetleri karşısında, Türkiye'nin -basında açıklananlar dışında- alabileceği tedbirler neler olabilir?

CEVAP: Türkiye bu meseleye karşı fevkalade hassastır. Eğer Irak parçalanırsa, K. Irak'ta bir Kürt devleti kurulmak suretiyle burada meydana gelecek olan ihtilaf, yalnız Filistin-İsrail meselesinde olduğu gibi 50 sene değil 100 sene sürer. Binaenaleyh, burada kurulacak bir Kürt devleti evvela bir bağımsız devletin ülkesinde kurulacaktır. Yani biz sınırlarımızı geçip bizim insanlarımızı şehit eden, fakir fukara masum sivil insanlarımızı öldürenleri takip için üç gün Irak'ın içine girdik diye dünyanın kıyametini kopardılar. Yani onun içindir ki, burada bir bağımsız devlet kurulması hali İran'ı da, Türkiye'yi de, Irak'ı da, Suriye'yi de rahatsız ettiği gibi, dünya çözemediği pekçok sorununa bir yenisini eklemek gibi bir durumla karşılaşır. Bu çeşit düşünceler var. Ve bu şimdi enternasyonalize olmuştur. Bu düşünceler daha çok biraz önce anlatmaya çalıştığım serbest toplumlarda çeşitli kişilere mal olmuştur. Basında da vardır. Başka ülkelerin basınında, aydınlarında hatta parlamentolarında vardır. Ama gayet tabii ki, böyle bir şeye karşı Türkiye'nin ne kadar hassas olduğunu herkes biliyor. Sanıyorum ki Türkiye'nin hassasiyeti Türkiye güçlü kaldığı müddetçe caydırıcılıktır. Tabii ki bunu söylemekle yetinmiyoruz. Diplomasinin verdiği bütün imkanları Türkiye kullanacaktır. Burada yapılacak bir şey çok büyük sıkıntılara sebep olur. Türkiye'yi rahatsız edecek birtakım tavır ve tutumlara da bazı ülkelerin girmemesi lazımdır. Onun içindir ki biz kendi gücümüzü ve kendi kudretimizi muhafaza ettiğimiz sürece, sanıyorum ki, kimse böyle bir şeye cüret ve cesaret edemeyecektir.

Cumhurbaşkanı Süleyman Demirci, İran'la ilgili olarak bir kurmay albay tarafından yöneltilen bir soruya, iddiaların tam aksine, tarihî öneme haiz şu cevabı veriyordu:

SORU: Yunanistan, Suriye ve İran'ın PKK'ya ve Türkiye aleyhtarı her türlü verdikleri destekleri de göz önünde bulundurarak Türkiye'nin takip ettiği dış politika hakkında değerlendirme yapar mısınız?

CEVAP: İran'da devlet var. Bu devlet uzun zamandan beri var. Rejim değişse bile devlet geleneği var. Devletten devlete söylenen şeyler ikili söz olamaz.

Çünkü söylenen şeyin doğruluğu yanlışlığı ortaya çıkar. Benim söylediğim şey Türkiye'yi bağlar. Ben Türkiye adına konuşurken 100 seneyi düşünerek konu- şuyorum. Yani 100 sene içinde benim söylediğimin yanlışlığı iddia edilememelidir. Biz İran'la fevkalade iyi münasebetler içerisindeyiz. Devlet Başkanı Sn. Rafsancani ile ben şahsen birçok kere bu meseleyi konuştum. Ve kendilerinin bu PKK çetesine, bu canilere en ufak şekilde göğüs açmamalarını, en ufak bir şekilde destek vermemelerini söyledim. Ama söylediği şudur: Bunlar bizde yok. Gösterin, nerede varsa gidip biz onları lazım geldiği şekilde tedip edelim. Ama bu o kadar kaygan bir olay ki şuradadır dediğin gün bir yerde ertesi gün başka yerde. Bizim dağlar gibi onlarda da var. Binaenaleyh, o dağlarda birtakım adamlar var. Biz bu adamları her defasında İran'a söylüyoruz. Şu dağda var. Şurada var. Burada var. Binaenaleyh, İran'ın bunlara destek verdiği şeklindeki bir yorum yerine, İRAN İLE TÜRKİYE BU MESELELERDE

FEVKALADE İŞBİRLİĞİ İÇERİSİNDEDİR diyebiliriz. VE BU İŞBİRLİĞİ BAŞARIYA GÖTÜRECEKTİR. İran bizim 360 senedir hiç silahlı çatışmamız olmamış bir komşumuzdur; Kasr-ı Şirin'den beri. Binaenaleyh İran, hem büyük devlettir hem de büyük komşumuzdur.

Demirel: "Apo'nun Telefon Numarasını Hafız Esad'a Verdim!"

CUMHURBAŞKANI Süleyman Demirel, Suriye konusunda V_>da oldukça ilginç bir anısını anlatıyordu karşısındaki üst düzey subaylara:

"Suriye'ye gelince ben kendim gittim. Başbakan olarak Sayın Hafız Esad'a Türkiye'deki çocukları, kadınları, askerlerimizi, polislerimizi, öğretmenlerimizi şehit eden bu çeteye destek olma' dedim. "Kesinlikle. Ben hiç Türkiye'deki kardeşlerimizin kanının dökülmesini ister miyim?" dedi. Sonra dedim ki "Bunların başı olan zat Suriye'dedir". "Hayır" dedi. Ben de şöyle bir kağıt çıkardım. Kendisine dedim ki: "işte telefon numarası. Lazkiye'nin filanca köyünde şu telefonda, aniden şuradan telefonu çevirenin karşına çıkacaktır. Aldı cebine koydu ve konuşmayı başka bir safhaya taşıdı. Suriye açıklıkla söylüyorum ki bunlara destek vermiyorum diyor. Hep onlarla da konuşuyoruz, ama biz biliyoruz ki, bu adamların önemli bir kısmı burada barınıyor."

Cumhurbaşkanı Demirel'e askerler tarafından sorulan sorular konunun ne denli hassas ve ne denli ciddiye alındığını gösteriyordu. Diğer taraftan Cumhurbaşkanı Demirel Türk kamuoyunun bildiklerinin aksine kurulması planlanan Kürt devleti projesine karşı Türkiye'nin İRAN'LA İŞBİRLİĞİ İÇERİSİNDE OLDUĞUNU söylüyordu. Suriye ile ilgili olarak da PKK'yı açıkça desteklediğinden ziyade, PKK'nın Suriye'de barındığından bahsediyordu. Oysa Türkiye'nin en önemli müttefiki ABD'nin niyetinin hiç de iyi olmadığını gösteren yığınla belge bulunuyordu Genelkurmay'ın kasalarında...

Oramiral Erkaya: "Savaşın Eşiğindeyiz"

EMEKLİ Oramiral Güven Erkaya, 12 Eylül 1995 tarihinde göreve gelmesinden kısa bir süre sonra, Kuzey Deniz Saha Komutanlığı personeline Türk devletinin bu konuya ne denli hassas olduğunu şöyle anlatıyordu:

"Kuzey Irak'taki Kürt meselesi, federasyon mu kurulacak, konfederasyon mu kurulacak, yoksa özerk, müstakil bir devlet mi kurulacak, Saddam giderse ne olacak, gitmezse ne olacak? Saddam giderse Kuzey Irak ne hale gelir? Bu bölgedeki gelişmeler Türkiye'yi hem PKK terörü açısından hem de burada oluşacak yeni bir siyasi oluşum nedeniyle çok yakından ilgilendiriyor. Türkiye'nin veya Irak'ın veya Suriye'nin istemediği bir siyasi oluşum olursa, bunun bölgeyi tekrardan sıcak bir savaşın eşiğine getirmesi mümkündür. Türkiye'nin buradaki politikası, Irak'ın devlet bütünlüğünün, toprak bütünlüğünün sağlanmasıdır. Ancak bu toprak bütünlüğünün nasıl, hangi modelde sağlanacağı henüz net bir şekilde ortaya konulabilmiş değildir. Müstakil bir Irak 1990 öncesi Irak'ı mı olur, yoksa yeni bir Irak mı olur, Saddam'ın yerine gelecek olan kişi seçilmiş mi olacaktır, yoksa seçilmemiş mi olacaktır? Seçilmemişse, bu nasıl bir Irak meydana getirecektir? Talabani ile Barzani şu anda Amerika ile nasıl bir anlaşma yapmıştır? Saddam gittikten sonra nasıl bir Kuzey Irak çıkacak ortaya? Kuzey Irak'taki petrol nasıl paylaşılacak?

Bunların hepsi şu anda cevabı olmayan sualler, Hepsinin yakinen takibi ve değerlendirilmesi gerekir. Çünkü gelişmeler Türkiye'nin tam istediği şekilde ortaya çıkmayabilir. Ve bu da Türkiye'yi bir oldubitti ile karşı karşıya bırakabilir. Bu karşı karşıya kalış sonunda Türkiye silahlı çatışmaya girer mi girmez mi, buna cesaret eder mi etmez mi, buna müsaade ederler mi etmezler mi, bu Türkiye'yi uğraştıracak olan çok önemli konulardan bir tanesidir."

Çekiç Güç'ün Ettikleri

1C AĞUSTOS 1994 tarihinde Genelkurmay Başkanlığı, BGK Türk Komutanlığı'na Çekiç Güç'le ilgili bazı problemleri içeren bir yazı gönderdi.

Harekat Başkanı Korgeneral Rasim Betir imzasını taşıyan yazıda geçen ifadeler düşündürücü olduğu kadar ürkütücüydü de:

BGK TÜRK KOMUTANLIĞI'NA / ANKARA

1. Birleşik Görev Kuvveti (BGK) Türk K.lığından alınan ilgi yazı ve Ek'indeki belgelerin incelenmesinden, ABD tarafının, Birleşik Görev Kuvveti Karargahı'nın çalışma ahengiyle uyumlu olmayan bir tutum içerisinde olduğu görülmüştür. Türk Karargahı'nın hatırlatması üzerine BGK ABD tarafının verdiği (EK-A) memrandumunda özetle,

a. Kriptolu odada bulunan haberleşme ve bilgisayar sistemlerinin Provide Comfort harekatı ile ilgisi olmayan, ABD program ve bilgibankasına erişim imkanı olduğu nedenleriyle bu odadaki personelinin yakinen izlenmesi gerektiği,

b. ABD Hükümeti ile Fransız ve İngiliz Hükümetleri arasında istihbarat anlaşmaları olduğu cihetle bu ülkelerin askeri personelinin bu bölümde çalışabileceği,

c. Türkiye ve ABD arasında böyle karşılıklı bir istihbarat protokolü olmadığı fakat Provide Comfort hareketına ilişkin tüm gizli bilgilerin koalisyonla dahil ülkelere verildiği,

d. Ayrıca ABD tarafının, Türk tarafınca atıfta bulunulan Uygulama Esasları Belgesini henüz imzalamamış olduğu şeklinde açıklamalar yapılmıştır.

2. BGK'nin ABD tarafının takındığı bu tavır, takip edilen maddelerde açıklanan nedenlerle uygun görülmemektedir.

3. İNCİRLİK'TE ABD tarafının kullanabileceği Savunma ve Ekonomik İşbirliği Anlaşması(SEİA) çerçevesinde kurulmuş bir kripto merkezi bulunmaktadır. Bunun haricinde ABD'ne hiç bir şekilde benzeri bir merkezi kurması için izin verilmemiştir.

4. Provide Comfort Harekatı ise koalisyonu oluşturan ülkelerin askeri personelinin müştereken yürüttüğü bir harekattır. Kendi milli amaçları ile ABD'nin yalnızca kendi personeline kullanılacak bir kripto veya haber merkezi kurması hususunda TÜRKİYE Cumhuriyeti Hükümetince-dolayısıyla Gnkur.Bşk.lığınca-verilmiş bir izin de bulunmamaktadır.

5. Memerandumda bahsedilen diğer bir husus ise, istihbarat mübadelesi konusunda TÜRKİYE ile ABD Hükümetleri arasında bir anlaşmanın olmadığı iddiasıdır. Bu bilgi gerçeği yansıtmamaktadır, veya yazıyı kaleme alan kişilerce bilinmediği tahmin edilmektedir. Zira iki ülke arasında askeri istihbarat bilgilerinin teatisine dair muhtelif düzenlemeler bulunmaktadır. İki ülke arasında bu konudaki anlaşma 21 MART 1986'da imzalanmış, 25 EYLÜL 1986 tarihinde de onaylanmıştır. TÜRKİYE CUMHURİYETİ İLE AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİ Hükümetleri arasında böyle bir anlaşma olmasa dahi, ABD, Türkiye'de TÜRKİYE Cumhuriyetimin izni olmadan, Türk personelinin giremeyeceği bir kripto odası kuramaz.

6. Ayrıca BGK.lığı ABD tarafının karargahın istihbarat şubesi için yeni bir teşkilatlanma çalışması yaptığı bir teşkilat içerisinde Türk istihbarat personeline yer vermedikleri öğrenilmiştir. Halbuki 1991 yılı NİSAN ayında sığınmacı sorunu ilk kez ortaya çıktığında MAYIS-HAZİRAN 1991 tarihlerinde Türk- ABD'li üst düzey yetkililer bir araya gelerek oluşturulacak birleşik karargahın yapısını ve harekatı tasarlarken, diğer bir çok hususun yanısıra BGK'nin C- 2(istihbarat) ve C3(Harekat) şube müdür yardımcılıklarının da Türk subaylarınca deruhte edilmesinde karşılıklı mutabık kalınmıştır. Bu nedenle, Provide Comfort kapsamında aynı karargahta görev yapan ilgili Türk personelinin, müşterek çalışma yapılması gereken istihbarat şubesinde (C-2) görev yapması gerekmektedir.

7. ABD memerandumunda sözü edilen diğer bir husus ise Türk tarafının atıfta bulunduğu Uygulama Esasları Belgesi'ni ABD tarafının henüz imzalamamış olduğudur. Bu konuda da ABD tarafının yanlış yorum yaptığı görülmektedir. Zira Provide Comfort Hareka-tının uzatma periyodları ile ilgili diplomatik notalarda da "Uygulama Esasları Belgesi"nin yürürlükte olduğu ve uzatma notalarının alınması ile ilgili ülkelere bunu kabul etmiş olacakları bir çok defalar tekrar edilmiştir. Bu diplomatik notaların hiçbirine ABD tarafınca itirazda bulunulmadığına göre uluslararası hukuk ve teamüle göre zımnen kabul edildiği aşikardır.(FTACİT AGREEMENT)

8. Verilen bu bilgilerin ışığında sorunun ivedi çözümlenerek sonuç hakkında bilgi verilmesini...

Bilgi : Dışişleri Bakanlığı'na BGK Türk Komutanlığına Rasim BETİR

Korgeneral Harekat Başkanı

GENELKURMAY BAŞKANLIĞI BİRLEŞİK GÖREV KUVVETİ TÜRK
KOMUTANLIĞI'NA

29 NİSAN 1994

1. Provide Comfort hareketi, BM Güvenlik Konseyi'nin 688 sayılı kararı, T.B.M.M'nin vermiş olduğu izin, bu konuda ilgili ülkelere verilmiş olan diplomatik notalar ve Genelkurmay Başkanlığı'nca belirlenen esaslar çerçevesince yürütülmektedir.

2. Durum böyle olmasına rağmen, 14 Nisan 1994 tarihinde uyulması gereken esaslardan bazılarının gözardı edilmesi neticesinde Provide Comfort Harekatı kapsamında Kuzey IRAK'TA UÇAN iki ABD helikopteri ABD av uçakları tarafından düşürülmüş ve 3'ü Türk olmak üzere 26 personel yaşamlarını yitirmişlerdir.

3. Kuzey Irak'ta uçan koalisyon uçaklarının silah taşıma ve kullanmaları hususu, kendilerine ilgi(a) diplomatik notada şu şekilde açıklanmıştır.

a. Birinci paragrafta : Kuzey IRAK'ta rutin Provide Comfort görevi icra eden koalisyon uçakları, bölgede tehdit olduğu sürece, gerekli olduğunda kendilerini korumak üzere silah taşıyabilirler. (Coalition aircraft conducting routine CTF Provide Comfort missions in that area have appropriate armaments to defend themselves, if and when necessary, and as long as the threat continues)

b. İkinci paragrafta: Bu silahlar yalnızca meşru müdafaa amaçlarıyla kullanılabilir, (if these armaments are to be used, it will be solely for legitimate self defense.)

4. Aynı konuda, bir örneği, Ek'te bulunan ilgi (b) yazı ile Gnkur. Bşk'lığınca ABD As. Yrd. Krl. Bşk.'lığınca, Kuzey IRAK üzerindeki uçuşların koşulları açıklanmış ve bütün bu sınır geçişlerinde meşru müdafaa amaçları dışında kuvvete başvurulmaması özellikle vurgulanmıştır.

5. İlgi (a) ve (b)'ye rağmen 14 Nisan 1994 tarihinde meydana gelen kazada, ilgi(a) ve (b)'de belirtilen hususlara riayet edilmediği ve yapılan hareketin askeri yönden uygun olmayan bir davranış olduğu açık olarak anlaşılmaktadır. İlgili ABD makamlarınca Kuzey Irak'ta yapılan uçuşlarda, yukarıda açıklanan koşullara uyulmadığı taktirde müessif kazaların da olabileceği değerlendirilmektedir.

6. Bu nedenle, hem Dışişleri Bakanlığı hem de Genelkurmay Başkanlığı'nca uçakların silah taşımaya dair kurallar bildirilmiş olmasına rağmen, böyle bir olayın meydana gelmiş olması

ABD askeri unsurlarının kuralları ihlal ettiğini göstermektedir. Konu hassas olup gözardı edilmeyecek durumları içermektedir.

7. İlgi(c) gereğince 26 Nisan 1994 günü konu ile ilgili olarak Genelkurmay Başkanlığı'nda yapılan toplantıda. Kuzey Irak'taki uçuş faaliyetleri ile ilgili olarak mevcut olan riski ortadan kaldırmak maksadıyla, müşterek bir komutanlık olan Birleşik Görev Kuvveti Komutanlığınca, tüm koalisyon ülkelerinin iştiraki ile B.M.Güvenlik Konseyi'nin 688 sayılı kararı, TBMM'nin vermiş olduğu izin, ilgili ülkelere verilmiş diplomatik notalar ve Genelkurmay Başkanlığı'nca hazırlanan Uygulama Esasları Belgesi çerçevesinde, yeni angajman kurallarının uygulamaya konması gerektiği sonucuna varılmıştır.

8. Bu konu ile ilgili olarak B.G.K.Türk Komutanlığı'na verilecek direktifle ilgili çalışmalara Genelkurmay Başkanlığınca devam edilmektedir.

9. Olayla ilgili olarak soruşturmanın uzun bir süre gözönünde bulundurularak, siyasi istişare mekanizması çerçevesinde koalisyon ülkeleri nezdinde girişimlerde bulunulması ve angajman kuralları ile ilgili olarak yapılmakta olan çalışmalar hakkında bilgilendirilmeleri hususu Bakanlıklarının tensiplerine maruzdur.

Rica ederim.

Ahmet ÇÖREKÇİ Hv. Orgeneral Genelkurmay 2.Başkanı

BİRLEŞİK GÖREV KUVVETİ (COMBİNEĞ TASK FORCE-CTF) UNSURLARINCA YAPILAN KURAL DIŞI DAVRANIŞLAR

1. Birleşik Görev Kuvveti ABD'li komutanı kendi üst makamları ile yaptığı yazışmalarda, Türk Kürdistanı, Irak Kürdistanı gibi Türk görüşlerine ve hakikatlere aykırı ifadeler kullanmıştır.

2. ABD av önleme uçakları, Türk hava sahası içerisinde, Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti'nce izin verilen başka ülke uçaklarını (Cezayir C-730 olayı - 9 Ocak 1992) yetkisi olmadan önlemiştir.

3. AVVACS uçağı zaman zaman kendisine tahsis edilen devriye bölgesinin dışında uçuşlar yapmış, zaman zaman İRAK hava sahasına girmiş ve muayyen zamanlarda da TÜRK yer radarlarına iz aktarma görevlerini yerine getirmemiştir.

4. PC kapsamındaki iki A-W uçağı, Irak'tan görev dönüşünde Türk Hava Kuvvetleri uçakları Sımak üzerinde iç güvenlik hareketi icra ederken, 11 dakika süreyle bölgede kasıtlı olarak kalmak suretiyle Harekatı gözetlemiş/erdir. (1 Eylül 1992)

5. incirlik Birleşik Görev Kuvveti komutanlığı Gnkur. Başkanlığı'ndan izin almadan, yurt dışından gelen sivil ve askeri personelce ziyaret edilmiştir. (7 Ağustos 1992)

6. İngiliz Jaguar uçakları kendilerine verilen irtifa ve rota dışına çıkarak Türk uçaklarının bulunduğu bölgeye girmişler, hem uçuş emniyetini ihlal etmişler, hem de kurallara aykırı davranmışlardır. (12 Temmuz 1992)

7. incirlik civarında eğitim yapan bir ABD SAR helikopteri, içindeki Türk gözlemcinin ikaz etmesine rağmen, ekili araziye inmiş ve şahıs malına zarar vermiştir. (12 Mayıs 1992)
8. Diyarbakır'a inen bir ABD uçağı uçuş kulesinin talimatlarına riayet etmemiş, pisti terk etmemekte direnerek mevcut kurallara karşı gelmiş, üssün uçuş faaliyetlerinde büyük emniyet ihlali yapmıştır. (24 Ocak 1992)
9. Erkilet-Gaziantep uçuşu yapan sivil Türk Hava Kurumu uçakları PC muharip uçaklarınca taciz edilmiştir. (15 Ocak 1992)
10. PC kapsamında ABD EF-111 uçağı Mardin radarına elektronik karıştırma uygulamıştır. (15 Ocak 1993).
11. İki Fransız Mirage uçağı kendilerine müsaade edilen rotanın dışına çıkarak, Kayseri'de paraşüt atma sahasına girmek suretiyle, emniyetsiz bir durum yaratmışlardır. (31 Temmuz 1991)
12. 20 Ocak 1993 tarihinde, deklare edilen eğitim programlarında yer almayan "WEAPON FİRİNG" görevinin program dışında uygulandığı, Türk gözlemci subayları tarafından tespit edilmiştir.
13. 21 Ocak 1993 günü Akdeniz'in uluslararası sularındaki uçak gemisinden bir ABD helikopteri Türk hava sahasının kullanım esaslarını dikkate almadan ve yetkili makamlardan izin almadan İncirlik meydanına inmiştir.
14. 5 Şubat 1993 tarihinde PC kapsamında uçuş yapan 2 f-15 uçağı uygulama esasları belgesinde yer alan dönüş rota ve irtifa-larına riayet etmeyerek bölgede AGL 500'de uçmuşlardı
15. 5 Şubat 1993 tarihinde yapılan PC uçuşlarında, AVACS uçağının bölgede bulunan Mardin -Erzurum- Sarıkışla radarları ile JDİTS kurmamasına karşılık, bazı PC uçakları Kuzey Irak'ta uçuşlarına devam etmişlerdir. İkaz edilmesine rağmen 3 Mart 1993 ve 12 Mart 1993 tarihlerinde tekerrür etmiştir.
16. SEJA kapsamında Türkiye'ye gelen F-16 uçakları 6 Şubat 1993 tarihinde yapılan uçuşlarda PC kapsamında uçurulmuştur.
17. Uçaklarda ATO'da belirtilmeyen mühimmat yerleştirmişlerdir.
18. OCAK 1993 ayı krizinde, AWACS operatörü tarafından pilota gerekli ikazın yapılmasına rağmen sırf angaje oldum gerekçesi ile 36. paralel güneyine geri dönüş yapan ve bu hattın güneyinde bulunan bir Irak uçağına ateş açılmış ve uçak düşmüştür.
19. AWACS'larda görevli Türk temsilcisine görev dosyalarını ve görev sonuç raporlarını özellikle Ocak 1993 ayında yaşanan krize tekabül eden günlerde vermemişlerdir.

ASKERİ KOORDİNASYON KOMİTESİ (MCC)'NCE YAPILAN KURAL DIŞI

DAVRANIŞLAR

1. MCC'nin Başkanı Alb. NAAB ve daha sonra onu değiştiren Alb. WILSON Kürt liderlerle yaptıkları görüşmelerde insani yardım faaliyetlerinin dışına taşarak, BM'nin 688 sayılı kararı ötesinde ilave girişimlerde bulunmak suretiyle, Kürt liderleri Saddam yönetimi ile otonomi görüşmelerinden vazgeçirmişlerdir.
2. Alb. Naab K. Irak'ta Kürtler'in kendi iradeleri ile kendilerini idare etmelerini teminen bölgede seçim yapılmasını teşvik ve yardım etmiştir.(Seçmen kütüklerinin oluşturulması ve silinmeyen mürekkep temini v.b.).
3. Okul yapımı, kitap doküman temini, Kürtler'in kendi radyo ve televizyon yayınlarını yapabilmeleri için malzeme, teçhizat yardımı yapılmıştır.
4. Türk makamlarına haber vermeden MCC helikopteri ile Irak tarafına yüksek takatli telsiz gtrlmştir. (Temmuz 1991)
5. MCC helikopteri kendilerine verilen irtifanın altında ve rota dışında uçuş yapmışlardır.
6. MCC helikopteri ile Irak içinde yardım malzemesi dağıtılırken Türkiye tarafına geçilerek malzeme bırakılmıştır.(HO Ocak 1992)
7. KÜRT BÖLGESİNDE MEVCUT YERALTI ZENGİNLİKLERİNİN VE EKONOMİK DEğERLERİNİN TESBİTİ İÇİN "SITE-SURVEYLER" YAPILMIŞTIR.
8. Alb. Wilson, Türk temsilcilerinin Kuzey Iraklı liderler ve ileri gelenleri ile doğrudan görüşme yapmamasını istemiştir.
9. Alb. Naab ve Wilson, Kuzey Irak'ta bir güvenlik sisteminin kurulması ve düzenli ordunun teşkili için gayret sarfetmişlerdir.
10. Alb. Young, Kuzey Iraklı liderlerin kurulan ordunun eğitimi için ABD desteği taleplerine olumlu yaklaşmıştır.
- 11 Türk tarafının tasvibi alınmadan MCC Helikopteri ile Irak'tan başka ülkelere mensup sivil personel nakledilmiştir.(6 Şubat 1992)
12. MCC Başkanı A/fa. Naab, Irak'ta yaptığı muhtelif görüşmelerde Türk subayın yanında bulunmasını istememiş, tek başına bazı Kürt liderlerle görüşmeler yapmış, ısrarlı tutumumuz üzerinde tavrında düzelme olmuştur. Daha sonra ondan görevi devralan yeni MCC Komutanı Alb. Wilson da, yanında ABD Dışışleri Bakanlığı'ndan sivil görevliler de olduğu halde, Kürt ileri gelenleri ile yapacağı görüşmeye Türk temsilciyi almamak için direniş göstermiş, Türk subayının ısrarlı tutumu karşısında istemeyerek refakatına razı olmuştur.
13. MCC Bşk. Türk otoritelerinden teyit etme gereği duymadan, Kürt ihbarcılardan aldığı bilgilerle, ABD st makamlarına, Türk Hava Kuvvetleri'nin Kürt yerleşim bölgelerini bombaladığına ilişkin mesajlar çekilmiştir.
14. Alb. Wilson Diyanah'ta ilk Bakanlar Kurulu ile yapılan sohbet toplantısında Talabani'nin yardımcısı Hüseyin Sincari'nin "Federasyon olarak T.C ile birleşme" konusundaki görüşünü strep'e dahil etmemiş ve PC hareketinin uzatılmasının sadece Türkiye'nin zorunlu kararına

bağlı olduğunu, Kürt temsilcilere söyleyerek T.C'ni zorunlu duruma düşürme gayreti içinde olmuştur. (1 Ağustos 1992)

15. Kürdistan Demokratik Partisi (KDP) karargahından geceleyin telefonla bildirilen Türkiye ile ilgili haberi Türk temsilcilerine aktarmakta gönülsüz davranmıştır.

16. Alb. Young, PKK'ya karşı peşmergelerin başlatmış olduğu harekate soğuk bakarak "Kardeşin kardeşi vurmasına üzülüyorum" şeklinde beyanda bulunmuştur.(5 Ekim 1992)

17. Alb. Young, KDP liderlerinden Fadıl Merani'ye hitaben "Türk uçaklarının Kuzey Irak'taki PKK kamplarına karşı yaptığı bombardıman peşmergelere zarar verebilir. Bu bombardıman Türk topraklarında yapılmalıdır" demiştir. (8 Ekim 1992)

GENELKURMAY tarafından çeşitli zamanlarda hazırlanan bu raporlar ABD'nin Kürt sorunu konusunda ne denli ikiyüzlü bir politika uyguladığını daha da belirgin kılıyordu. ABD bir taraftan PKK'yı bir terör örgütü olarak gördüğünü belirtirken, bir taraftan da Türkiye sınırları içinde bir Kürt devletinin de kurulması için elinden geleni yapıyordu.

Türkiye'ye Biçilen Rol

UZUN yıllar Türkiye'de bulunmuş eski bir CIA ajanı olan ve şimdilerde finansmanı Pentagon tarafından sağlanan ABD'nin dış politikalarını büyük ölçüde belirleyen Rand Corporation'ın danışmanı olan Graham Fuller şöyle diyordu:

"Maalesef ayrılıkçı hareketler tüm dünyada görülmeye başlamıştır. Üzücü olan gerçek uygulanan politikalar ne derece liberal ve açık olursa olsun kimse Kürt topluluğunun en düşük düzeyde bir özerklik istemeyeceğini garanti edememektedir. Kürtler muhtemelen PKK'yı Kürt arzulan için ideal bir örgüt olarak görmemektedir. Ancak PKK'nın Türkiye Kürtleri'nin sahip olduğu tek milli örgüt olduğu ve birçok Kürt'ün PKK'yı kendi durumlarını düzeltecek bir kuruluş olarak gördüğü ve en azından sempati duyduğu değerlendirilmektedir. Kısacası artık liberal politikaların Kürtler'in Irak, İran, ve Türkiye'de "self- determination" arayışlarını önlemek için yetersiz kalabileceği kıymetlendirilmektedir.

Kürtler'in bu üç ülkede girişeceği özerklik, ardından gelebilecek bağımsızlık ve hatta birlik arayışları bölgeyi istikrarsız kılacaktır. Böyle bir eğilim artık en azından Irak'ta önüne geçilmez bir hal almıştır. Sadece zaman, bölgesel olaylar ve izlenilecek politikalar bu sorunun cevabını verebilecektir."

CIA şefi Graham Fuller sözlerini şöyle sürdürüyordu: "Eğer Ankara bu süreci durdurmaya çalışırsa ortaya çıkacak sonuç tehlikeli ve masraflı olabilir. Böyle bir deneme sadece Türkiye'nin önemli bir parçasını kaybetmesine yol açmayıp, kaçınılmaz olarak Türkiye'nin diğer bölgelerine dağılmış Kürt topluluğunun da istikrarsızlığına sebep olacaktır. Kürt sorunu, Türkiye'nin gelecekteki istikrarı, bölgedeki rolü ve Batı ve ABD ilişkileri için büyük önem taşımaktadır."

Gerçekten de ABD, Kürt meselesine yaklaşım tarzını üstelik Türkiye topraklarındaki askerleri vasıtasıyla göstermiş ve bölgeye ne tür bir gelecek dayattığının ipuçlarını vermişti. Graham Fuller'in sözlerinden de anlaşılabilirdiği gibi Türkiye bu sürece direnmemeli ve bu bölgede

bir bağımsız Kürt devletinin kurulabilmesi için elinden geleni yapmalıydı. Tehlikeli ve masraflı olur diyordu Fuller. Doğruydü. Çünkü Türkiye yanlış yaparsa fena yapardı Sam amca.

Beşinci Bölüm

ABD VE İSRAİL UYARIYOR

I. MUAVENET OLAYI

2 EKİM 1992 tarihinde Türk Deniz Kuvvetleri'ne ait "TCG MUAVENET" muhribi, katıldığı NATO tatbikatının ara safhası bittikten sonra, intikal seyri esnasında ABD'nin SARATOGA gemisinde atılan iki güdümlü mermi ile vurulmuştu. Gemiden atılan iki adet SEA SPARROW füzesi geminin köprü üstüne isabet ederek havaya uçurmuş, geminin beyni konumundaki köşk oranlamayacak derecede hasara uğramış ve gemi komutanı Dz. Kur. Yb. Kudret Güngör, vardiya subayı Dz. Tğm. Alpertunga Akan, Tls. Astsb. Çvş. Serkan Aktepe, telefoncu ikmal çavuş Mustafa Kılınç ve topçu er Recep Akan olmak üzere beş Türk denizcisi hayatını kaybetmişti.

ABD her ne kadar söz konusu olayı "üzücü bir kaza" olarak nitelendirse de, dönemin Deniz Kuvvetleri Komutanı Emekli Oramiral Vural Beyazıt, 4 Mayıs 1996 tarihinde AKSİYON dergisinde yer alan demecinde Arda Sualp'e şunları söylüyordu :

"Olaydan sonra NATO Başkomutanı, Ankara'ya Genelkurmay Başkanı'na geçmiş olsuna geldi. Şimdiki ABD Genelkurmay Başkanı Shali Khasvilli. Genelkurmay Başkanı beni de çağırdı.

Benim içim kan ağlıyor. Shali Khasvilli, 'Bu kazadan dolayı büyük üzüntülerimi bildiririm' dedi. Ben, 'Daha kaza olup olmadığı belli değil. Bir tahkikat yapılır. Kaza olup olmadığı ortaya çıkar. Şimdilik kaza demeyelim. Bir olay olarak bunu kabul edelim, belki kasti olabilir' dedim. Adam, benim sözüme müthiş bozuldu. 'Biz müttefikiz, bunu kaza olarak yorumlamak lazım' dediyse de, biz dinlemeyip oradan ayrıldık."

Dönemin Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş ise konu ile ilgili AKSİYON dergisinde bakınız neler anlatıyordu:

"O günleri şöyle gözlerimin önüne getirdim. Vural Paşa, Komutanım dedi, Muavenet muhribini bir Amerikan gemisi vurdu. Ne oldu? Efendim dedi, Sparrow'la. Nasıl olur... Tatbikatın ara safhasındayız dedi. Yani durum alma. Bir ara verilmiş yani bir eğitim için mevzi almak için gidiyorlardı. Nasıl olur Vural Paşa dedim? Şehidimiz? Maalesef. Patlama? Hayır. Nasıl vurdu? Sea Sparrow'la. Hava hedefine karşı kullanılabilir. Köprü üstünden vurulmuş. Komutan da orada. Olacak şey değil. Bunu tahkik edelim. Tahkikat heyeti kuralım dedim. Vural Paşa da olayın üzerine gitti. Çok uğraştı.

Sea Sparrow'lar çok kontrollü füzelerdir. Anahtarları var onun. Emniyet, açma, atış durumuna getirme(on-off) düğmeleri var. Bu hareket odasına da bağlı. Şimdi orada da bunun kontrolü var. Ateşleme için evvela bir şeyi açmak lazım. Ateşlenene kadar birkaç işlemde geçmesi gerekiyor. Evvela bunu 'on' durumuna getireceksin. Savaş Harekat Merkezi'nde amiri var. Bir komutanı, bir kumandanı var. Hatta ve hatta bu gibi şeylerde, grup komutanı, komodora kadar gider. Bütün bunlar aşılmış. O zaman dedim 'acaba yanlış bir ateşleme mi olmuş?' Tabii Beyazıt Paşa iyi bir denizci, 'Komutanım,' dedi, 'böyle şey olmaz!'" (4 Mayıs 1996, Aksiyon Dergisi, Arda Sualp)

Kaza İhtimali Sıfır

OLAYDAN 28 gün sonra, 29 Ekim 1992'de, gazeteci-yazar Zeki Kentel füzeler konusunda uzman, eski bir ordu mensubu tarafından kendisine gönderilen bir mektubu köşesinden aynen yayınlıyordu. Söz konusu yazıda olayın kaza olamayacağı en ince ayrıntılara girilerek, üstüne basa basa vurgulanıyordu:

"Ben bir zamanlar Uzay Araştırmalar Merkezi(NASA)'nin içinde güdümlü füzeler üzerine eğitim görmüş emekli bir ordu mensubuyum.

2 Ekim 1992 günü Ege Denizi'nde sürdürülmekte olan NATO Kararlılık Gösterisi 92 Tatbikatı sırasında Saratoga uçak gemisinden birbiri ardına fırlatılan iki "Sea Sparrow" füzesi donanmamızın güçlü muhribi Muavenet'in kaptan köşkünü havaya uçurdu. Olayda gemi komutanı dahil olmak üzere beş denizcimiz şehit oldu, 11 denizcimiz de yaralandı. Muhrip büyük bir olasılıkla hurdaya ayrılacak. Olayın üzerinden haftalar geçti. Henüz inandırıcı bir açıklama yapılmadı.

Her ne açıklama yapılırsa yapılsın, bana aksini kanıtlayacak uygulamalı bir simülasyon yapılmadıkça bu olayın ancak ve ancak kasıtlı, önceden tasarlanmış ve incelikle hesaplanmış düzenin bir parçası olduğuna dair inancımı değiştirmem mümkün değildir.

Bu olayda trilyonda bir dahi olsa kaza olma olasılığı yoktur. Sea-Sparrow basit bir topun namlusundan çıkan ve bıyık bükümü ile yönü ve mesafesi verilen bir güllü değildir. Sea-Sparrow gerek rampasında gerekse hedefine uçarken görevini tüm koordinatları ile en ince ayrıntılara kadar bilen akıllı ve çok yetenekli bir füzedir.

Konuyu teknik ayrıntıya girmeden açıklamaya çalışalım. Hareketli düşman hedeflerini takip eden radar sisteminin sağladığı bilgiler, mikrondan daha küçük zaman aralıkları içinde; yönü, uzaklığı ve tüm koordinatları ile birlikte merkezi işlem ve mermi takip sistemi aracılığı ile rampada atışa hazır bekleyen akıllı Sea-Sparrow'a sürekli yüklenir. Sea-Sparrow ateşlendikten sonra hedefi vuracağı ana kadar oluşan çemberi içinden mikrondan daha kısa sürede kesiklik göstermesi atışı başarısız kılar. Özel bir hedefi olmayan füze kendi emniyet sistemi ile kendini imha eder. Özel bir hedefi olmayan füze kendi emniyet sistemi ile kendini imha eder. Yani hedefe kaza ile gitmez. Hedefe ancak ve ancak bilerek ve kasıtlı gidilir. Bu olayda Saratoga tüm elektronik ve bilgisayar sistemiyle cinayetin katilidir. Bu bilerek ve kasıtlı seçilmiş hedef atışıdır.

Olayın bir kaza olmadığı, Amerikalı Avukat Kirk A. Guidry'nin TCG Muavenet Davası davacılarına yazdığı mektupta daha da belirginleşiyordu. Guidry mektubunda davanın "hukuksal dokunulmazlık" kapsamına alındığını yazıyor ve davanın düştüğünü haber veriyordu:

16 Ocak 1996

Sayın müşterilerim!

Büyük bir üzüntü ile size iletmek zorundayım. 3 Ocak 1996'da davanızı yürüten yargıç davayı iptal etti. Lütfen şunu anlayınız ki bütün gücümüzü kullanarak bu kararı değiştirmeye çalışacağız.

Yargıç "görüşülmez" veya başka deyişle hukuksal dokunulmazlık (nonjusticiability) hukuk doktrinine dayanarak iptal kararını verdi. Bu doktrine göre mahkemeler, devletin diğer bakanlıkların yetki alanlarına tecavüz etmez. Yargıç, eğer bu davayı değerlendirmeye karar verdiyse ABD hükümetinin olaydaki sorumluluğunu araştırırken, ABD Deniz Kuvvetleri'nin eğitim prosedürlerini denetlemek zorunda kalacaktı ve dolayısıyla ABD Deniz Kuvvetleri'nin, yani ABD Hükümeti'nde başka bir bakanlığın işine karışmış olacaktı. İşte bu yüzden bu dava görüşülmez diye kararını verdi.

Tabii ki bu konuda bizim yorumumuz, yargıcın fikrinin tam tersidir. Biz yargıca bu davaya "hukuksal dokunulmazlık" doktrininin uygulanmaması için, belli kanunlara aykırı olduğuna dair veriler sunmuştuk. Ama maalesef yargıç, bizim fikrimizi kabul etmedi. Bizce yargıç bu kararı vermekle hukuksal bir hata yapmıştır."

ABD Türkiye'nin direnişini görmüştü. CIA'nin Türkiye masası şefi Graham Fuller şöyle demişti:

"Eğer Ankara bu süreci durdurmaya çalışırsa ortaya çıkacak sonuç tehlikeli ve masraflı olabilir"

Türk Genelkurmayı bütün olup biteni anlıyor ancak, Türkiye-ABD ilişkileri gereği suskun kalmayı tercih ediyordu. Türk devleti, bütün birimleri ile sessizliğini korumaya çalışırken bazı subaylar, resmi olmamakla birlikte açıkça, ABD'nin Türkiye'ye gözdağı vermek istediği için Muavenet'i vurduğunu söylüyor ancak gerisini getiremiyorlardı. ABD'nin vermek istediği mesaj neydi? Türkiye'ye neden gözdağı vermek istiyordu?

Birçok emekli general bu olayın Türk Genelkurmayı üzerinden Türk devletine verilmiş bir mesaj olduğunu söylüyor ancak söz konusu mesajın neden verilmek istendiği belirtilmiyordu. Örneğin Emekli Deniz Kıdemli Albay İlhan Kanbay olayı Türk devletine ve ordusuna dolaylı saldırı olarak nitelendiriyordu. Kanbay, tüm askerî ve sivil yetkililerin olayı örtmek için de ellerinden geleni yaptıklarını ekliyordu sözlerine.

Emekli Deniz Albay İlhan Kanbay Muavenet'in Saratoga uçak gemisi tarafından vuruluşunun 1. yıldönümünde, yani 1 Ekim 1993 yılında, yapmış olduğu açıklamasında olayın mantığını veren üç hayati soru soruyordu:

1. O gece saat 23.45'te geminin sancak tarafından 26 mil süratle seyreden Saratoga'dan Muavenet'in haberi yoktu. Tatbikat NATO Tatbikatı'ydı. Saratoga Akdeniz 6. Filosu'na aittir. Saratoga'nın orada ne işi vardı? KİME, NE İÇİN GÖZDAĞI VERİLECEKTİ?

2. Gemiler seyir halindeyken ani bir emir ile "Muavenet" muhribi ile "Kılıç Ali Paşa" muhribinin yerleri değiştirildi. Muavenet öne, Kılıç Ali Paşa gemisi arkaya geçer. Neden? Muavenet, Saratoga'ya hedef gemi olarak seçildiği için midir bu değişim?

3. Genel olarak bir geminin köprü üstü, gemi komutanının bulunduğu yerdir. Türk Devleti'nin sancağı burada dalgalanır. Gemi komutanı, Türkiye Cumhuriyeti'nin ona verdiği yetki ile kanunların uygulayıcısıdır. Yani Türk devletini temsil etmektedir.

Albay Kanbay hedef olarak geminin köprü üstünün seçilmesinin bir anlamı olduğunu düşünüyordu. Türk Devleti'nin son derece önemli bir konuda ABD ile çıkarları çatışıyordu ve ABD bu yolla Türk Devleti'ne "göz dağı veriyordu." Yani hedef Türk Devleti'ydi.

Türkiye ABD'nin Restini Görüyor

KONU ile ilgili olarak görüştüğüm bir Kurmay Albay, Muavenet gemisinin vurulmasıyla ilgili bakınız neler söylüyordu:

"Dönemin içişleri Bakanı ismet Sezgin, 10 Eylül 1992 tarihinde, sınır güvenliği konusunu görüşmek için İran'a gitti. Milli Güvenlik Kurulu'nun asker üyeleri hemen her toplantıda, Çekiç Güç'ün bölgede bir Kürt Devleti'nin kurulabilmesi için elinden gelen her şeyi yaptığını belirtiyor, Hükümet'in bir an önce acil önlemler almasının gerekliliğini vurguluyorlardı. O sırada Türk Devleti'nin en hassas olduğu mesele buydu. ABD her ne kadar Türkiye'nin bir müttefiki gibi görünse de bölgedeki çıkarları dolayısıyla Türkiye ile karşı karşıya geldi. O sırada özellikle TSK'ya bağlı istihbarat birimleri sürekli Çekiç Güç'le ilgili son derece önemli raporlar hazırlıyorlardı. Buna göre Çekiç Güç'ün bölgedeki misyonu Birleşik Kürt Devleti'nin kurulmasını sağlamaktı. Bu yüzden Çekiç Güç ve TSK birçok kez karşı karşıya geldi. Kuvvet Komutanları hemen her MGK toplantısında konuyu gündeme getiriyor, bu konu ile ilgili alternatif stratejileri tartışıyorlardı. Bütün MGK üyeleri Çekiç Güç konusunda hemfikirdiler.

Ancak ABD'nin -ki İsrail'i de burada birlikte anmak gerekiyor-bölge ile ilgili politikaları neredeyse 20 yıllık bir geçmişe sahipti. ABD açısından geri dönüşü olmayan bir konuydu bu. Ama Türkiye için de aynı şey geçerliydi. Ve Türkiye apaçık bu süreci engellemeye çalıştı. Hem de İran ve Suriye ile birlikte. Muavenet'in vurulması bana göre Pentagon'dan Türk Genelkurmay'na bir mesajdı. Çünkü bu politikalar Kuvvet Komutanları tarafından gündeme getiriliyordu. Bence Türk Genelkurmay'ı mesajı almıştır. Ancak kesinlikle en ufak bir geri adım da atmamıştır. Hatta bu olay Türkiye'nin azmini daha da artırmıştır. Nitekim Türkiye ile ABD arasında yaşanan bu gizli savaş ABD'nin bölgeden tasfiyesiyle sonuçlanmıştır."

Özellikle Jandarma Genel Komutanı Eşref Bitlis bunu önlemek için aynı sorundan muzdarip İran, Suriye ve Irak'la işbirliği yapılmasının şart olduğunu belirtiyor, aksi takdirde Türkiye'yi de içine alan bir Kürt devletinin engellenemeyeceğini dile getiriyordu. Ancak bu son derece tehlikeliydi. Bölgede İsrail'in güvenliğini tehdit eden ve ABD'nin terörist ülke olarak ilan ettiği bu üç ülke ile işbirliğine girmek, apaçık ABD çıkarlarına karşı gelmek demektir. Görüşmelerde İran topraklarındaki PKK kampları ve sınırdan sızan militanların faaliyetlerinin nasıl engelleneceği konuları ele alınacak ve ABD'nin Kürt Devleti projesine karşı işbirliğinin temelleri atılacaktı. Dikkat ederseniz Muavenet'in vurulması içişleri Bakanı ismet Sezgin'in İran gezisinden yaklaşık 20 gün sonra oldu. Benzeri bir işbirliği kısa bir süre önce Suriye ile de yapılmıştı."

Yani görünen tablo şuydu: Aralarındaki tüm çelişki ve anlaşmazlıklara rağmen, üç ülke, Türkiye, İran ve Suriye Irak'ın toprak bütünlüğüne verdikleri önemi gösteriyorlardı. Nitekim Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel Harp Akademilerinde yaptığı konuşmasında şöyle demişti: "Türkiye İran'la işbirliği içerisindedir. Bu işbirliği sayesinde bu sorunun üstesinden geleceğiz." İşte bu da ABD'yi çileden çıkarmaya yetiyordu.

Bölge ülkeleri, bu bölgede kurulacak birleşik bir Kürt devletinin kendilerinin bölünmesiyle sonuçlanacağını görüyorlardı.

O halde.hu süreç, bir şekilde engellenmeliydi. Bölgenin en güçlü ülkesi Türkiye idi ve dolayısıyla direniş hareketini Türkiye başlatmalıydı. Nitekim 14 Kasım 1992 tarihinde üç ülkenin Dışişleri bakanları Ankara'da bir toplantı düzenlediler. Ardından 10 Şubat 1993'de Şam'da biraraya gelerek ABD VE

İSRAİL'İN tüm dayatmalarına rağmen, aslında kendi toprak bütünlükleri demek olan Irak'ın toprak bütünlüğüne yönelebilecek bir Kürt devleti tehlikesine karşı birlikteliklerini teyid ediyorlardı. Yani Jan. Gen. Kom. Eşref Bitlis'in uçağının düşmesinden tam bir hafta önce. Türkiye öyle büyük bir çelişkiyi yaşıyordu ki, bir taraftan kendi eliyle oluşan Kuzey Irak'taki tehlikeli durumu şimdi tasviye etmenin yollarını arıyordu. Pentagon son derece sinirliydi. Çünkü Türk generalleri yoldan çıkıyordu. Kurmay Albay'ın da söylediği gibi Muavenet gemisinin vurulması kaza falan değil Türk Genelkurmay'ının Çekiç Güç ile ilgili hedeflerine karşılık Pentagon'dan bir tehditten başka birşey değildi.

2. EŞREF BİTLİS OLAYI

İRAN, Irak, Suriye ve Türkiye'nin dışişleri bakanlarının 10 Şubat 1993'de Şam'da biraraya gelmelerinin ardından tam "7 gün" sonra da Orgeneral Eşref Bitlis'in uçağı düştü. Pentagon, Türkiye'nin bölünmesini istemeyen bu savaşın ancak İran, Suriye ve Türkiye'nin bir ortak paydada biraraya gelerek biteceğini düşünen Eşref Bitlis'in ortadan kaldırılmasıyla hem Çekiç Güç'ün önündeki en büyük engeli ortadan kaldırmış, hem de Türk Devleti'ni ABD-iSRAİL ikilisinin bölgedeki en büyük düşmanı olan bu ülkelerle işbirliğine girmesi karşılığında uyarılmış oluyordu. Yani bir taşla iki kuş vuruyordu. Çekiç Güç, tıpkı bir şeytan üçgeni gibi, karşısında duranları birer birer içine çekiyordu.

Eşref Bitlis, Kuzey Iraklı liderlerle görüşmeler yapıyor, PKK'nın onların topraklarını kullanmaması konusunda onlara uyarılarda bulunuyordu. Daha da önemlisi Çekiç Güç'ün bölgedeki faaliyetlerinden son derece rahatsızlık duyuyordu. Bu gücün PKK'nın daha da güçlenmesi için elinden geleni yaptığını belirtiyor ve bu tür kaygılarını hemen her MGK toplantısında gündeme getiriyordu.

Bitlis, Çekiç Güç'ün mutlaka kontrol altına alınması gerektiğini söylerken konu ile ilgili son derece önemli delillere dayanan raporlar da hazırlatıyordu. Çekiç Güç'ün gitmesi gerektiğini hemen her seferinde ifade eden Eşref Bitlis, 17 Şubat 1997 tarihinde kısa bir süre sonra sabotaj olduğu anlaşılan sözde "kaza" ile yaşamını yitirecekti. Org. Bitlis ile birlikte uçakta bulunan emir subayı Piyade Albay Fahir Işık, Binbaşı Yaşar Eryan, Piyade Yüzbaşı Tuğrul

Sezginler ve Başçavuş Emin Ömer de hayatlarını kaybettiler. Ancak bundan bir yıl önce konuyla ilgili son derece önemli bir başka gelişme daha yaşanmıştı. Eşref Bitlis'in helikopteri Kuzey Irak'a giderken ABD uçakları tarafından taciz edilmişti. Eşref Bitlis'in amacı Kürt liderlere verdikleri sözleri hatırlatmak, onları son bir kez uyarmaktı. 17 Aralık 1992 tarihinde gerçekleşen bu taciz olayıyla ilgili AWACS gözlemci subayı Hv. Yer. Kd. Ütğm. Atilla KARA tarafından hazırlanan raporlar taciz olayıyla ilgili son derece somut bir delil teşkil ediyordu:

HAVA KUVVETLERİ KOMUTANLIĞI

GENEL SEKRETERİ KURMAY ALBAY B. ALİ DÖNMEZİN DİKKATİNE

İlişikteki iki adet rapor, 17 Aralık 1992 tarihinde jn.Gn. K. Org. Eşref Bitlis'i Irak'a (Seladdin) götüren UH-60 helikopterine 2 adet F-15 uçağının taciz olayına dair raporlardır. Birinci rapor Awacs'taki Türk Gözlemci'nin raporudur. İkinci rapor, Awacs ve F-15 mürettebatının sorgulanmasıyla hazırlanan birleştirilmiş rapordur.

KORKUNÇ TACİZ

17.12.1992 Roz-Te girildiğinde ve ONSTATION yapıldığında zaman kaydı radarda(Mardin) mevcuttur. Awacs (SD)'si bölgede Türk uçaklarının olup olmadığını sordu. Bunun üzerine Mardin radarı ikaz edildi. Bölgeye bir adet Türk helikopterinin gittiği ve Güçlü 11 VIP helikopterinin (J.Gn.K.) Seladdin şehrine gittiği bildirildi. Bu durum SD'ye söylendi. Sanırım bir teşhis önlemesi yapıldı. Kendilerine taciz edilmemesi istendi.

Daha sonra P. C. uçaklarının Seladdin bölgesinde pasaj geçişi/ alçak geçiş yaptıkları ikaz edildi. Bu durum SD'ye tekrar söylendi. Uçmamaları iletildi. Taciz eden uçağın Wolf01 2 x F 15 olduğu sanılmaktadır.

Ayrıca Seladdin bölgesi 3621 N 4408 E koordinatları ve civarında P.C. uçuşları devam etti.

Bu bölgede uçan uçakların tipleri şöyledir:

Wolf01 2 x F 15(Diy. iniş yaptı. Tekrar bölgede görevlendirildi.)

SAVVTUTH 162xF.15

RAMBO 11 2 x F. 15

Seladdin bölgesinde ve civarında uçuşlarına devam ettiler.

Atilla KARA Mahmut KAÇAR

Hv. Yer. Kd. Ütğm Hv. PH. Kur.Alb. Awac Göz.Sb. BGK Türk Kur. Bşk.

Aslının Aynıdır /imza

Rapor Değiştiriliyor

SÖZKONUSU rapordan da anlaşılabilceği gibi olayın izah edilebilir bir yanı yoktu ve tam anlamıyla bir tacizdi. Ancak olaydan kısa bir süre sonra Üsteğmen Atilla KARA'dan raporu yeniden yazması istendi. Üsteğmen Atilla KARA bu kez söz konusu olayın bir taciz olduğunu söylüyor, ancak tacizin bir "koordinasyon hatasından" kaynaklandığını ifade ediyordu:

17 Aralık 1992 günü 0731B'da İNCİRLİK'ten kalkış yapıldı. ADANA üzerinde bir süre uçulduktan sonra ROZ-1 çalışma bölgesine yöneldik. ROZ-1 sahasına saat 0845B'da girmemizle beraber AWACS ON STATION yaptığını bildirdi. Bu ana kadar herhangi bir Türk uçağının uçuş bilgisi (Kuzey Irak'ta olan) bildirilmedi. 0847B'da Awacs SD'si tarafından Kuzey Irak topraklarında düşük süratli Türk uçağının olup olmadığı bana soruldu. Ben 'bilgim yok ama MARDİN radarından öğreniyim' dedim. Sonra MARDİN radarına Kuzey IRAK'ta Türk uçağının olup olmadığını sordum. Bana Kuzey IRAK'a giden GÜÇLÜ 72'nin olduğunu ve VİP'nin Aladdin kentine gittiğini ve bunun ABD uçakları tarafından taciz edilmemesini söyledi. 0849B'da bu malumatları alır almaz AWACS SD'sine bölgeye giden bir Türk helikopterinin olduğunu ve VIP olduğunu ve taciz edilmemesini söyledim. Bu arada Aladdin civarında Türk helikopterinin yanında WOLF 01 2X- 15'in iz bilgilerine baktığımda irtifasının alçak olduğunu gördüm. Kendilerine tekrar bu uçağa taciz yapmamalarını ilettim. 0851B

Bu malumatlar verilmesine rağmen WOLF 01 2XF-15 bölge üzerinde ABD(PC) uçuşlarının yapıldığı ve alçak geçildiği söylendi. Bu süreler içerisinde ve sonrasında 361N-4408 E koordinatları bölgesinde gün boyu ABD (PC) uçuşları devam etti. Kendilerine bu bölge üzerinde alçak geçiş yaptıkları bildirilmesine rağmen bölge uçuşlarına devam ettiler. Bölge üzerinde uçan uçaklar aşağıda olduğu gibidir;

SAWTUTUH-16, 2X-111, RAMBO-11, 2XF-15

22 Aralık 1992 günü aynı Türk helikopteri aynı VİP'le birlikte aynı rotayı uygulayarak Kuzey IRAK'ta Aladdin bölgesine gitti. Bu helikoptere ait uçuş bilgisi zamanında bana iletiğinden gerekli koordine yapıldı ve herhangi bir önleme teşebbüsü yapılmadan görev tamamlanmış oldu. 17 Aralık 1992 günü aynı meydana gelen olayın, zamanında koordine yapamamasından kaynaklandığı kanaatindeyim. Arz ederim.

İMZA

Atilla KARA

Hv. Yer Kd. Ütğm. AWACS Cözlemci Subayı

AYNI kişi tarafından aynı olayla ilgili olarak hazırlanan bu iki rapor taciz olayının üstünün örtülme istendiği izlenimi uyandırıyor. Bununla birlikte Türk basınının bilmediği bu olay Eşref Bitlis'in ölümüyle ilgili ipuçları vermesi bakımından da son derece önemliydi.

Diğer taraftan o günlerin gazetelerine şöyle bir göz atmak Eşref Bitlis'in neden hedef haline geldiğinin ipuçlarını veriyordu:

12.11.1992: Jandarma Genel Komutanı Eşref Bitlis ile Kürt liderler arasında Silopi'de yapılan görüşmede, sınır güvenliği için anlaşma sağlandı.

13.11.1992: Eşref Bitlis'in Kürt liderlerle yaptığı görüşmeden bir gün sonra, Kuzey Irak'taki birliklerin ülkeye dönüşü hızlandı. Türk askerinin boşalttığı yerlere peşmergeler yerleşiyor.

15.11.1992: Jandarma Genel Komutanı Bitlis, peşmergeye teslim olan PKK militanı sayısının 1600 kadar olduğunu açıkladı. Kuzey Irak'taki hareket sırasında Türkiye'ye sızmalar olduğunu da belirten Bitlis, "Şimdi içerde büyük bir hareketin hazırlıklarını yapıyoruz" dedi.

19.11.1992: Orgeneral Eşref Bitlis ile Talabani ve Barzani, Şemdinli Tabur Komutanlığı'nda ikinci kez biraraya gelerek, Kuzey Irak'taki hareket bölgesinin ortak denetlenmesi konusunda karara vardılar. Irak'ın Türk sınırı kesimine sivillerin yerleştirilmesi işlemine devam edilecek.

10.12.1992: Iraklı Kürtler'e son ihtar. Jandarma Genel Komutanı Eşref Bitlis, Türkiye'ye verdikleri sözü tutmadıkları için Barzani ile Talabani'ye sert bir uyarı yaptı. Orgeneral Bitlis Kürt liderleri yapılan mutabakata uymaya çağırdı. (Koray Düzgören, Kürt Çıkmazı, V Yayınları)

17.12.1992 (TACİZ GÜNÜ): Orgeneral Bitlis, Barzani ve Talabani'yle görüştü. Erbil'de gerçekleşen görüşmede, sınır güvenliği konusunun yanısıra, Kuzey Irak'taki PKK militanlarının Türkiye'ye iade edilmesi konusunun da gündeme gelmesi bekleniyor.

Eşref Bitlis, anlaşıldığı kadarıyla Türkiye'nin Kuzey Irak politikalarının belirlenmesinde olduğu kadar bunların uygulanmasının takibinde de son derece önemli bir rol oynuyordu.

17 Şubat 1993

ŞUBAT 1993 günü bütün Türkiye, Eşref Bitlis'in uçağının düştüğü haberiyle sarsıldı. Orgeneral Bitlis ile birlikte uçakta bulunan Emir Subayı Piyade Albay Fahir Işık, Binbaşı Yaşar Eryan, Piyade Yüzbaşı Tuğrul Sezginler ve Başçavuş Emin Ömer de hayatlarını kaybetmişlerdi.

Kazanın meydana geldiği PTT işletme Merkezi'nde özel güvenlik görevlisi olarak çalışan Akif Üryan, kazayı şöyle anlatıyordu:

"Uçağın yere doğru alçalmaya başladığını gördüm. Bu sırada arkadaki kulübedeydim. Direkt olarak yere çakıldı. Düşünce ateş aldı. infilak etti ve sürüklenmeye başladı."

Parçaları yaklaşık 70 metrekare çapında bir alana dağılan uçak düştükten sonra 60 metre kadar sürüklenmişti.

İçişleri Bakanı ismet Sezgin, Eşref Bitlis'in önceki gün akşam saat 17.30'da kendisine Diyarbakır'a giderek 3-4 gün süreyle bölgede incelemelerde bulduktan sonra, hafta sonunda

Ankara'ya döneceğini söyleyip vedalaştıklarını söylüyordu.. Olay mahallinde bulunan Başbakan Demirel, "Fevkalade üzgünüz. Çok değerli bir komutanımız maalesef ebediyete intikal etti. Milletimize ve Silahlı Kuvvetlerimize başsağlığı diliyorum" diyordu her zamanki bildik üslubuyla.

Genelkurmay Başkanı Orgeneral Doğan Güreş ise kaza yerinden Güvercinlik'teki Kara Havacılık Okulu'na gidiyor, uçakla yapılan telsiz konuşmalarını dinliyordu. Nitekim kısa bir süre sonra oldukça önemli bazı soruları da beraberinde getiren "buzlanma" sebebini dile getiriyordu Güreş. Bu kadar kısa bir süre içerisinde uçağın düşüş sebebi nasıl bulunabilmişti? Doğan Güreş'in bu acele açıklaması olayla ilgili şüpheleri gidermekten çok, daha da artırıyor. Nitekim kısa bir süre sonra kaza soruşturmasının gizlendiği, uçağı sigortalayan şirketin hazırladığı raporun açıklanmadığı ve bir gece önce hangarda bazı kişilerin görüldüğünün öğrenilmesi olayla ilgili sabotaj ihtimalini daha da artırıyor.

Nitekim kısa bir süre sonra Doğan Güreş'in 'buzlanma' iddiasının arkasında Teknik Başçavuş Mehmet Korkmaz, Teknik Başçavuş Mustafa Şahbaz ve Kara Pilot Yüzbaşı Tayfun Eren'in hazırladığı rapor olduğu anlaşıldı. Kazadan bir kaç saat sonra hazırlanan sözkonusu raporda "muhtemelen motor ve buzlanma te- şekkül ettiği, buzlanmanın pervane balanslarını bozması nedeniyle her iki motorda da sarsıntı meydana geldiği, pilotların da bu balans bozukluğunu gidermek için acil durum usullerini uyguladıkları ancak sarsıntıyı gideremedikleri" belirtiliyordu. Nitekim sözkonusu rapor, olayla ilgili olarak açılan davanın takipsizlikle sonuçlanmasına sebep olmuştu.

Ancak kısa bir süre sonra mahkemenin görevlendirdiği İstanbul Teknik Üniversitesi Uçak ve Uzay Bilimleri Fakültesi öğretim üyeleri Prof.Dr. Nuri Yüksel, Prof.Dr. Oğuz Borat, Doç.Dr. Zahit Mecitoğlu tarafından hazırlanan bilirkişi raporunda

Eşref Bitlis'in düşen uçağında sabotaj olasılığının tümüyle gözardı edilemeyeceği belirtilerek şu görüşlere yer veriliyordu:

1. Motor arızası ve sonuç olarak uçağın düşmesinde buzlanmanın etkili olduğunu gösteren yeterli ve tatminkar delil yoktur.
2. Motor arızası ve düşme olayında pilotaj ve bakım hatası ve kusuru bulunduğu dair deliller mevcut değildir. Dolayısıyla davacılar murisi 2. pilot Tuğrul Sezginler ile kaptan pilot Yaşar Erlan'ın kusurları yoktur.
3. Uçağın düşmesine yolaçan motor arızasında davalı firmanın dizayn ve yapım hatası bulunduğu dair delil yoktur.
4. Kaza günü öncesindeki gece, hangar civarındaki bir nöbetçi tarafından bildirilen kimliği bilinmeyen kişi ile yukarıdaki isimleri zikredilen motor iç aksanının enkaz mahallinde bulunmaması ve sağlam ve mukavim olan motor zarfının parçalanmamış ve hatta deforme olmamış görüntüsü karşısında sabotaj ihtimali gözden irak tutulmamalıdır.

NİTEKİM konuyla ilgili olarak hazırlanan bir başka raporda da olayla ilgili olarak şu ifadeler yer veriliyordu:

"Hem sol hem de sağ motorlar, dönen kısımlara dairesel temas izleri bırakmıştır. Bu durum çarpma anında yüksek güç geliştiren motorların maksimum menzildeki karakteristiklerindedir.

Yanma haznesi, silindir gömleği ve kompresör türbin kılavuz (istikamet) kanatçığının durumu, motorun normal ısıda çalıştığını göstermektedir.

Çarpma öncesi normal motor çalışmasını engelleyecek herhangi bir işlevsel bozukluğa delalet eden bir şey yoktu. Uçuş esnasındaki buz akimülasyonu ve motor hava girişindeki tıkanma veya buz yutma ve kompresöre bir yabancı madde ile verilen hasarlar, kompresör verimliliğinin azalmasına ve hava akımına sebep olacaktır. Yanma sahasına daha az soğutucu hava geldikçe ve benzin gönderimi önceden belirlenen kompresör hızını ayarlayan benzin kontrolü ile sağlandığı için, sıcak kısım bileşenlerine hasar verecek bir aşırı ısı durumu ortaya çıkacaktır. Motorların incelenmesi sonucu sıcak kısım tehlikesine rastlanmadı, fakat çarpma sonucu ortaya çıkan yüksek güç gözlemlendi. Dolayısıyla çarpma anında motor hava girişinin buzla kapanması ve kompresör buz yutma durumu pek muhtemel karşılanmamaktadır."

4 Ağustos 1995 tarihinde ortaya çıkan bir başka rapor da olayın "buzlanmadan" kaynaklanmadığını belirtiyordu. Türk Kara Kuvvetleri Havacılık Okulu Erkan Başkanı Pilot Albay Erdal Özden, Beechcraft Uçak Anonim Şirketi Uçak Kazası Müfettişi John Ward ve Pratt ve Whitney Kanada Hava Güvenlik Müfettişi Thomas A. Berthe tarafından imzalanan "Ön Analiz Raporu"nda buzlanma olasılığının olmadığı belirtiliyordu. Rapor, olayda sabotaj olasılığını güçlendiriyordu.

Uçağı satan Beechcraft şirketinin müfettişi John Ward, dünyanın en ünlü uçak motoru üreticisi Pratt ve Whitney şirketinin güvenlik müfettişi Thomas A.

Berthe, Bitlis'in uçağının düşmesinden hemen sonra Türkiye'ye geldiler. Teknik inceleme, 19-20 Şubat 1993 günlerinde uçak enkazının olduğu kaza bölgesinde ve Türk Kara Havacılık Okulu Güvercinlik tesislerinde yapılmıştı. İncelemeye, Türk Hava Kara Kuvvetleri Havacılık Okulu Erkan Başkanı Pilot Albay Erdal Özden de kendi teşkilatı adına katılmıştı.

Ancak sabotaj iddiaları, Bitlis'in uçağının düşmesini "buzlanma" gerekçesine dayandıran Doğan Güreş'i kızdıırıyordu. Güreş bilirkişi raporu için "Böyle saçma sapan işlerle beni uğraştırmayın" diyordu. "Bu konuda şimdi konuşmak istemiyorum."

Eşref Bitlis'le aynı bölgede uzun süre beraber görev yapmış üst düzey bir emniyet yetkilisinin konu ile ilgili olarak söyledikleri ise son derece ilginçti. Emniyet yetkilisinin sözleri, ordu içerisinde birbiriyle çatışan farklı gruplarla ilgili ipuçları verdiği gibi, Eşref Bitlis'in bu çatışmadaki konumunu da anlamamızı sağlıyordu:

"Eşref Bitlis'i yakından tanırdım. Milliyetçi, dini değerlere son derece saygılı vatansever bir insandı. Çekiç Güç'e karşıydı. Onun ölümlüyle birlikte Çekiç Güç'ün önündeki engellerden biri kalktığı gibi, son zamanlarda basma da yansıyan -ki Hasan Celal Güzel bu ekibi daha sonra açıklamıştı- ve REFAH-YOL hükümetini deviren oluşumun temelleri de atılmıştı, O yaşasaydı böyle bir oluşuma kesinlikle izin vermezdi."

Tarık Bitlis: "Babamla Uğur Mumcu'nun Ölümü Arasında Bağlantı Var!"

EŞREF BİTLİS'İN oğlu Tarık Bitlis, uzunca bir suskunluk döneminden sonra 20

Ocak 1997 tarihinde Milliyet Gazetesi'nde konu ile ilgili olarak Şule Çizmeci'nin sorularını yanıtlıyordu.

"Türkiye'de bugüne kadar çok olay olmuştur. Bunlardan iki tanesi, Uğur Mumcu olayı ile Eşref Bitlis olayı ise çok önemlidir, iki olay da Türkiye'nin bağımsızlığını hedef almıştır. Uğur Mumcu'nun doğrultusu ile babamın doğrultusu aynı yerde kesişiyordu. O da birtakım karanlık ilişkileri sorguluyordu. ikisi de hedefe çok yaklaşmıştı, iki olay arasında bağlantı olduğunu düşünüyorum. Biri çözümlendiğinde diğerinin de çözümleneceğine inanıyorum."

Tarık Bitlis doğru söylüyordu. Her iki olay arasında son derece önemli bir bağlantı bulunuyordu. Birincisi, her ikisi de Türkiye'nin yöneldiği dış politika ile ilgiliydi. Eşref Bitlis, İçişleri Bakanı İsmet Sezgin'in Tahran gezisinden bir hafta sonra, Uğur Mumcu ise Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'in Suriye gezisinden 5 gün sonra öldürüldüler. Her ikisi de ABD'nin Kürt devleti projesine muhalefetin "sembolü"ydüler. Her ikisi de ...

3. UĞUR MUMCU OLAYI

7 OCAK 1993 tarihinde Cumhuriyet Gazetesi'ndeki köşesinde Uğur Mumcu birçok kişinin gözünden kaçan yazısında şöyle diyordu:

"Ortadoğu'nun karanlık bir kuyu olduğu her gün biraz daha anlaşılıyor. Kanıtlanan son ilişki MOSSAD-Barzani ilişkisidir. MOSSAD, İsrail devletinin gizli istihbarat örgütüdür. Bu örgütün, Kürt lideri Molla Mustafa Barzani ile ilişkileri olduğu söylene daha önce kim inanırdı. Barzani'nin CIA ile ilişkisi artık belgelendi. Kimse bu ilişkiye, "Hayır olmadı" diyemiyor. CIA-Barzani ilişkileri biliniyordu da MOSSAD-Barzani ilişkileri bilinmiyordu.

MOSSAD'ın Barzani ile ilişkileri Londra ve Sidney'de yayınlanan Israel's Secret War's - A History of Israel's Intelligence Services adlı kitapta sergileniyor. Kitap, İngiliz The Guardian gazetesinde 1984 yılından bu yana Tel-Aviv muhabirliğini yapan Ian Black ve Washington'daki Brookings Enstitüsü'nde çalışan öğretim üyesi Benny Morris tarafından yazılmış. Kitapta MOSSAD-Barzani ilişkileri, İsrail Dışişleri Bakanlığı ve MOSSAD yazışmalarına dayanılarak açıklanıyor. Önsözde, kitabın yayından önce İsrail ordu yetkileri tarafından da incelendiği yazılıyor.

Kitapta, 1967 Arap-İsrail Savaşı'ndan sonra, MOSSAD'ın Kürtlerle ilişki kurduğu (s.327), Mısırlı ünlü gazeteci Hasan el-Heykel'in İsraili subayların Kürtler aracılığıyla Irak'tan radyo bağlantıları kurduğunu 1971 yılında açıkladığı anlatılıyor. 1969 yılı mart ayında Kerkük petrollerine yapılan saldırının da İsrail tarafından yapıldığı açıklanıyor. 1972 yılında imzalanan Sovyet-Irak Dostluk Anlaşması'ndan sonra İran Şah'ı ABD Başkanı Nixon ile gizli görüşme yapıyor; bu gizli görüşmeden sonra CIA tarafından "Kürdistan

Demokratik Partisi'ne üç yıl içinde 24 milyon dolar gönderiliyor. Barzani'nin Irak rejimine karşı ayaklandığı yıllarda, ABD-İRAN-İSRAİL üçlüsü bu ayaklanmayı destekliyor. Barzani-ABD ilişkileri, ABD Dışişleri eski Bakanı Henry Kissinger eliyle yürütülüyor. MOSSAD-Barzani ilişkileri de İsrail'in Tahran'daki askeri ataşesi Yaakov Nimrodi (MOSSAD ajanı) aracılığı ile gerçekleşiyor. Nimrodi'nin üstlendiği görev ilginç; Nimrodi Sovyet silahlarının Barzani'nin eline geçmesinde rol oynuyor.(sh. 328-329) Kitapta, MOSSAD'dan Kürtler'e 50 bin dolar para verildiği, ABD kaynaklarına dayanarak açıklanıyor.(sh. 328)

70'li yıllardaki bu ilişkiler bugün sürüyor mu? Kitaba göre sürüyor. "Körfez Savaşı" sırasında Irak'ın attığı Scud füzelerinin Tel-Aviv'e düşmesi üzerine bu ilişkiler yeniden başladı.(sh. 521) Baba Molla Mustafa ile kurulan ilişkiler, şimdi de oğul Mesud Barzani ile sürüyor. MOSSAD, Barzani'ye Avrupa kahvelerinde çekler vererek bu desteği sürdürüyor. Kitapta, Mesud Barzani'nin İsrail'e gizlice giderek yardım istediği yazılıyor. Bu ilişkiler sürüyor ve anlaşılıyor ki daha da sürecek...Gizli yollarla sürecek, açık yollarla sürecek.. İlgi belli... İlişki de belli...

Kürtler sömürgeciliğe karşı bağımsızlık savaşı yapıyorlarsa ne işi var CIA ve MOSSAD'ın Kürtler arasında? Yoksa CIA ve MOSSAD, antiemperyalist savaş veriyorlar da dünya bu savaşın farkında değil mi?"

Uğur Mumcu, MOSSAD-Barzani bağlantısını anlatan bu yazısından 17 gün, Süleyman Demirel'in Suriye gezisinden 5 gün sonra, 24 Ocak 1993 pazar günü arabasının altına konulan C-4 tahrir kalıbının patlaması sonucu olay yerinde hayatını kaybetti. Devletin her biriminden haber alabilen, çeşitli devlet organlarından kolayca bilgi alabilen bir gazeteciydi Uğur Mumcu. Görüşleri, Türkiye'nin sorunlarına ilişkin çözüm önerileri biliniyordu. Kimler katılmıştı Uğur Mumcu'nun cenazesine?.. Cumhurbaşkanı Vekili ve TBMM Başkanı Hüsamettin Cindoruk, Başbakan Vekili Erdal İnönü, ANAP lideri Mesut Yılmaz, YDP Genel Başkanı Hasan Celal Güzel, içişleri Bakanı İsmet Sezgin, Anayasa Mahkemesi Başkanı Yekta Güngör Özden, dönemin Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş, Hava Kuvvetleri Komutanı Org. Halis Burhan, Deniz Kuvvetleri Komutanı Oramiral Vural Beyazıt ve sayısız üst düzey bürokrat...

Suikastten kısa bir süre sonra gündeme gelen İsrail, Şevket Kazan'ın Adalet Bakanı olması ile birlikte yeniden gündeme gelmişti. Şevket Kazan tarafından açıklanan ve MİT Müsteşarı Sönmez Koksal imzalı bir belgeye göre 2 Şubat 1993 tarihinde, İsrail'in Türkiye'ye bir suikast timi soktuğu belirtiliyordu. Sözkonusu bilgi Başbakanlık'a verilen çok gizli bir belgede belirtilmişti. Kuşkusuz MİT, kısa bir süre sonra, sözkonusu belgenin kendilerine ait olmadığını belirtecekti. Susulması için yeterli bir sebebiydi çünkü...

ABD İtiraf Ediyor

AMERİKAN Genelkurmayının yayın organlarından Joint Forces Quarterly (JFQ) dergisinin Kış 1996-97 tarihli sayısında yayımlanan bir makalede 1995

Mart'ında gerçekleştirilen Çelik harekât ile ilgili iddialar yer alıyor, hareketle Türkiye'nin Çekiç Güç operasyonuna darbe vurduğu ve operasyonun başarısızlığına neden olduğu belirtiliyordu. Amerikan Hava Kuvvetleri Akademisi öğretim üyelerinden Yüzbaşı Steven R. Drago imzasıyla yayımlanan "Ortak doktrin ve soğuk savaş sonrası askeri müdahale" başlıklı yazıda hareket "bağımsız askeri eylem" olarak nitelendiriliyordu. Çekiç Güç'te görev yapan

Drago 'Çelik Harekatı'nı ABD'nin Çekiç Güç aracılığıyla kurmaya çalıştığı Kürt Devletine, Türkiye'nin müdahalesi olarak değerlendiriyor ve bunun Çekiç Operasyonu'nun birliğini bozduğunu belirtiyordu. Drago, bu durumun sonucunda resmi adı Provide Comfort (Huzur Sağlama) olan Çekiç Güç'ün bazı Amerikan Birlikleri tarafından "Huzursuzluk Sağlama" diye anılmaya başlandığını belirtiyordu. Yüzbaşı Drago, yazının Çekiç Güç ve Türkiye'ye ilişkin bölümünde şunları savunuyordu: "Provide Comfort (Çekiç Güç) birleşik ve çokuluslu büyük bir başarı olarak başladı fakat daha sonra çok büyük bir başarısızlığa dönüştü. Nisan 1991'de başlayan birleşik operasyonda, 7 ülkenin kuvvetleri, Irak'tan Türkiye'nin Güneydoğu'suna kaçan Kürt sığınmacıları korumak için koordine edilmişti. 3 yıl sonra, Amerikan kuvvetleri Kürtler'i Irak'a karşı korumaya çabalarken, Türkiye, Kürt terörizmine karşı askeri bir sefer düzenledi. Bu bağımsız askeri hareket, çokuluslu bir askeri operasyon olan Çekiç Güç'ün birliğini bozdu. Harekat şimdilerde kimi ABD birlikleri tarafından da "Huzursuzluk Operasyonu" adıyla anılmaya başlanan çokuluslu operasyonun başarıyla sonuçlanmasını tehdit ediyordu. (Fikret Akfırat, Aydınlık, 25 Mayıs 1997)

Aynı dergi Türkiye'de ordunun artan ağırlığına dikkat çeken bir başka yazıya 1995 Sonbahar sayısında yer vermişti. Jed C. Synder imzasıyla yayımlanan "Türkiye'nin Daha Büyük Bir Ortadoğu'daki Rolü" başlıklı yazıda Ordu'nun Türkiye-ABD ilişkilerinde, olumsuz rol oynadığı belirtilmişti. Makalede Türk Ordusu için şu yorum yapılıyordu: "Politikada etkin rol oynayan askerler ve politik liderlerin artan öfkesi, ABD-Türkiye ilişkilerinin temelini oluşturan, karşılıklı savunma anlaşmalarının yenilenmesi konusundaki ABD çabalarını güçleştireceğe benziyor."

Kuşkusuz her iki Pentagon yorumcusu da yanılmıyordu. Bununla birlikte Genelkurmay Başkanlığı tarafından hazırlanan belgeler Türkiye'nin aslında Çekiç Güç'ten ve Çekiç Güç vasıtasıyla kurulabilecek bir Kürt Devleti'nden kurtulmanın yollarını çok önceleri düşündüğünün ipuçlarını veriyordu. Bu sözler ne anlama geliyordu?

Türkiye tüm baskı ve dayatma, uyarı ve gözdağına rağmen ABD'nin Kürt devleti projesini bölge ülkeleriyle birlikte engellemiştir. Türkiye, ABD'nin uyarılarına cevap verebilmiş miydi? Elimizdeki veriler Türkiye'nin ABD'ye verdiği cevaplarda, ABD'den hiç de geri kalmadığını gösteriyordu.

Türkiye Cevap Verdi mi?

DENİZ Kuvvetleri Komutanlığı, 30 Kasım 1995 tarihinde MİT'e 1 ton C-4 tahrir kalıbı vermişti. Ord. Şb. Md. Dz. Yzb. İbrahim Hürmeydan, İkmal Yzb. Selim Bilgen, Deniz Ordonat Merkezi Komutanı Dz. Kd. Albay Erdal Kurumlu tarafından 30 Kasım 1995 tarihinde MİT'e teslim edilen 1 ton C-4 tahrir kalıbı nerede kullanılmıştı? Aksiyon Dergisi'nde 13 Temmuz 1997 tarihinde tarafımdan sorulan bu soruya, 16 Temmuz 1997 tarihli Yeni Yüzyıl gazetesinin 4. sayfasının en alt tarafında, herkesin gözünden kaçan küçük bir cevap veriliyordu:

"Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'nın 1995 yılında Milli İstihbarat Teşkilatı'na 1 ton C-4 tahrir kalıbı verdiği öğrenildi. Belgeleriyle ortaya konulan bu işlemde el değiştirilen patlayıcıların bir yurtdışı operasyonunda kullanıldığı belirtilirken, operasyona ilişkin detaylı bilgi edinilemedi."

Tüm bunlar şunu açık seçik gösteriyordu ki, Türkiye'deki Kürt devletinin önünde duran, "sivil çözüm" sözünü duymaktan bile hoşlanmayan sivil-asker bürokrasisi ile siyasi çevreler mutlak anlamda safdışı bırakılmadan Kürt devletine giden ciddi bir adım atmak mümkün değildi ve ilk adım böylece atıldı.

4. SUSURLUK VE KÜRT DEVLETİNE GİDEN YOL

3 KASIM 1996 gecesi, şarjör şakırtıları, makinalı tabancalar, tevkif müzekkereleri, susturucular, özel operasyonlar, sigara dumanından gözün gözü görmediği izbe odalar, yeşil pasaportlar, sahte kimlikler, sahte silah kullanma ruhsatları ve ülküye adanan sevda şiirleri ile geçen bir ömür ansızın ve sorgusuz çıkagelen bir kamyonun ölümü haber veren elleriyle sona erdi. Bu motiflerle dolu koskoca bir yaşam, 3 Kasım akşamı, Balıkesir'in Susurluk ilçesinde noktalandı. Efsane ülkücü Abdullah Çatlı, içlerinde DYP Milletvekili Sedat Bucak, Polis Okulu Müdürü Hüseyin Kocadağ ve Gonca Uz'un da bulunduğu mercedesin benzin istasyonundan ansızın çıkan kamyonu çarpmasıyla sona erdi.

Olayın üstünden yarım saat geçmemişti ki medya Abdullah Çatlı'nın Mehmet Özbay sahte kimliğiyle dolaştığını ve birtakım suçlardan ötürü de arandığını öğrenmiş, bir süredir çatışma halinde olduğu hükümete karşı eline müthiş bir koz geçirmişti.

Bir iki gazete haricinde bütün gazete ve televizyonlar Abdullah Çatlı'yı İnterpol'ün bile aradığı, azılı bir katliam sanığı olarak duyuruyordu. Kısa bir süre sonra Meclis Araştırma Komisyonu'nda konuyla ilgili bilgilerine başvurulmuş MİT Kontr-terör Dairesi Başkanı Mehmet Eymür, Abdullah Çatlı'nın MİT

tarafından ASALA'ya karşı yürütülen operasyonlarda kullanıldığını kabul ediyor ancak Çatlı'nın daha sonra Emniyet Genel Müdürlüğü'nün kontrolüne girdiğini belirtiyordu. Bu açıklamadan kısa bir süre sonra Emniyet istihbarat Daire Başkanvekili Hanefi Avcı, Abdullah Çatlı'nın sadece Emniyet Genel Müdürlüğü tarafından kullanılmadığını, sözkonusu oluşumun içinde, MİT'ten Mehmet Eymür, Jandarma Genel Komutanlığı'ndan Tuğgeneral Veli Küçük, Emniyet Genel Müdürlüğü'nden de Mehmet Ağar'ın bulunduğunu belirtiyordu. Tüm bu isimlerin ortak bir özelliği bulunuyordu, o da, üçünün de "Türk milliyetçiliği lise yıllarına giden ve Kürt sorununa yaklaşım benzerliği olan" isimler oluşuydu ve PKK ile mücadele konusunda benzer yaklaşımları benimsemeleriydi.

Örneğin Mehmet Eymür, Kürt meselesinin "siyasi boyuta taşınmasının" çok daha tehlikeli olduğunu belirtiyordu. Veli Küçük isminin "milliyetçiliği ise lise yıllarına kadar gidiyor, PKK ile mücadelenin neredeyse simgesi haline geliyordu. Mehmet Ağar ise kurduktığı 7.000 kişilik "Özel Tim"le PKK'ya karşı silahlı mücadelenin ne şekilde olması gerektiğini yıllardır sürdürdüğü mücadeleyle ortaya koymuştu. Susurluk olayı ortaya çıktığında Mehmet Ağar, İçişleri Bakanı idi. Tüm bu isimler "PKK" ile mücadele konusunda ortak paydada buluşuyordu.

Susurluk'la birlikte ortaya çıkan neydi? Sıradan bir polisiye vaka mı, yoksa uluslar ilişkiler kapsamında düşünülmesi gereken, hükümetler deviren, darbeler yapan Gladyo mu?

Bu soruya 17 Haziran 1997 tarihinde Ankara'da görüştüğüm bir istihbarat yetkilisi şöyle cevap veriyordu:

"Körfez Savaşı sonrasında Türkiye oldukça rahatsızlık duyduğu bir Kuzey Irak olgusuyla karşılaştı. Bunu bölgede huzuru sağlamak amacıyla Çekiç Güç'ün konuşlanması izledi. Ardından Türk Genelkurmayı, Çekiç Güç'ün bölgede bir Kürt devletinin temellerini atmaya çalıştığını saptadı. Bunu PKK'nın finans kay- naklarının artması, büyümesi, ordulaşması izledi. Bir çok MGK toplantısında bu konu gündeme geliyor ve PKK'ya karşı yeni bir mücadele tarzı belirlenmeye çalışılıyordu. PKK ile asıl mücadeleyi üstlenmesi için özel bir güç oluşturuldu. Bu güç içerisinde her birimden isim bulunuyordu. MİT'ten, Jandarma'dan, Özel Harekat timlerinden, kısacası en başarılı personelden korkunç bir güç oluşturuldu. Başlarında da Korkut Eken bulunuyordu. Bu fikrin savunucusu aslında Alparslan Türkeş'ti. Bu güç kısa bir süre sonra kendi yöntemleriyle PKK ile mücadele etmeye başladı. PKK'nın finans kaynakları, bakanlara kadar uzanan bağlantıları bir bir tespit ediliyordu. Bildiğim kadarıyla bu konuda

Abdullah Çatlı kullanıldığı gibi, Yeşil --ki kendisi çok saygın bir insandı kendisiyle Tunceli'de beraber çalıştım-- son derece profesyonel insanlar da kullanıldı. Abdullah Çatlı Emniyet'le de, MİT'le de, jandarma ile de bağlantılıdır. MİT'ten, Mehmet Eymür ile, Jandarma'dan Veli Küçük Paşa ile, Emniyet'ten de Mehmet Ağar ile bağlantılıydı. Bu doğal bir koordinasyon gereği idi. Ama Susurluk'la birlikte herkes kaçacak bir yer aradı. Kabak tam Mehmet Ağar ve ekibinin başında patlayacaktı ki, Hanefi Avcı Veli Küçük Paşa ve Mehmet Eymür'ün de ismini vererek Mehmet Ağar'ın bu işte yalnız olmadığını kanıtladı. Veli Küçük Paşa'yı hem de 7. sıradan general yapan Teoman Koman'dı. Hanefi Avcı'nın Mehmet Ağar'ı suçladığı zannedildi oysa Hanefi Avcı'nın Emniyet istihbaratına gelmesi Mehmet Ağar'a "rağmen" olabilir miydi?

Mehmet Ağar'ın hedef haline gelmesi "günah keçisi" olarak seçilmesinden kaynaklanıyordu. Bu yüzden Mehmet Ağar Susurluk'tan aylar önce bu ekibin başı gibi gösterilmeye başlandı. Ağar bu arada PKK ile bağlantılı görülen büyük bir sermaye grubunu da karşısına almaya başlamıştı. Bu özel güç Özel Kuvvetler Dairesi'nin kontrolünde olmasına rağmen, sanki Ağar'ın kont-rolündeymiş gibi gözüküyordu. Bu arada bu güç PKK ile PKK'nın yöntemleriyle savaşıyordu. Yapılan her şeyin doğru olduğunu söylemiyorum. Çok kan döküldü. Hukuk devletiyle bağdaşmayacak çok şey yapıldı. Ama bu savaşın adı zaten 'Gayri Nizami Harp'ti. Yeni konjonktür bu gücün dağıtılmasını dayatıyordu. ABD bu özel güçten çok rahatsızdı. Birincisi, sözde insan hakları gerekçesiyle; ikincisi, eroinin yavaş yavaş kokainin dünya sektöründeki yerini almaya başlamasından. (Dünya kokain sektörü ABD'nin elindedir.) Üçüncüsü, bu kadro Kürt meselesinin sivil yöntemlerle çözülmesinin önünde bir engel olarak görülüyordu.

Uluslararası ilişkilere de paralel olarak son birkaç yıldır devlet içerisinde güçlenen bir başka güç de ideolojik sebeplerle bu gruptan rahatsızdı."

Yaptığım araştırmalar, farklı kesimlerden insanlarla yaptığım görüşmeler, istihbarat yetkilisinin sözlerini teyid ediyordu, iddialar hiç de yabana atılır gibi değildi. Askeri çevreler bu gücü kuran Korkut Eken'i adeta efsane gibi görüyordu. Kara Harp Oku-lu'nu 1965 yılında bitirmiş, komando ve hava indirme tugaylarında görev yapmıştı. Askerliğinin büyük bir bölümü Özel Harp Dairesi'nde geçmiş, ABD, Almanya, İngiltere'de kurslara katılmıştı. 1981'de gerçekleştirilen bir uçak kaçırma olayında düzenlenen operasyonla adını duyurmuştu. Toplam 75 saniyede gerçekleştirilen bu operasyon GSG-9 ve SAS'ların performansına eşdeğerdi.

80'li yılların ikinci yansından itibaren Emniyet Genel Müdürlüğü bünyesindeki Özel Harekat Timleri'nin yetiştirilmesine nezaret etti. O yıllarda TSK'daki özel harekat timlerinin de komutanıydı. 1986 yılında MİT müsteşar yardımcısı Hiram Abas, gece görüş cihazlarının denendiği bir tatbikatta onu MİT'te görev almaya çağırmıştı. Eken, tüm dövüş sporlarını biliyordu. Serbest paraşütçüydü ve bu alanda dereceleri bulunuyordu. Atıcılıktaki rekoru ise ilginçti. 14 saniyede 7 merminin tümünü 12'den vuruyordu. 86'da en büyük askeri operasyonlardan olan Kozluk operasyonunu o yönetmişti. TSK'daki hizmetlerinin her aşamasında madalyalarla ödüllendirildi ve Türkiye'de çok az kişiye verilen 'Cesaret ve Feragat' madalyasını taşıyordu.

Oysa Susurluk'la birlikte birdenbire adı çete kurma söylentilerine karışıyor, kendisini araştırma komisyonlarında, mahkeme salonlarında buluyordu.

Acaba Susurluk olayı orduda, MİT'te, poliste gerçekleştirilmek istenen bir tasfiye operasyonu muydu? Böyle ise tasfiyeci güç kimdi? Susurluk kazası kullanılmış mıydı?

Konu ile ilgili olarak görüştüğüm Gazeteci-Yazar Enis Berberoğlu bu soruya şöyle cevap veriyordu?

"Susurluk'un ortaya çıkışı bana sorarsanız kaza ile birlikte olmadı. Ondan iki ay önce Aydınlık dergisinde çıkan MİT raporu ile ortaya çıktı, iki ay önce Aydınlık'a bu raporu kim vermişse, kazadan sonra da Mehmet Özbay'ın Abdullah Çatlı olduğunu basına o duyurmuştur. Bence bu kaza kullanılmıştır."

Tasfiyeci Güç Kim?

"TANSU ÇİLLER, Susurluk'ta yaptığı konuşmasında halka karşı şöyle sesleniyordu:

"Susurluk'un arkasında kim var biliyor musunuz? Halkın iradesi olan hükümeti yıkıp yerine bir başkasını getirenler."

DYP lideri bu sözlerle ne demek istiyordu? Konu ile ilgili görüştüğüm bir başka yetkili Tansu Çiller'in bu sözlerini şöyle yorumluyordu:

Tansu Çiller'in bu sözleriyle Hasan Celal Güzel'in açıkladığı belgeler arasında bir ilişki bulunuyor. Güzel'in açıkladığı belgelerde ne vardı? Hiç kimse sorgulamadı bunu. Bu belgelerde ordu içindeki mezhepçi yapılanmadan bahsediliyordu. Belgelere göre bu grup ordunun kilit noktalarını ele geçirmişti, ideolojik olarak da, diğer grupla kesin bir çizgi ile ayrılıyorlardı. Çiller'in bu açıklamalarını, Güzel'in basın toplantıları izledi. Hanefi Avcı, 32. Gün haber programında ne demişti? Avcı açıkça devlet içinde bir grubun PKK ile işbirliği içerisinde olduğunu söyledi. Bu grup kimlerdi?

işin ilginç tarafı, Abdullah Öcalan 7 Nisan 1997 tarihinde Demokrasi Gazetesi'ne verdiği demeçte şöyle diyordu:

"Türk ordusu yavaş yavaş Kürt meselesiyle ilgili inisiyatifi ele geçirmeye başlamıştır. Bize açık bir sivil çözümden bahsetmeseler de, bunun önünü açıcı bir yönleştirmede olduklarını belirtmektedirler."

Görüştüğüm yetkili sözlerini şöyle sürdürüyordu:

"ABD'nin Kürt meselesini algılayışı ile bu grubun algılayışı örtüşmektedir. Aydınlık dergisinde çıkan haberden bir hafta önce Refah-Yol hükümetinin Çekiç

Güç'le ilgili olarak hazırladığı 10 maddelik Çekiç Güç düzenlemesinin ABD'yi çok kızdırdığını düşünüyorum."

Refah-Yol'un Çekiç Güç Direnişi

REFAH-YOL iktidarının Çekiç Güç şartları:

1. Kuzey Irak'ta Zaho ve Atruş kampları kapatılacak. Bu kamplar sözde BM denetiminde gösterilmesine rağmen fiilen PKK'nın emrinde birer anarşi merkezidi.
2. Çekiç Güç hiçbir suret ve şekilde PKK'ya destek sağlamayacak. Zira daha önce mesela ordumuzun Kuzey Irak'taki PKK kamplarına yapacağı hareketleri Çekiç Güç önceden onlara bildiriyor ve kaçmalarını sağlıyordu. Ayrıca bu tür lojistik ve stratejik destekler dışında fiilen yiyecek, giyecek malzemeleri ve mühimmat sağladığı biliniyordu.
3. Çekiç Güç'e bağlı jetler günde 50-60 sefer alçak ve uzun mesafeli uçuşlar yaparak hem bölgede huzursuzluk kaynağı oluyor hem de özellikle İran'la aramızın açılmasına neden oluyordu. Bundan böyle sabah ve akşam birer sefer dışında bütün uçuşlar kaldırılacak.
4. Çekiç Güç'e sivil yardım örgütlerine ait araçlardaki çantalar ve sandıklar Türkiye tarafından açılacak ve kontrole tabi tutulacak. Halbuki bugüne kadar buna müsaade edilmiyordu ve ilaç ve gıda yardımı adı altında PKK'ya silah ve mühimmat taşındığı söyleniyordu.
5. Kuzey Irak'ta Çekiç Güç dışında "Sivil ve gönüllü yardım kuruluşları" adı altında Türkiye aleyhinde faaliyet yapan bütün kişi ve grupların yıkıcı ve bölücü davranışlarından Çekiç Güç sorumlu tutulacak ve bunlardan Türkiye'nin istemedikleri bölgeden çıkarılacak.
6. Irak'ın toprak bütünlüğü kesinlikle korunacak ve bir "Kürdistan" oluşumuna asla göz yumulmayacak. Kuzey Irak'ta sadece Kürtler'e değil Türkmenler'e de sahip çıkılacak.
7. Irak'a uygulanan ambargo'nun Türkiye'ye verdiği zarar telafi edilecek... Ürdün-Irak örneği sınır ticareti başlatılacak.
8. Kerkük-Yumurtalık petrol boru hattı derhal açılacak ve Türkiye'ye en az 200 bin varil petrol verilecek. Bu iki kalemden dolayı Türkiye en az 1.5 milyon dolarlık bir kazanç sağlayacak.
9. Türkiye savaş ve ambargodan dolayı uğradığı zararlara karşı tazminat alçak.
10. Zaho'daki BM kampına, ABD, İngiltere, Fransa yetkililerinin sayısı kadar Türk subay ve uzmanları gönderilecek ve Çekiç Güç faaliyetleri kontrol altına alınacak ve Türkiye'ye rapor sunulacak.
11. Bu şartlara riayet edilmediği takdirde Türkiye, Bakanlar Kurulu kararıyla Çekiç Güç'ün faaliyetlerini istediği anda durduracak.

O halde Kürt devleti projesinin önünde bir engel olarak duran bu güç tasfiye edilmeden, Kürt sorunu istendiği gibi çözülemeyecekti. Şöyle diyordu CIA'nın Türkiye masası şefi Graham Fuller: "Eğer Türkiye bu sürece direnmeye çalışırsa ortaya çıkacak sonuç kendisi için tehlikeli ve masraflı olabilir."

Bu özel güç PKK'ya karşı Tansu Çiller döneminde oluşturulduğuna göre, bu gücü onaylayan siyasi irade de Tansu Çiller'di. Çiller'i CIA ajanlığı ile suçlayarak tasfiye etmek isteyen güçle Susurluk'un arkasındaki güç aynıydı. Çiller'e oy verenler çoğunlukla milliyetçi muhafazakar çevrelerdi ve amaç Tansu Çiller'i bir daha dönemeyecek şekilde yıpratmaktan ibaretti.

İşin ilginç tarafı PKK lideri Abdullah Öcalan Temmuz 1997'de Demokrasi Gazetesi'ne şunları söylüyordu:

"Ordudan atılanlar RP'li falan değil, faşist kliğin adamları!"

Öcalan açıkça devlet içerisinde bir tasfiyeden bahsederken, görüştüğüm yetkili Alparslan Türkeş'in ölümü ile ilgili olarak da oldukça ilginç şeyler söylüyordu?

"Alparslan Türkeş sadece MHP'nin değil aynı zamanda devlet içinde çok önemli bir kliğin de lideriydi. Mehmet Ağar ve ekibinin önünü açan, daha sonra da siyasete girmelerine sebep olan odur. Türkeş'in ölümünden sonra Ağar'ın isminin MHP liderliğinde geçmesi bir tesadüf müdür? Çiller'in arkasında bile Türkeş vardı. Erbakan biliyor. Türkeş Erbakan'dan hangi paşaları görevden aldırarak istemişti. Alparslan Türkeş ortadan kaldırılmadan bu ekibin tasfiyesi ya da bu ekibe rağmen politika üretilebilmesi mümkün olabilir miydi? Ekibin başsız kalması gerekiyordu. Ölüm şekline bir bakın 'kalp krizi'. İki MOSSAD ajanı bundan iki hafta önce Ürdün'de başarısız bir suikast girişiminde bulundu. Suikast aracı ölümden sonra kalp krizi sonucunu veren bir şırınga idi."

Peki Susurluk'la birlikte başka kimler tasfiye edilmek istenmişti?

DYP'den BBP'ye, MHP'den RP'ye, Fethullah Hocaefendi'den Türkiye'deki bütün İslâmi cemaatlere kadar bütün muhafazakâr kesimler yıpratılmak istenmiş, tasfiye edilmek istenmişti.

O halde Kürt devletinin önünde duran bu siyasi, sivil-askeri güç tasfiye edilmeden Kürt devletinin kurulması mümkün olmayacaktı Aynı güç RP'nin kapatılması için çoktan kollan sıvamıştı bile...

1991'de -koalisyonla bile olsa- DYP iktidarı ile, Ünal Erkan-Mehmet Ağar'ın ünlü İstanbul ekibi, teşkilatın tüm kilit noktalarına yerleşiyordu. Ünal Erkan Emniyet Genel Müdürü, Mehmet Ağar ise İstanbul Emniyet Müdürü olmuş ve bu kliğin bütün isimleri teşkilatın kilit noktalarına yerleşiyorlardı. MİT'te de,

Ordu'da durum bundan hiç farklı değildi. Türk Silahlı Kuvvetleri o yıllarda "Kürt Meselesi"ne en hassas kurumdu. Emekli Orgeneral Doğan Güreş "Tansu Çiller şak emrediyor, ben tak diye yapıyorum" diyor, dönemin siyasi iktidarı ile ne denli koordinasyon içerisinde olduklarını ifade ediyordu. Ordu'nun kilit noktalarında da daha çok milliyetçi isimler bulunuyordu.

Susurluk olayı Emniyet'teki bu kadroyu tasfiye ederken, Türk Silahlı Kuvvetleri'ndeki tasfiye çoktan yaşanmış ve böylelikle Susurluk'a giden yolun önü açılabilmişti. Dahası iç tehdit

değerlendirmesi yapılmaya başlanıyor, düşman ülkücü ve İslami kesimler olarak belirleniyordu."

İşin garip tarafı, tüm bu tasfiye operasyonlarında, Susurluk'un başından, Türkiye'nin girdiği darbe sürecine kadar hep gündemde olan biri vardı; o da Doğu Perinçek. Kimilerine göre Aydınlık Dergisi ile Susurluk Kazası arasında ilginç bir ilişki bulunuyordu. Bilindiği gibi Susurluk olayının gerçekleşmesinden 46 gün önce Aydınlık Dergisi "MİT Raporu" adı altında bir listeyi yayınlıyordu. Buna göre Dev-Sol ve PKK ile mücadele ediyor görüntüsüyle özel bir suç şebekesi kurulmuştu. Listenin en başında Abdullah Çatlı bulunuyor ve Mehmet Özbay sahte kimliğiyle dolaştığı duyuruluyordu. Bu haberden kısa bir süre sonra Susurluk kazası gerçekleşiyor ve gözler birden Doğu Perinçek'e çevriliyordu. Gerçekten de kazadan yarım saat sonra, Abdullah Çatlı'nın Mehmet Özbay sahte kimliğini taşıdığı ortaya çıkmıştı. Demek ki Doğu Perinçek doğru söylüyordu. Oysa Abdullah Çatlı'nın Mehmet Özbay kimliğiyle dolaştığı, Çatlı'ya yakın in-sanlar, ülkücü camia tarafından zaten biliniyordu. Birçok siyasetçi, üst düzey bürokrat, askeri çevreler bunu zaten biliyordu. O halde sorun neydi?

Sedat Bucak, Abdullah Çatlı ve Hüseyin Kocadağ'ın aynı araçta bulunmasının anlaşılabilir tarafı neydi?

Amaç tek bir doğrudan yola çıkarak on tane yanlış manipüle etmektir. Gerçekten bu olayın hemen ertesi günü bir çok gazeteci ve televizyon yorumcusu Abdullah Çatlı'nın Mehmet Özbay sahte kimliğiyle dolaştığı bilgisinin Susurluk'tan 47 gün önce Aydınlık'ta yer almasından ötürü Doğu Perinçek'in bütün iddialarını gerçekmiş gibi sunmaya başlıyordu. Oysa ortada sadece tek bir doğru vardı. O da sadece ve sadece Abdullah Çatlı'nın Mehmet Özbay kimliğiyle dolaştığıydı...

Perinçek'in iddialarına göre Tansu Çiller CIA ajanıydı ve bu örgütü o kurdurtmuştu. Mehmet Ağar'dan, Mehmet Eymür'e, Hanefi Avcı'dan İbrahim Şahin'e, Ünal Erkan'dan, Ayvaz Gökdemir'e ve Muhsin Yazıcıoğlu'ndan Fethullah Gülen Hocaefendi'ye kadar birçok isim bu örgüt içerisindeydi. Örgüt her türlü yasadışı olayın içindeydi ve tamamıyla CIA'nın kontrolündeydi. Kısa bir süre sonra Medya, Perinçek'in bu iddialarına kanallı oluyor ve tasfiye operasyonu yavaş yavaş başlıyordu.

Bütün gizli belgeler ona gidiyor, CIA ajanlarını o açıklıyordu. Doğu Perinçek MİT raporlarından, Genelkurmay belgelerinden yola çıkarak, akılalmaz iddialarda bulunuyordu. Oysa Aynı MİT'in Doğu Perinçek'le ilgili olarak hazırladığı bir şeyler yok muydu?

Birinci sınıf bir istihbaratçı olan MİT Kontr-terör dairesi Başkanı Mehmet Eymür, Perinçek'le ilgili olarak şunları söylüyordu:

"Fabrikatör!"

AMERIKAN İstihbarat Servisi tarafından kullanılan bir terim olup siyasi ve şahsi maksatlar için genellikle hakiki ajan kaynaklarına sahip olmaksızın uydurma ve şişirme haber üreten şahıs ve grup anlamındadır. Paper Mili (Kağıt Fabrikası) tabiri de aynı maksatla kullanılmaktadır.

Aralık 1977'de Savaşman'a suçüstü yapılmasından hemen sonra Savaşman'a suçüstü yapanlara karşı taarruz hazırlıkları başladı. Hiram Bey (Hiram Abas)'in özel evraklarından yararlanılarak bu konuyu inceleyelim. Hiram Bey'e göre "Covert Action Operation" (Örtülü-

gizli-faaliyet operasyonları: Hakiki organizatörü gizlemek ve gerektiğinde onun ilişkisini ve sorumluluğunu reddetmek imkanı yaratmak amacıyla planlanan ve uygulanan operasyonlardır.) için kullanılan Fabrikatör, başında Doğu Perinçek'in bulunduğu TIKP (Türkiye işçi Köylü Parti-si)'in yayın organı AYDINLIK gazetesi idi.

(...) Perinçek 1 Şubat 1988'de SP'yi kurdu. Parti, Milli Demokratik Devrim stratejisini benimsemekte ve sosyalist bir devlet biçimini amaçlamaktaydı. Parti aynı zamanda bir zamanlar en büyük düşmanı olan Abdullah Öcalan'ın da propagandasını yapıyordu.

İşte, Hiram Bey'in Fabrikatör'ün başı olarak nitelendirdiği Perinçek çizgileri sık sık değişen bir adamdı.

Aydınlık'ın ilk günlerinde haber ve makalelerden sorumlu müdür S. Aydoğan Büyükdözen eski bir örgüt üyesiydi, İstanbul'da Robert Kolej'de görevli bir İngiliz'e ait lojmanda telsizle ve başında perukla yakalanmıştı, İngiliz'e ait bu ev örgüt mensuplarının saklandığı bir barınak haline gelmişti.

(...) Hiram Bey, Perinçek grubunun aktif bir mensubu olan ve bir basın kuruluşunun temsilcisi olarak İngiltere'ye yerleşen Nuri Çolakoğlu'ndan şüpheleniyordu. Resmi bir toplantıda İngilizler'den Çolakoğlu ile ilişki derecelerini sordurdu, İngilizler topu Almanlar'a attılar. Bazı İngiliz diplomatlarının Çolakoğlu ile birkaç teması olmuştu. Onlar da Çolakoğlu'nun Almanlar'la ilişkili olduğunu zannediyorlardı.

Ortaya bir de Almanlar çıkmıştı. Birçok illegal Türk örgütünü bünyesinde barındıran, PKK faaliyetlerine destek veren Almanya'nın böyle bir faaliyetinin arkasında olması garipsenecek bir şey değildi. Belki de Aydınlık, yurdumuzun iplerini ellerinde tutmak isteyen Batılı devletlerce müştereken yürütülen, Türkiye'ye yönelik bir yabancı servisin mensupları ile ilişkilere dayalı olarak en basit anlamdaki işbirliğinden başlayıp, ortak operasyonlara kadar yönelebilen her türlü faaliyetten oluşan bir operasyon mahsulü çok babalı bir çocuktur.

(...) Hiram Bey'e göre Aydınlık'ın Türkiye'deki misyonu şuydu:

1. Türkiye'de hızla gelişen ve Batı dünyası için tehlikeli hale gelen Sovyet Solunu yeni bir doktrinle birbirine düşürme, parçalamak, etkisiz hali getirmek.

2. DEVLET İÇİNDE, ORDUDA, MİT'TE, POLİSTE, ÖZEL HARPTTE, TARAFSIZ

ÇİZGİDE OLAN, DÜŞÜNCE VE FAALİYETLERİ İLE ORGANİZATÖR İÇİN

TEHLİKELİ OLABİLECEK UNSURLARI TASFİYE ETMEK. BU KİLİT

MÜESSELERDE ETKİNLİĞİNİ ARTIRMAK.

3. TÜRKİYE'DE POLİTİK VE EKONOMİK İSTİKRARSIZLIĞI POMPALAYAN

FAALİYETLERİ DEVAM ETTİREREK, ÜLKENİN GÜÇLENİP

ORGANİZATÖRÜN EMELLERİ DIŞINDA TAMAMEN BAĞIMSIZ VE MİLLİ BİR POLİTİKA İZLEMESİNİ ENGELLEMEK"

Meral Akşener: "1980 Öncesinin Rövanşı Alınıyor"

NİTEKİM Refah-Yol hükümeti sırasında içişleri Bakanlığı yapmış olan Sayın Meral Akşener'le 25 Aralık 1997'de yapmış olduğum son derece önemli bir röportaj konu ile ilgili bazı ipuçları veriyordu:

-- Abdullah Çatlı'yı tanır mıydınız?

-- Abdullah Çatlı'yı fizikî olarak hiç tanımadım. Ancak ismini hep duyardım. Aynı ortamda hiç bulunmadık. Uzaktan dahi görmedim. Öğrencilik dönemimde, ilginçtir, Abdullah Çatlı'yı çok meşhur bir isim olarak hatırlamıyorum. Abdullah Çatlı'nın meşhur olması 12 Eylül sonrası döneme rastlar. 12 Eylül sonrasında Abdullah Çatlı'nın ASALA'ya karşı yürütülen operasyonlarda yer aldığına, hatta ASALA lideri Agop Agopyan'ı Atina'da öldürdüğüne ve devletin son derece önemli birimleri ile birlikte çalıştığına dair çok şeyler duydık. 12 Eylül sonrasında herkes bir tarafa dağılmış, iş hayatına başlamıştı. Görüştüğümüz arkadaşlarla 'O ne yapıyor, bu ne yapıyor?' şeklinde konuştuğumuzda Abdullah Çatlı ile ilgili bu tür şeyler duyardım. Çünkü Çatlı o sıralar Ankara'da idi. Abdullah Çatlı ismini ben özellikle bu yıllarda duymaya başladım. Onunla ilgili bir çok olay anlatılırdı.

Geçtiğimiz yıl yaşanan, gerek Susurluk Olayı, gerek 28 Şubat sonrası -- kararları, gerekse Sarmusak Olayı ile oldukça zor günler geçirdiniz. Hanefi Avcı,

32. Gün programında sizin bir askeri yetkili tarafından tehdit edildiğinizi söyledi. Acaba hiç, 'politikaya girmeseydim' dediğiniz oldu mu?

-- Şimdi Türkiye'yi sosyolojik anlamda tanıyabilmek için bizim kuşağı, bizim yaş grubunu çok iyi tanımak gerek. Türkiye'yi siyasi harita olarak tanımak isteyenler, solcusu ile ülkücüsü ile, bizim yaş grubunu bilimsel anlamda tanımak durumundadırlar. Bizden bir önceki kuşak daha fikri bazda, daha ideolojik platformda bir mücadele geçirmiş. Bizim yaş grubumuz, yani 55-59 arasında doğan gençler fikirle sokağı birarada yaşadılar. Teori ile pratik biraradaydı. Mücadele ettiğimiz, hayata geçirmek istediğimiz fikri okuduk, tartıştık, ama aynı zamanda sokak kavgalarını da yaşadık. Dolayısıyla en fazla bedel ödeyen kuşak bizim yaş grubudur. O yüzden hem fiziksel anlamda hem psikolojik anlamda inanılmaz dayanıklıdır bizim kuşak.

Sedat Ergin bir yazı yazdı; sözde bir MGK toplantısında bazı dosyaları toplantı masasında unuttum. Olacak bir şey mi bu? Konuşursam çok ağır konuşurum, içişleri Bakanlığım boyunca, o kadar şey oldu. Ancak hiç konuşmadım. Çünkü konuşmamaya, bu iç disipline alıştırmışız kendimizi bir kere. 15 yıllık üniversite hocalığım boyunca tek bir kez bile sınav kağıtlarını çocuğum dahi görmemiştir. Yani böyle bir yapının içinden geliyorum. MGK ile ilgili dosyaları nasıl toplantı masasında unutabilirim. 80 öncesinde canı cebinde, kelle koltukta bir mücadeleye girmişiz biz. Haklılığımızı haksızlığımızı tartışmıyorum. Böyle bir yapıdan geliyoruz. Türkiye'nin yönetici grubu bizim yaş grubudur. Şimdi devlette de özel sektörde de böyle. Onun için mücadele sert geçiyor. Şimdi 80 öncesinin rövanşı alınıyor. Taraflar bu olayın her yanını bilen insanlardan oluştuğu için mücadele oldukça sert geçiyor. Her anlamda sert geçiyor.

İçişleri Bakanlığım boyunca oldukça stresli günler geçirdiğim doğrudur. Çok büyük haksızlıklara maruz kaldım -özellikle basın tarafından-. Eşinin başörtülü annesiyle aynı evde

oturan bir içişleri Bakanı'nı içlerine sindiremediler bazıları. Biz halkız ve onlar bizi aralarında görmek istemiyorlar. Belki de bütün mesele bu. Sarmusak olayında da herkes gördü. Açıkça Emniyet istihbarat yetkililerin görevlerini yaptıklarını ve 'bunun bir sorumlusu varsa o da benim' dedim. Darbeyi önledim demiyorum. Yapılması gereken neyse o yapıldı. Batı Çalışma Grubu için "Yasal dayanağı olmayan" ifadesini kullandım; çünkü yoktu. Güven Erkaya bu grubun "İller Kanunu'na göre" oluşturulduğunu söyledi. Bir ilin başında vali bulunur ve her ne hikmetse bu grup "valileri" de izliyor; olmaz böyle şey. Ama ezilmedim. Birçok ölüm tehditi aldım. Hala alıyorum. Nedense hiçbiri bizzat beni arayarak tehdit etme cesaretini gösteremedi. Çünkü nasıl cevap vereceğimi çok iyi bilirler. Meral Akşener'i tehdit edebilirsiniz ama içişleri Ba-kanı'nı tehdit edemezsiniz. Bunları yaşamamış, gençliğinde bu tür eziyetler görmemiş bir kadın olarak orada olsaydım çok daha büyük zorluklar geçirebilirdim diye düşünüyorum. Açıkça söylüyorum hiç kimseden korkmuyorum. Çünkü iman ve korku aynı kalpte bulunamaz.

-- Efendim 80 öncesinin rövanşının alındığını söylediniz. Susurluk olayına dikkatli bir gözle bakıldığında devlet içerisinde bir kadronun tasfiye edilmek istendiğini bunda da başarılı olduğunu-gördük. Bu tasfiye operasyonu devlet bürokrasisinde olduğu gibi siyasi arenada, sivil toplum kesimlerinde de gerçekleştirilmek isteniyor gibi. Bu doğrultuda Susurluk Olayını nasıl değerlendiriyorsunuz!

-- Elimizde çok net bilgiler olmasa da, Susurluk Olayı'nın bir kaza olmadığı şüphesini hep taşıdım. Kaza bile olsa söylediğimize katılıyorum, bu kaza kullanılmak istenmiştir. Bu kaza ile birlikte bazı gruplar yanlış bilgilendirilerek bazı siyasi amaçlara ulaşmak istenmiştir. Bürokraside, 'Devlet' dediğimiz bu mekanizmada, farklı görüşte olan insanlar bulunuyor - bulunmalıdır da-. Bu çerçeveden baktığımız zaman Basın'da da benzeri bir durum var. 80 öncesinde, gençliklerinde polisle, askerle başı derde girmiş insanların bugün Basın'ın kilit noktalarında olduklarını görüyoruz. Devletle kıyaslandığında, Basın'da sol kadrolaşma çok daha fazla. Susurluk'ta kim var?; Abdullah Çatlı var. Abdullah Çatlı kim?; Sivrilmiş bir ülkücü, Bahçelievler olayından sanık. Bunun yanında, geçmişte 'Sosyal Demokrat' bir polis şefi, bir de Güneydoğulu bir milletvekili. Bu çerçeveden baktığımız zaman görüntü insanın ilgisini çekecek kadar farklı ve ilginç. Buraya kadar tamam. Sonra Türkiye birdenbire bir paranoya ortamına girdi. Bazı basın-yayın organları biraz önce değindiğim sebeplerden ötürü buna çanak tutarken, bazı milletvekilleri ve partiler de bilerek ya da bilmeyerek buna kol kanat gerdi.

Devlet içerisinde bir 'çete' var dendi. Şimdi eğer çete var derseniz bu çok ciddi bir iddiadır, bunu kanıtlamanız gerekir. Mesut Bey bir açıklama yaptı: "Devletin içinde organize olmuş çeteler var" dedi. Devletin içinde organize olmuş, illegal işler yapan suç örgütleri, yapılanmalar var derseniz bunu kanıtlamanız gerekir. Çünkü bu devleti yönetenleri zan altında bırakır, devlet denilen mekanizmayı büyük oranda zaafa uğratar. Bu olay İtalya'ya benzemez, İtalya'da ortaya çıkan - dikkatinizi çekerim- bir NATO örgütlenmesi olan ve başında P-2 Mason Locası'nın bulunduğu GLADYO'dur. Türkiye'deki durum ise farklı. Türkiye'de yıllardır sürdürülen bir kirli savaş var; Türkiye'nin bir tarafını koparmak isteyen, arkasına yedi düvelin desteğini alan bir grup var. Buradaki insanlarınızı koruyacaksınız, bazı süper güçler gözlerini bu bölgeye dikmişken, siz herşeye rağmen direnç göstererek PKK'yı bertaraf edeceksiniz. Türkiye'deki durum budur. Buna rağmen çıkıp devlet içerisinde bir "çete" var diyeceksiniz.

İşte ilk flûluk böyle başladı. Doğu Perinçek'in iddialarıyla, Mesut Bey'in iddiaları örtüştü. Kısa süre sonra Özel Harekat Timleri sorgulanmaya başlandı, bunlara 'katiller sürüsü' denildi. Bu insanlar Güneydoğu'da PKK'ya karşı savaşıyordu. Tabiki milliyetçilik duyguları yüksek

olan insanlar girecek bu timlere; Sosyalist herhangi bir arkadaşımız müracaat etti de biz mi almadık?

Bizim tespit ettiğimiz şu oldu: Aynı merkezden yönetilen bir grup, psikolojik harp taktikleri ile devleti zaafa uğratabilmek için büyük bir mücadeleye girişmiştir. Bazı siyasiler farkında olmadan bu oyuna geldiler.

Öncelikle şunu söyleyeyim, Türk Milliyetçiliği hiçbir zaman kafatasçı olmamıştır, ırkçı değildir. Bizdeki Milliyetçilik, insanların kafataslarını ölçen, onların kimyasını araştıran bir milliyetçilik değildir. Bizdeki Milliyetçilik, ağırlıklı olarak çok dilin, tarihin, fikrin Türkiye'nin mufahazası, teknolojinin alınması ve Türkiye'nin milli ve bağımsız bir siyasete sahip olmasında odaklanır. Türk milliyetçilerinin iç tehdit olarak değerlendirilmesi çok büyük bir hatadır. Eğer 80 öncesi rövanş alınmak isteniyorsa birileri çok büyük hata yapıyor ve son derece yanlış oynuyor."

Bununla birlikte Kıbrıs'taki bir tatbikatta Piyade Albay Vural Berkay'ın şehit olmasıyla sonuçlanan hazin olayla ilgili olarak da içişleri eski Bakanı Meral Akşener şunları söylüyordu:

Hedef Hüseyin Kıvrıkoğlu muydu?

ŞİMDİ öncelikle şunu söylemek gerek; Orgeneral Hüseyin Kıvrıkoğlu çok iyi bir askerdir. Benim eşimin de komutanıydı. Duyduğum kadarıyla da Türk Silahlı Kuvvetleri'nde çok sevilen, sayılan bir komutan. Net olarak bir şey söylemek zor; ancak yapılan araştırmaların gösterdiği olayın bir kaza olmadığı yönünde. Söz konusu merminin 1500 metre uzaklıktan atıldığı duyumlarını aldım. Herhangi bir sekme olmadığı gibi Orgeneral Kıvrıkoğlu'nun 15 cm uzağından geçerek Albay'a isabet etmiş. Uzmanların görüşü, hedefin Kıvrıkoğlu olduğu şeklinde. Ancak kesin birşey söylemek yine de çok zor."

Meral Akşener'in bu açıklamaları ile apar topar yapılan ve kısa bir süre sonra doğru olmadığı anlaşılan 'seken bir kurşun ve kaza' açıklamasının pek tatmin edici olmadığı anlaşılıyordu.

Akşener'in bu iddiaları doğru ise Hüseyin Kıvrıkoğlu'nun neden uyarılmak istendiğini anlamak bize düşüyordu.

Sözkonusu olaydan bir gün sonra Yeni Şafak gazetesi Başyazarı Ahmet Taşgetiren şöyle yazıyordu:

"Kıvrıkoğlu'nun bir suikast hedefi olması ise, darbe sürecine karşı çıkması ve İsrail'le ilişkileri ihtiyatla karşılamasıyla izah edilmeye çalışılıyor. İsrail boyutu, bir dış tehditi; darbeci sürece karşı çıkmak ise bir iç tehditi akla getiriyor. Her iki ihtimal de vehamet itibarıyla birbirini aratmaz."

Solcu Cunta, İsrail'le Elele

25 TEMMUZ 1997 tarihli Yeni Şafak gazetesinin bir Korgeneral'le yapmış olduğu son derece ilginç bir röportaj, bütün taşların yerli yerine oturmasını sağlıyordu, iddialara göre Ordu içerisinde solcu bir cunta bulunuyordu ve bu cunta İsrail'le ilişkilerin başını çektiği gibi,

basına sızdırmak istediklerini Doğu Perinçek vasıtasıyla gerçekleştiriyorlar ve tasfiye etmek istedikleri isimleri Doğu Perinçek vasıtasıyla safdışı bırakıyorlardı.

Türkiye'de son zamanlarda darbe tartışmaları gündemden hiç düşmüyor. - Bunun arkaplanıyla ilgili bize somut bilgiler verebilir misiniz?

KORGENERAL: -Darbe tartışmaları 1980 sonrası özellikle, 1986 ve 1987 dönemlerinden bu yana, hiçbir zaman gündemden düşmedi. Silahlı Kuvvetler içindeki darbe örgütlenmesi iddiaları da, gündemden düşmedi. Bildiğiniz gibi ordu içinde, bir YÖN hareketi tecrübesi yaşandı. Bu ekibin bir kısmı, 1971

Muhtırası sonrası ordudan tasfiye edilirken, bir kısmına hiç bir şey olmadı. O zamanlar, teğmen-üsteğmen olanlar, şimdilerde Türk Silahlı Kuvvetleri'nin kilit noktalarını işgal ediyorlar. Ordu içindeki bu grubun önderliğinde, darbe tartışmalarının ortaya atılması ve ayyuka çıkması, 1994-95 dönemleridir. Özal'ın önce yavaş yavaş gücünü yitirmesi, ardından da vefat etmesi ile bu süreç hızlanmıştır. İşte ordu içerisinde birbirine yakın bu insanlar biraraya geldi ve "Ne yapabiliriz!" tartışmaya başladılar. Bu sırada, ele geçirilecek birlikler saptandı. Bu iş belli kişilerin koruması altında, son derece planlı, programlı bir şekilde gerçekleştirildi. Bir darbede önemli olan, Türkiye'nin büyük şehirlerindeki bazı birliklerin size bağlı olmasıdır. Bunların da, büyük şehirlerdeki bazı stratejik birlikleri, komuta düzeyinde ele geçirme gayretleri oldu. Çünkü, darbeye niyetlenen herkes bilir ki; buraları ele geçirmeden bir darbenin başarılı olması çok zordur. Bununla birlikte, tasfiye edilecek isimler de tespit edildi. Bunlar, kendilerine tehlike oluşturabilecek isimleri, kimine irticacı, kimine de Amerikancı diyerek tasfiye etme yoluna gittiler.

- O halde, bu kadro son derece bilinçli, programlı bir şekilde hareket ediyor...

- Evet. Bu kadro son derece bilinçli hareket ediyor. Hatta, korgeneral, orgeneral seviyesindeki isimleri, tasfiye etmeye kalkıştılar, ettiler, edecekler de. Önce, bu amaç doğrultusunda etkin olabilecekleri bazı mevkileri ele geçirdiler.

- Peki bunların gerçekleştirilmesi için, komutanlık seviyesinde destek görmesi gerekmiyor mu?

- Genelkurmay Başkanı'nı ve Bazı Kuvvet Komutanlarını tenzih ederek söylüyorum. Komutanlık seviyesinde örgütlenmiş bu kadronun sekreteryasını, orgeneral rütbesinde bir komutan yapıyor. Bu general, bir parti başkanıyla (Doğu Perinçek) sürekli görüşüyor ve ona belge sızdırıyor. Basına sızdırmak istediklerini, bu kişi vasıtasıyla gerçekleştiriyorlar. Kendilerini Ulusalçı-Kemalist diye niteleyen ve Kemalizm'i bir kalkan olarak kullanan bu kadronun ortaya çıkartılması lazım, çünkü bunların kafasındaki Türkiye ile Fidel Castro'nun Küba'sı arasında hiçbir fark yok.

- Peki bunun yurtdışı ayağı var mı?

- İttifak kurmak istedikleri ülkelerden anlarsınız bunu. Rusya, Çin, Suriye ve Hindistan ile temas halindeler, İsrail ile ilişkileri bu kapsamda ele almak lazım.

Görüştüğüm kimi yetkililer sözkonusu iddiaları doğruluyordu. Bununla birlikte sözkonusu oluşum içerisinde yer almayan isimler de tasfiye edilmek isteniyordu. Örneğin bir çok analiste

göre 1 .Ordu Komutanı Org. Hüseyin Kıvrıkoğlu söz konusu oluşum içerisinde yer almıyor ve kimi basın yayın organları tarafından farklı iddialarla yıpratılmak isteniyordu. Kara Kuvvetleri'ne gelebilecek en şanslı aday olmasına rağmen gazete haberlerinde emekli edileceğine ilişkin haberler yer alıyordu.

Hanefi Avcı: "İsrail'le İlişkilerin Başını Bu Cunta Çekiyor! Amaç, İran'la Savaş"

DENİZ Kuvvetleri Komutanlığı'ndan "darbe" hazırlığına ilişkin belgelerin ele geçirilmesini sağlayan "Köstebek" operasyonu ile basının ilgi odağı haline gelmiş Emniyet İstihbarat Daire Başkan Vekili Hanefi Avcı ile 22 Temmuz Salı günü, saat 14.00'da, İstanbul'da yapmış olduğum son derece özel bir söyleşi sırasında şöyle diyordu:

"Bu cunta şaşırtıcı bir şekilde İsrail'le ilişkilerin de başını çekiyordu.. ABD her ne kadar desteklemiyor gibi gözükse de bal gibi destekliyordu bu grubu."

Hanefi Avcı sözkonusu grubun Kürt sorunu konusunda da farklı düşündüğünü ekliyordu sözlerine... En son sözü de oldukça ilginçti: Bunların niyeti belli: Türkiye ile İran'ı savaştırmak istiyorlar!

Londra'da yayınlanan "Impact International" adlı aylık siyasi derginin Mart 1997 sayısında geçen ifadeler konunun mantığını anlamak bakımından son derece önemliydi. Muhammed Han Kayani'nin tercüme edip köşesinde duyurduğu yazı aynen şöyleydi:

"Türkiye Suriyeleşiyor mu?"

27 ŞUBAT 1997'de Karadayı İsrail ziyaretinden döndü ve ertesi gün yani 28

Şubat'ta MGK toplandı. Türk ve Batı basınına göre ordu Erbakan'ı uyarmıştı; ya köktencilikten vazgeçerdi ya da...

Erbakan'ı yola getirmek amacıyla bütün kaba metodları kullanmalarına ve provoke etmeye çalışmalarına rağmen, onu iktidardan edememenin telaşına düşmüşlerdi. Şimdilik yumuşak bir müdahalede bulunuyorlardı, ama eğer gerekirse silah da kullanmaktan çekinmeyeceklerdi.

Karadayı'nın yardımcısı Çevik Bir, irticanın PKK'dan daha tehlikeli olduğunu ilan etmiştir. Ona göre, Müslümanlar PKK'dan daha tehlikelidir. Türkiye'de bazıları Çevik Bir'in "dönme" olduğuna inanmaktadır. Dolayısıyla onun Müslümanlar hakkındaki değerlendirmesi tabii olabilir. Türkiye'deki bazı generaller tıpkı Irak'taki Saddam Paşa gibi, bazı güçlerin gözüne girmek için İran ile takışmak istiyorlar. Eğer bunu yaparlarsa, Türkiye'nin bir defa daha parçalanması kaçınılmaz hale gelir ve bölgede bir Kürdistan devletinin kurulması önlenemez. Çünkü tarihi Şark Meselesi bütün tehlikeleriyle tekrar Batı'nın gündemine girmiştir.

Bu generaller müdahale ederlerse Çevik Bir'in Başbakan adayı Emre Gönensay olacaktır. Gönensay'ın da dönme olduğu iddia edilmektedir.

Maalesef Türkiye'nin cuntacıları kendi ülkelerinin tarihini pek iyi bilmiyorlar. Onlar Refah Partisi'ni kapatarak veya Erbakan'ı iktidardan uzaklaştırarak Türkiye'nin İslami kimliğini

değiştirebileceklerini sanıyorlar. Anlamıyorlar ki, Türkiye'de İslam, Erbakan veya Refah Partisi ile başlamadı. İslam'ın gücü, Erbakan'ı, Refah Partisi'ni meydana getirmiştir. Bu gerçeği göremedikleri için Türk milleti çok ağır fatura ödemeye devam ediyor. Cuntacılar hâlâ Post- Hıristiyan laikliğe sıkı sıkıya yapıştıkları için, bu asrın başında bir cihan devleti olan Türkiye, yetmiş beş yılda Avrupa'nın paryası durumuna düşmüştür."

Hasan Celal Güzel Neyi Açıkladı?

NİTEKİM YDP Başkanı Hasan Celal Güzel, sözkonusu cunta ile ilgili elindeki bütün belgeleri açıklayınca kıyamet kopmuştu. Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'nda oluşturulan Batı Çalışma Grubu'nun çalışma şemasını kullanarak bir basın toplantısı yapan Hasan Celal Güzel, Ordu içerisinde darbe yapma hazırlığında olan bir 'Solcu-mezhepçi bir Cunta' olduğunun altını çiziyordu. Amacı bu cuntayı duyurup yetkililerden gerekli tedbirlerin alınmasını sağlamaktı. Ama kısa kısa bir süre sonra gazetelerde yayınlanan çarşaf çarşaf belgeler birden devlet sırrı haline gelmeye başladı. 4 Ağustos günü partiye gelen Güzel, a-par topar gözaltına alındı. Güzel şöyle diyordu:

"Kamuoyuna açıkladığım belgeler devlet sırrı değil, Cunta sırrıdır."

İSRAİL ile sözkonusu cunta arasında bir ilişki olabilir miydi? Strateji uzmanı Soli Özel'le yapmış olduğum bir söyleşi konu ile ilgili son derece ilginç bazı ipuçları veriyordu:

- 1967 Arap-İsrail savaşları sırasında Hafız Esat Milli Savunma Bakanı ve Hava Kuvvetleri Komutanı idi. İsrail'in Golan tepelerini alması ile ve kısa süre sonra da Nusayri Hafız Esat'ın bir darbe yaparak iktidarı ele geçirmesi arasında bir ilişki kurulabilir mi?

- İlginç! Dediğiniz gibi Hafız Esat o sırada Milli Savunma Bakanı ve Hava Kuvvetleri Komutanı idi. O sırada Suriye'nin en önemli birlikleri Şam çevresinde rejimi korumak için görevlendirilmiş, şaşırtıcı bir biçimde. Golan'ı o yüzden tutamıyorlar, ilginç olan bin başka nokta daha var. 20 yıl önce yapılmış bir röportajda Moşe Dayan 'Bizim Golan'ı almak gibi bir niyetimiz yoktu' diyordu. Hava Kuvvetleriniz zaten yok olmuş durumda. Mısır iki günde tarumar olmuş. En iyi birliklerinizi de Golan'ı savunmak yerine rejimi savunmak için Şam'da tutarsanız, Golan'ı elbette kaptırırsınız.

- Yani 67'de yenen bu darbe ile Hafız Esat'ın iktidara gelmesi arasında bir ilişki var öyle mi?

- Hafız, 66'da darbeyi yapan ekibin en akıllısı ve en az radikal olanıydı. Etrafındaki adamları bir düşünün:- Salah Cedit gibi radyolarda Yahudilerin kellesini almaktan, Yahudileri denize dökmekten bahseden adamlar. Bu olay Hafız Esad'a etrafındaki radikal olan bu ekibi tasfiye etmesi için bir imkan sağladı. Ama bu olay İsrail'in Hafız Esad'ı çok sevmesinden kaynaklanmıyor. Hafız Esat Cuntasını iyi kurdu, darbeyi iyi yaptı ve 27 yıldır Suriye'yi bir de bir iç savaş atlatarak yönetmeye devam ediyor..."

PEKİ şimdi ne olacak; herşey bitti mi? Hayır, görünen o ki, Türkiye, önümüzdeki yıllarda çok daha çetin bir döneme girecektir. Türkiye, acaba, 5 Ocak 1998 tarihinde ABD ve İsrail ile yaptığı ortak tatbikatla Armagedon'a giden yolda oldukça tehlikeli bir sürece mi giriyor? Sözkonusu tatbikattan iki gün sonra İran'dan, Irak'tan, Suriye'den, Mısır, Rusya ve Çin'den yoğun tepkiler gelmesi ve bu doğrultuda aynı bölgede kontr-tatbikatta bulunacakları duyumlarının alınması konunun önemini daha da artırıyor. Bu tatbikattan tam bir hafta önce

Amerika'da yayınlanan 'Büyük Ortadoğu Savaşı' isimli raporda da tarafların açıkça belirtilmesi, Türkiye'nin nereye götürülmek istendiğini daha net bir şekilde ortaya koyuyor. Ancak bu mücadeleden kazançlı çıkacağını düşünenler, bunun için sürekli plan ve programlar yapanlar unutmazlar ki:

"(Onlar) tuzak kurdular; Allah da onların tuzaklarını bozdu. Allah, tuzak kuranların hayırlısıdır."

(Âl-i İmran Sûresi, 54)

Son Söz Yerine

ÜST DÜZEY BİR ASKERÎ YETKİLİNİN KONUŞMASI

1990 yılından itibaren ülkemizdeki gelişme ve değişimler dış dünyadaki değişmelerle paralel olarak değerlendirilmeli. (Kısaca, Sovyetler Birliği'nin dağılması, yerine BDT'nin kurulması, Varşova ve Komekon Pakti'nin dağılması, Balkanlar'daki son beş yıldaki değişimler, olaylar, AB'nin genişleme çalışmaları, Avrupa ülkelerinde Gladio'nun ortaya çıkması, NATO'nun hedef ve tehdit değerlendirmesinde kuzeyden güneye, kırmızıdan yeşile kuvvet kaydırması, hilal ve haç mücadelesinin yeniden hızlanması, 21. yüzyılda din ve kültür mücadelesi olacağı, bunun da bilim ve teknoloji ile, telekomünikasyon ile olacağı, kenar kuşak teorisi yerine kara saha hakimiyeti teorisine geçilmesi (deniz ve hava sahası hakimiyeti ile desteklenmesi) bütün bu olayların 1989 Kasım ayında Malta adasındaki ABD-SSCB heyetlerinin görüşmeleri sonucunda başlamasında dikkat edilmeli. 1948 Yalta görüşmelerinden sonraki önemli görüşme. Akabinde Körfez Harbi'nin olması.

Kısaca yukarıda sayılan olaylar yeni dünya düzeni adına bu işin öncülüğünü yapanlar tarafından başlatılmış ve sürdürülmektedir. Şimdi aşağıda kısaca açıklanacak olan olaylar da dış dünyadaki olaylarla paralel olarak yeni dünya düzeni adına ülkemizde olması gereken olaylar olarak değerlendirilmesi yerinde olacaktır. (Ayrıca savunma doktrini, lojistik sistemi, kuvvetlerin indirimi ve kontrolü antlaşması, kuvvet kaydırma çalışmaları da aynı başlıkta değerlendirilmeli.)

2. Ülke içinde milli güvenlik siyaseti belgesinin ve millî askerî strateji konseptinin değişmesi. Yani iç ve dış düşman değerlendirilmesinde değişikliğe gidilmesi.

1997 yılı içinde 1984'den beri sürdürülen düşük yoğunluktaki örtülü gayri nizami harp artık gündemden çıkarılmaya, kontrollü yakılan ateşin söndürülmesine karar verilmiştir. Ancak söndürme sırasında ateşin kontrolden çıkıp beklenmeyen yerlerde, beklenmeyen şekillerde yangına dönüşme tehlikesi vardır. Yukarıda adı zikredilen iki belgedeki değişikliklerden sonra ülke için birinci öncelikli tehdit irtica, fundamentalist, dinci oluşumlardır. Bu arada "%99'u müslümandır" denen ülke halkının ürkütülmemesi, reaksiyona geçirilmemesi için geçici olarak "İLİMLİ İSLAM", "ÇAĞDAŞ DİN ADAMLARI" yardımcı olacaklardır. Yönetime, iktidara sahip olanların rahatsız oldukları konular:

A. Türban meselesinin kamuoyuna mal edilerek sürekli gündemde tutulması. (Üniversitelerden sonra devlet dairelerinde aynı sorunun başlaması. Bazı amirlerin ve idarecilerin müsamahalı davranmaları.)

B. TSK'ne sızmaların olması. Emir komuta zincirinin şimdilik zafiyete uğraması, ilerde tehlikeye düşmesi. Teşkilat, personel, bina, evrak güvenliğinin zafiyete uğraması. TSK'lerinin kendi bünyesindeki bu en önemli tehdit ve tehlikenin bertaraf edilmesi için çok geniş çalışmalara başlanmıştır.

C. Devlet kadrolarına sakıncalı, şüpheli şahısların sızması. İrticai, köktendinci kadrolaşmanın olması. Yurtdışına öğretime gönderilen yüksek öğrenim öğrencilerin %70'inin irticai faaliyetlerde bulunması, destek vermesi, sempati duyması, bu personelin ülkeye dönüşlerinde devlet kadrolarında görev alacağı dikkate alınarak bunun önlenmesi. TSK Akademisi ve Milli Güvenlik Akademisi'nin bürokrat yetiştirilmesinde daha etkin olması, kurs ve eğitim çalışmalarının artırılması.

D. 1991 yılında Doğu ve Güneydoğu'da PKK'ya destek veren işadami, ticari kuruluş ve şirketlerin tesbit edilerek devlet ihalelerine alınmaması, ticari faaliyetlerinin ve hesaplarının kontrol altına alınması irticai faaliyetlerde bulunan, destek veren, sempati duyan işadami, şirket, kuruluş, dernek ve vakıfların tespit edilmesi, ticari faaliyetlerinin kontrol altına alınması, ordu pazarları, askerî kantinler ve askerî personelin ticari ilişkilerde bulunmaması, TSK'nın 10 yıllık tedarik planı çerçevesinde (OYTP) yerli savunma sanayiine önem ve öncelik verileceği dikkate alınarak bu kişi ve kuruluşlara hiçbir proje ihale verilmemesi.

E. İmam-Hatip okullarının sayılarının dondurulması, orta kısımlarının kapatılması, yüksek öğrenimde sadece mesleğe yönelik ilahiyat fakültesine imkan tanınması, hukuk, siyasal, basın-yayın gibi okullara girişin durdurulması.

F. Sadece Diyanet'in açtığı Kuran kurslarına müsaade edilmesi, özel açılan vakıf, dernek, cemaatlere ait Kuran kurslarının kapatılması. Vakıf, dernek, cemaatlere ait finanse ettikleri özel kolejlerin kontrol altına alınması, uzun vadede kapatılması.

G. Cami sayısının yerleşim birimi ve nüfusa oranla sınırlandırılması. Yakın mesafede yapılmasına müsaade edilmemesi, apartman ve işyeri altlarındaki mescitlerin kapatılması. Diyanet İşleri Başkanlığı'nca hazırlatılacak mimari plan dışındaki projelere müsaade edilmemesi.

H. Sokaklarda da kılık kıyafet şapka kanununun uygulanması, uymayanlar hakkında cezai kanun uygulanması.

I. Bugüne kadar YAŞ kararlarıyla TSK'nden ilişkisi kesilen personelin adres tesbitinin yapılması. Hangi kamu kurum ve kuruluşlarında, hangi şirketlerde, hangi kadroyla ne zamandan beri çalıştığı tespit edilmesi, kamu kurum ve kuruluşlarında çalışmalarına imkan verilmemesi.

İ. Ülke içine girişlerin ve çıkışların sıkı kontrol altına alınması, ülkeye giren yabancıların ne amaçla, kime ve nereye geldiği, ne kadar kaldığı, ne yaptığının tespit edilmesi. Ülke dışına çıkan sakıncalı, şüpheli şahısların takip edilmesi, nereye ne amaçla, ne süreyle gittiği tespit edilmeli, gerekli hallerde çıkışına müsaade edilmemesi.

J. Anayasanın temel niteliklerine, kanunlara ve nizamla aykırı, rejim aleyhinde bulunan siyasal parti, dernek, vakıf ve şirketlerin kapatılması.

K. TSK'lerinin manevi şahsına ve mensuplarına yönelik saldırıların cevapsız bırakılmaması, mahkemelerin, kanunların çalıştırılması. Bunun yanında menfi propagandalara karşı "Ordu İslama karşı" imajının doğmaması için karşı propaganda ve psikolojik harp esas ve unsurlarının uygulanması. Ordu-Halk kaynaşmasına önem verilmesi, medya desteğinin devam etmesi. Bu amaçla tanıtıcı, bilgilendirici toplantı ve gösterilerin planlanması. Belirli özel günlerin, milli-dini bayramların bu çerçevede kutlanması.

L. MGK'nın bugüne kadar yaptığı gibi bundan sonra da üniversiteler, YÖK, DPT, DİE, TSE, bakanlık ve daireler, özel strateji araştırma ve kamuoyu kuruluşları, dernek, vakıf, MİT, Genelkurmay ile karşılıklı işbirliği ve koordine çalışmalar yapmalı, bilgi aktarımında bulunulmalı. Raporlar hazırlanmalı, Genelkurmay bünyesinde oluşturulan 15 izleme komitesiyle koordineli müşterek raporlar hazırlanması.

Yukarıdaki açıklamalar doğrultusunda "müslüman insanın, toplumun" 24 saatinin merceğ altında olacağı değerlendirilmeli. Bilgi-kültür seviyesi, morali, sağlığı, aile yaşantısı, hayat standardı, planları, hedefleri, ekonomik sanayi ve ticaretteki yeri, gücü, değeri, mesleklere göre dağılımları, seçmen olarak gücü, potansiyeli, giyimi, yemesi-içmesi, nüfus dağılımı vs. (Kısaca 2000 yılına kadar ve ondan sonra 2005, 2010 yılları mücadele zemininde çok çetin olacağı benziyor.)

Buna karşı tedbir ve çalışmaları, yapılanmanın, teşkilatlanmanın olması gerekir. Kısaca bu güç mücadelesi, iktidara sahip olma mücadelesidir.

M. TSK personel sicil ve değerlendirme sisteminin değişmesi sonucu sakıncalı- şüpheli personelin YAŞ kararı ile ilişkisinin kesilmesinin ardından kamuoyunda tartışmalara ve TSK hakkında menfi propagandaya sebep olmaktadır. Bu değişiklik ile ilişkisi kesilecek personel YAŞ gündemine gelmeyecek, her kuvvet kendi değerlendirme kurulunu oluşturup bu kurullarda ilişik kesme işlemi yapılacaktır. (Sicil formundaki birinci bölümde anayasanın temel nitelikleri yer almaktadır. Bu kısımda Benimsemez-Benimser hanesi vardır. Anayasayı ve rejimi benimsemez kanaati hasıl olunca derhal ilişik kesilir. İkinci bölümün 15 ve 17 nolu haneleri kılık-kıyafet ve sosyal faaliyet-yaşantı hakkında olup olumsuz kanaat ilişik kesmeye yeterlidir. Son bölümde sicil amirlerinin kanaatlerinin değerlendirilmesi vardır. Bu değerlendirme sınırsız olup her türlü değerlendirmeye açıktır. Ayrıca lüzumu halinde zamanı beklenmeden sicil doldurulabilmektedir. Yeni sicil sistemi iyice incelenip artısı eksisi çıkarılıp ona göre gerekirse yeni hareket stratejisi belirlenmeli.).